HARRY A. GAILEY

VICTORIA IMPOSIBILULUI

EDITURA PACIFIC

HARRY A. GAILEY

Victoria imposibilului

(un episod din epopeea Pacificului)

Bucureşti – 1990

PENTRU

Tinerii bărbaţi din generaţia mea, care au fost chemaţi să facă aproape imposibilul, şi care într-un mod ferm şi curajos şi-au făcut datoria pe cîmpul de bătălie al cîtorva mici insule, astăzi pe jumătate uitate.

PELELIU 1944
HARRY A. *GAILEY* 1983

PREFAŢĂ

Insulele Caroline de Vest sînt amplasate departe de rutele de călătorii din centrul Pacificului. Cele mai importante dintre acestea, insulele Palau, sînt situate la aproximativ 400 de mile est faţă de Filipine şi la 650 de mile nord faţă de Noua Guinee. Cu excepţia vizitelor cîtorva vase de transport şi de pescuit, precum şi a zborurilor bisăptămînale ale Companiei Micronesia, care aterizează aici pentru zborul tur şi RCTur din Guam, aceste insule sînt izolate pînă şi în ziua de azi. Principalul centru social al insulelor Palau este acum, ca de altfel şi în timpul perioadei de ocupaţie japoneză, oraşul Koror, unde trăieşte peste 40% din totalul populaţiei insulelor. Birourile Naţiunilor Unite, precum şi cele ale nou-createi Republici Belau sînt situate aici. Aproape toate activităţile comerciale sînt concentrate în Koror sau pe insula Babeldaob, o insulă de întindere mai mare, aflată în vecinătate. Pentru prima dată am vizitat Micronesia în vara anului 1981. Am avut privilegiul să predau două cursuri de istorie universitară elementară în Koror unor profesori de şcoală şi de liceu de pe insule. Cam pe atunci Peleliu, un nume pe care l-am auzit pentru prima dată în urmă cu un sfert de veac la un prieten, un veteran din Divizia I-a a Marinei, devenise o actualitate. Peleliu, locul unora dintre cele mai grele şi mai costisitoare bătălii purtate de Infanteria Marină în timpul celui de-al doilea război mondial, este una dintre cele mai sudice din Palau, şi se poate ajunge uşor la ea din Koror fie cu vaporul, fie cu avionul, trecînd printre Rock Islands.

O vizită în Peleliu reprezintă o călătorie înapoi în timp. Am zburat din Babeldaob într-un avion micuţ al Companiei Belau Cessna, pe deasupra oceanului multicolorat, împînzit

cu sute de insule micuţe de coral, toate acoperite cu vegetaţie de mărimi diferite. Însuşi Peleliu este o insulă foarte mică, avînd mai puţin de 7 mile lungime, şi de la înălţime pare ca fiind acoperită aproape în totalitate de păduri luxuriante. Drumul de acces aerian este rectIIIniu, paralel cu binecunoscutul lanţ muntos Umurbrogol, iar micuţul avion aterizează pe lunga pistă a aerodromului construit de japonezi. De fapt această fîşie a fost motivul principal pentru care flota şi infanteria marină au vrut să cucerească insula în 1944. A doua pistă de aterizare şi staţiile de parcare au fost înghiţite de către vegetaţia luxuriantă, iar pe întreaga întindere a insulei s-au şters aproape toate urmele lăsate de bătăliile disperate ce au avut loc aici.

Populaţia actuală a insulei a înregistrat o creştere minimă faţă de ultimii ani ai ocupaţiei japoneze, cu toate că acum centrul social principal este situat pe drumul vestic, mai aproape de extremitatea nordică a insulei decît de imediata vecinătate a aeroportului. Plimbîndu-te de-a lungul frumoasei, însoritei şi îngustei fîşii de nisip, care a fost numită de către infanteria marină Plajele Alb şi Orange, trebuie să te uiţi cu stăruinţă pentru a vedea o urmă a războiului ce a avut loc aici. Tinerii localnici, foarte prietenoşi, sînt fericiţi să conducă pe vizitatori într-un sat al insulei, uneori datorită faptului că mai cunosc cîte ceva din evenimentele care au făcut odată ca numele de Peleliu să fie un nume cunoscut dincolo de limita acestor insule din Pacific. Excursia îi va purta pe vizitatori în mod sigur la cîteva peşteri pe coasta Dealului 300, numit astfel datorită numărului de trepte construite pentru escaladarea lui. O dată ajuns aici, poţi să priveşti spre nord pe deasupra crestelor de corali, acum acoperite cu plante, iar în mod introspectiv, vizitatorul poate să încerce a-şi imagina cum este să iei cu asalt aceste creste pline cu peşteri ca un fagure de miere, ocupate de către inamic, un inamic hotărît să se apere pînă la moarte. O călătorie la ce a fost odată cimitirul american este, de asemenea, o ocazie de a evoca trecutul. Toţi soldaţii Marinei şi ai Armatei care au murit şi

au fost înmormîntaţi aici au fost mutaţi. Jungla a acoperit totul în jur, dar ghidul, cu ajutorul unei macete, poate îndepărta vegetaţia, pentru a scoate la iveală un monument de piatră cu inscripţia de metal lipsă. Oxidatele căşti ale japonezilor, aşezate în mod biruitor în vîrful unor ţăruşi pe post de steag, par un pic rizibile. Este greu de imaginat faptul că în decembrie 1944 sute de americani au fost înmormîntaţi aici sau în altă parte a insulei, că peste 13 mii de japonezi au fost băgaţi în gropi comune săpate la repezeală sau îngropaţi în peşteri. Peleliu este liniştită acum, iar în afara pieselor de tanc şi de avion, a echipamentelor soldaţilor, numai cîteva lucruri mai amintesc de cele ce s-au întîmplat aici, în mijlocul lui septembrie 1944. Pe vîrful Dealului 300 se află un monument dedicat bărbaţilor din Divizia 81. Din păcate, multe dintre inscripţiile de alamă ce preamăreau jertfa lor şi faptul că moartea lor nu va fi uitată niciodată au avut mult de suferit din cauza intemperiilor sau au căzut, ori au fost scoase. Unităţile greu lovite ale Diviziei I de infanterie marină, care au suferit pierderi foarte mari pe această insulă sîngeroasă, nu au nici un monument. Este ca şi cum aceste mii de tineri de 18 şi 19 ani, care au suferit şi au murit, nici nu ar fi trecut pe acolo. Nu pot să cred că cineva din generaţia mea sau oricine cunoaşte detaliile războiului din Pacific poate vizita Peleliul fără a purta în sufletul lui un adînc sentiment de tristeţe.

Ştiam foarte puţin despre Peleliu înainte de prima mea vizită; după ce m-am plimbat pe insulă, am vrut să ştiu mai mult. Surprinzător, dar era foarte puţin material disponibil. Era ca şi cum campania din Carolinele de Vest ar fi fost un secRCT foarte bine ţinut. Cîteva reminiscenţe personale, utilizabile pentru perioada imediat următoare terminării războiului şi cele mai bune istorii oficiale, cele scrise de către infanteria marină şi publicate în anii 1950 şi 1973, care, deşi foarte detaliate, nu sînt lipsite de elemente criticabile. Unele dintre cele mai cunoscute istorii, ce tratează campania din Peleliu, nu sînt numai insuficiente, ci şi incorecte într-un număr important de aspecte. Astfel, m-

am decis să scriu o carte care, fără a dispreţui detaliile, va încerca să arate cam ce fel de luptă a fost pentru puşcaşul obişnuit şi va abunda de critici la adresa conducerii, a modului de elaborare a planului şi peste toate, la adresa modului cum a fost condusă campania. Această muncă este rezultatul propriei mele decizii. Sper că am reuşit să-mi îndeplinesc scopul, în mod particular constînd în plasarea Peleliului în contextul mai larg al războiului din Pacific, şi arătînd cum lipsa unui plan adecvat, combinată cu mediocritatea conducerii, a cîtorva comandanţi, a creat un set de circumstanţe care au putut fi depăşite, cu greutăţi considerabile, numai datorită cîtorva soldaţi, unii dintre cei mai bravi bărbaţi ce au servit vreodată această ţară.

Nici o muncă complexă ca aceasta nu este în întregime opera autorului. Îi datorez foarte mult maiorului Frank Hough, precum şi lui George Garand şi Truman Strobridge, autorii istoriei oficiale a Corpului de Marină; de asemenea, şi acelor ofiţeri şi bărbaţi din divizia 81, care au compilat istoria acestei divizii. Unii infanterişti ai Marinei, care au fost implicaţi în luptele de la Peleliu, cum ar fi Russell Davis, George Hunt şi mai recent E.B. Sledge, mi-au furnizat multe amănunte de mare pătrundere, ca de altfel şi artistul corespondent Tom Lea, ale cărui schiţe ale epuizantelor bătălii ale Marinei din Peleliu nu au fost niciodată depăşite. Doctorul Benjamin Hazard şi soţia lui, Sumie, mi-au procurat o traducere a unui document japonez foarte important, pentru care le sînt recunoscător. Personalul Arhivelor Istorice a Infanteriei marine din Washington D.C., nu putea să-mi fie de mai mult ajutor. Generalul Edwin Simmons şi personalul său mi-au furnizat toate materialele cerute de mine şi de asemenea mi-au acordat o asistenţă de nepreţuit într-o serie de detalii în legătură cu acest subiect. Mulţumiri speciale pentru Benis Frank, directorul secţiei de Istorie orală, el însuşi un veteran din Peleliu. Nu numai că m-a dirijat către cele mai pertinente transcrieri istorice orale, dar mi-a permis să inversez procedura normală şi să-l intervievez pe el în legătură cu experienţa sa. DisponibIIItatea atîtor documente importante din Arhiva

Infanteriei Marine au redus necesitatea de a utiliza şi facilităţile Arhivelor Flotei. Allard, şeful arhivelor, precum şi personalul lui, mi-au pus la dispoziţie, fără întrebări, toate materialele pe care le-am cerut.

Am o datorie specială faţă de toţi infanteriştii marini din Divizia I, care bucuroşi şi-au petrecut multe ore din timpul lor asistîndu-mă la strîngerea informaţiilor. Căutările pentru carte mi-au permis să reînnoiesc cunoştinţa cu un vechi prieten, fostul sergent Charles Clay, şi să-mi fac noi prieteni, ca fostul sergent James Merrifield, care mi-a înfăţişat momentele importante ale memorabilei campanii. Generalul Lewis Walt, acum în Retragere după o carieră merituoasă, mi-a scris o serie de scrisori, care au clarificat importante detalii legate de Divizia a 5-a de Infanterie Marină. Generalul Harold Deakin s-a întîlnit cu mine de trei ori şi aceste conversaţii au detaliat substanţial lungul interviu pe care deja îl dăduse secţiei de Istorie Orală. În sfîrşit, toată stima mea colonelului Russell Hansowetz, care a condus 2/1 şi a dobîndit decoraţia militară „Navy Cross" la Peleliu. El a suportat cîteva sesiuni lungi de interviuri, mi-a împrumutat hărţile lui personale, şi a citit şi analizat cîteva capitole ale acestei cărţi. El a fost, şi este încă, un redutabil infanterist marin.

HARRY A. GAILEY
Los Gatos, California
aprilie 1983

1 AŞEZAREA

Peleliu este o insulă foarte mică din grupul Palau, aşezată la capătul vestic al unui lung lanţ de insule şi atoluri aflat imediat la nord de ecuator; ea se întinde spre

est şi vest mai mult de 2.000 de mile. Primii europeni care au văzut insulele au fost exploratori spanioli sub comanda unui navigator portughez, Ruy Lopez de Villalobos, care, în anul 1543, a dat din întîmplare peste ele. După aproape 150 de ani, în anul 1686, alt marinar spaniol, Francesco Lazeano, a anexat toate aceste insule şi le-a numit Insulele Caroline în onoarea regelui său, Carol al II-lea. Băştinaşii, un amestec de malaiezi, polinezieni şi melanezieni, nu au fost prea deranjaţi în timpul lungii perioade de aşa-zisă hegemonie spaniolă. Ei şi-au dus mai departe existenţa, în cadrul unei mari varietăţi de sisteme politice, controlată însă de proprii lor şefi. Practicau o diversitate de religii şi, deoarece pămîntul şi marea le asigurau o hrană abundentă, erau mulţumiţi de relativa lor izolare. Contactul dintre locuitorii diferitelor insule nu era imposibil, era însă foarte periculos, deoarece presupunea un drum pe mare, cu canoea, de cîteva săptămîni. Probabil că doar cîţiva aventurieri curajoşi au reuşit vreodată să se deplaseze între Ponape, situat în partea estică a Carolinelor de Est, şi oricare altă insulă din zona extrem-vestică.

Insulele principale Caroline de Vest sînt: Ulithi, Yap şi Insulele Palau. În grupul Palau se află aproximativ 350 de insule şi insuliţe, care se întind pe aproximativ 110 mile în direcţia NE-SV; doar cîteva au avut vreodată locuitori permanenţi. Cea mai mare insulă, Babeldaob, se află la nord şi este separată de cea mai mică – în formă de cîrlig –, Kayangel, printr-un canal adînc, Kassol Passage. Vecinul sudic al insulei Babeldaob este Koror. Atît în trecut, cît şi în prezent, majoritatea populaţiei grupului Palau trăieşte pe aceste două insule. O miriadă de mici aflorismente calcaroase, cunoscute sub numele de Rock Island, populează oceanul între Koror şi Peleliu. Rock Island se află la 25 de mile pe direcţia SV. Punctul cel mai sudic al Insulelor Palau este Angaur, aflată la şapte mile distanţă faţă de Peleliu. Un recif imens de corali protejează coasta vestică a insulelor extinzîndu-se din punctul cel mai de nord al marii insule pînă la Peleliu, avînd doar patru întreruperi. Malurile estice ale insulelor sînt apărate de cordoane de

corali mai îndepărtate de mal, dar care au mai multe zone de acces. Relieful Insulelor Palau prezintă puţine variaţii. Suprafeţele sînt netede şi se ridică de la nivelul mării, ajungînd treptat la o înălţime de sub 100 de picioare. Această regulă generală cunoaşte cîteva excepţii majore. O mare parte din zona interioară a marii insule Babeldaob este deluroasă, iar înălţimea maximă a insulei este atinsă de Muntele Ngerchelchuus, cu 794 de picioare. Important pentru această relaţie este să scoatem în evidenţă lanţul de creste calcaroase care se întinde aproape pe întreaga lungime a Insulei Peleliu, de la SV la NE. Această principală regiune deluroasă din Peleliu, care atinge o înălţime maximă de 550 de picioare, este străbătută de nenumărate văi mici; accesul spre vîrful crestelor este posibil doar escaladînd treptat înălţimi mai mici. Vegetaţia insulei este foarte abundentă. Copaci mari de esenţă lemnoasă tare şi varietăţile de palmieri se împletesc foarte des cu bogate şi aproape impenetrabilele liane, care, uneori, maschează complet copacii. Vegetaţia luxuriantă se datorează ploilor puternice şi temperaturii ridicate. Ploile anuale depăşesc de obicei 140 inci, cantităţile cele mai mari înregistrîndu-se vara şi la începutul toamnei. Temperatura medie a insulelor variază între 80 şi 83° F, perioada cea mai fierbinte fiind din iunie pînă în septembrie. Umiditatea relativă medie anuală este de 82%, nivelurile cele mai ridicate fiind atinse în lunile de vară. Combinaţia de vegetaţie abundentă, teren dur, temperaturi înalte şi umiditate ridicată face ca munca, pentru cineva care nu este aclimatizat, să fie dificilă şi să ducă la epuizare. Nici în momentul de faţă populaţia din arhipelagul Carolinelor nu poate fi estimată numeric. Un recensămînt a aproximat întreaga populaţie a Insulelor Palau la 30.000 de băştinaşi, pe cînd în 1966 cifra estimativă depăşea cu puţin 11.000. Probabil că în 1941 populaţia locală nu se situa în jur de 5.000 de persoane, concentrate în majoritate în sudul Babeldaob-ului şi în oraşul principal Koror. În acea perioadă se presupune că Peleliu avea mai puţini rezidenţi decît cei 750 băştinaşi estimaţi în prezent. Cu toate că după 1914 au fost obligaţi

să lucreze pentru japonezi, majoritatea palauenilor s-a opus schimbărilor, continuînd să-şi urmeze obiceiurile tradiţionale ale vieţii.

Stăpînirea spaniolă în Carolinele de Vest aproape că nu exista. Insulele se aflau la mare depărtare chiar şi faţă de Manila, reşedinţa autorităţii spaniole din Pacific. Comerţul era redus, iar începînd cu secolul al XVIII-lea Imperiul spaniol, odinioară înfloritor, intrase de mult în declin. Primele contacte atestate cu europenii în insulele Palau datează din 1783, cînd o navă a companiei engleze India de Est, „Antilopa“, a eşuat în sudul Kororului. Conducătorul acestei regiuni a fost atît de impresionat de englezi, încît i-a permis fiului său să-l însoţească pe căpitan în Anglia. Prima apariţie a băiatului la Londra şi scurta perioadă trăită de acesta în Anglia au creat palauenilor o relativă notorietate europeană. Totuşi, de-a lungul secolului al XIX-lea, doar cîteva nave europene în căutarea marilor grupuri de balene din sudul Pacificului s-au oprit în insule. În timpul ultimului sfert al veacului al XIX-lea expansiunea imperialistă europeană a determinat o goană după teritorii în Africa, Asia de Sud şi Pacific. Una dintre forţele dinamice în obţinerea acestor noi teritorii era Germania. Negustorii şi comercianţii nemţi au devenit foarte activi în Pacific şi au profitat de ocazie pentru a adăuga imperiului, fără prea multe probleme, cîteva insule. În 1885, Germania a cucerit insula Yap, dar a fost nevoită să o înapoieze spaniolilor, deoarece Papa, arbitru în această dispută, a atribuit-o din nou Spaniei. Totuşi, în 1899 Germania a reuşit să-şi asigure stăpînirea asupra majorităţii insulelor din Caroline, Marshall şi Mariane, cumpărîndu-le de la Spania. Ocupaţia germană a fost prea scurtă pentru a produce schimbări importante. În Palau s-a instaurat o structură guvernamentală slabă iar bisericile germane au delegat cîţiva misionari. La începutul primului război mondial, în lanţul Palau se găseau mai puţin de 20 de germani. Japonia, care a intrat în război alături de Aliaţi, s-a grăbit să cucerească toate teritoriile Germaniei din Asia şi Pacific, iar în octombrie 1914, în Koror s-a instaurat ocupaţia japoneză.

Ocupaţia japoneză asupra insulelor din centrul Pacificului, o dată subordonate Germaniei, a marcat o schimbare radicală în istoria acestor regiuni. În problemele de strictă necesitate populaţia locală nu era ignorată de noii stăpîni. Japonezii au instaurat un control administrativ sever asupra insulelor chiar înainte ca acestea să fie plasate oficial sub jurisdicţia lor de către Liga Naţiunilor. Toate mandatele de acest tip, din întreaga lume, trebuiau să se afle sub stricta jurisdicţie a Ligii, dar foarte repede s-a trecut la practicarea unei supravegheri de suprafaţă. Se cereau rapoarte anuale, iar comisii ocazionale însărcinate de Ligă efectuau inspecţii ocazionale. Majoritatea naţiunilor deţinătoare de mandate ale Ligii aveau permisiunea să guverneze direct şi să ia hotărîri în toate problemele curente. Astfel, aceste teritorii aparţineau „de facto“ imperiului mandatar. Este de menţionat că procedeele japonezilor în Pacific nu s-au deosebit mult de cele ale francezilor şi britanicilor în Orientul Mijlociu şi Africa.

Japonezii aveau o optică diferită de a celorlalte puteri, care revendicaseră anterior insulele Micronezienе. Ca şi predecesorii, erau în căutare de profituri, dar nu s-au lăsat descurajaţi de aparenta lipsă de bogăţii a insulelor. Conducătorii japonezi, famIIlarizaţi cu o ţară suprapopulată, săracă în resurse, considerau insulele un furnizor potenţial de diferite alimente şi de materii prime necesare dezvoltării pe viitor a Japoniei. Curînd după primul război mondial,

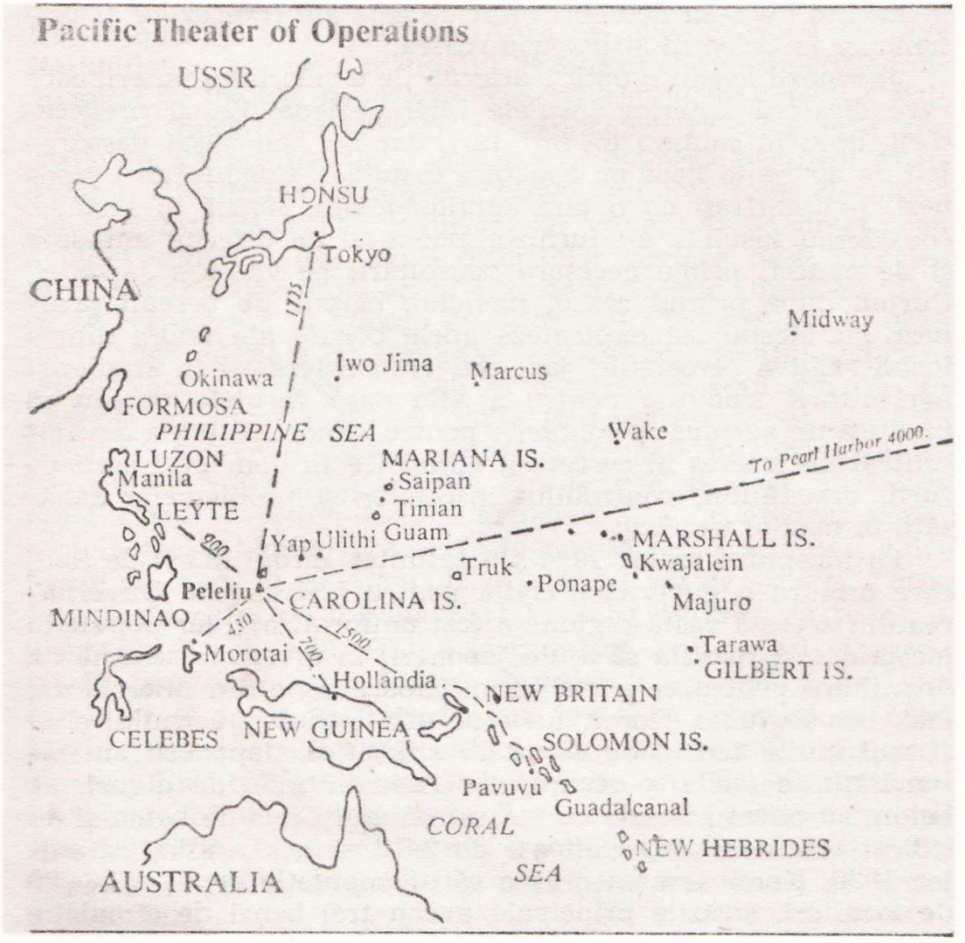

bărcile de pescuit japoneze au început să exploateze apele bogate ale unora dintre insule. Cîţiva cercetători japonezi erau interesaţi în studierea agriculturii tropicale pentru a

afla dacă insulele puteau să producă un surplus de alimente pentru export. Palau a devenit centrul de interes al cercetării ştiinţifice în domeniul agriculturii, pescuitului, controlului insectelor şi problemelor sănătăţii în mediul tropical.

La începutul anilor 1920 s-a înfiinţat Biroul Mării de Sud, care asigura o guvernare civilă pentru Micronezia. Guvernarea din această vastă regiune a fost uniformizată, iar populaţia locală a fost folosită să ajute japonezii în diversele scheme de dezvoltare pentru cele mai promiţătoare zone din Micronezia, mai ales regiunea Koror, unde se afla sediul guvernului civil şi mai multe centre de cercetare ştiinţifică. Japonezii au îmbunătăţit dotările portuare, au construit mile de diguri de beton, au pavat şoselele cu 4 sau mai mulţi inci de beton şi au ridicat clădiri solide, spaţioase de 2-3 etaje. La sfîrşitul anilor 1930, Koror era un oraş a cărui populaţie depăşea 30.000 de locuitori, străzile principale aveau trei benzi de circulaţie şi oraşul era luminat electric. Aici funcţionau o fabrică de conserve de peşte şi cîteva instituţii.

Japonezii au obţinut această dezvoltare prin stabilirea cîtorva mii de japonezi în Palau. Toate poziţiile şi funcţiile mai bune din afaceri şi guvern erau ocupate de japonezi. Populaţia autohtonă din regiunile interioare nu a fost prea deranjată, în timp ce cei din Babeldaobul de sud şi din Koror au fost folosiţi pentru treburi minore. Nu au existat fricţiuni deschise între japonezi şi supuşii lor docIII. S-a făcut foarte puţin pentru a se îmbunătăţi condiţiile de viaţă din insulele înconjurătoare. Angaur a fost modernizat într-o oarecare măsură, pentru a permite mutarea rapidă a japonezilor care exploatau zăcămintele bogate de fosfaţi descoperite de germani. Au mai fost găsite zăcăminte şi în Peleliu, unde japonezii au construit o rafinărie care a fost abandonată puţin înainte de invazia americană din 1944. Astfel, în funcţie de interesele lor, japonezii au acordat o importanţă diferenţiată regiunilor din Micronezia înainte de Retragerea lor în 1935 din Liga Naţiunilor. În unele zone, cum ar fi Koror, au fost investite fonduri mari şi li s-au dat o

deosebită atenţie; altele au fost considerate ca importante, ca de exemplu Truk, cu bine plasatul fort şi cu o posibilă valoare militară. Majoritatea însă, inclusiv Peleliu, au fost foarte puţin afectate de ocupaţia japoneză.

Ocupaţia japoneză asupra teritoriilor germane din Pacifie a devenit un factor de agravare a suspiciunii şi rivalităţii dintre Japonia şi Statele Unite. Aproape imediat după ce Liga Naţiunilor a confirmat mandatul, japonezii şi-au acoperit administraţia cu un văl de secRCTe. Tentativele de excludere a vizitatorilor străini, coroborate cu zăngănitul armelor prin alte părţi, au născut bănuiala că Japonia violează termenii mandatului. Rivalitatea navală cu Statele Unite în perioada interbelică a fost deosebit de aprigă, iar guvernele Japoniei erau evident supărate din cauza diferitelor bariere puse în calea expansiunii continue a Japoniei în Asia. Statele Unite, cu toate că se RCTrăseseră în izolare după primul război mondial, erau încă direct afectate de acţiunile Japoniei în Orientul Îndepărtat şi Pacific. Cîţiva oficiali ai guvernului s-au convins că Japonia transforma cîteva insule în fortăreţe şi au ajuns la concluzia că această activitate era îndreptată împotriva Statelor Unite. Numeroase articole din reviste şi ziare, mai ales după atacul Japoniei asupra Manciuriei, au confirmat bănuielile Statelor Unite. Încă de la începutul anilor ’20, unii americani au încercat să pătrundă prin acest văl de secRCTe. Locotenent colonelul de marină Earl H. Ellis, în chip de turist, a apărut în Caroline în 1923, a fost arestat de japonezi, şi a murit în închisoarea din Koror. Explicaţia japonezilor conform căreia ar fi murit de friguri nu a fost încă dovedită ca fiind falsă. Cu toate că era evident că ştiau că era mai mult decît turist, nu au cîştigat nimic făcîndu-i rău lui Ellis, din moment ce nu era nimic de ascuns în Palau. Totuşi persistau zvonurile cu privire la abuzurile din insulele sub tutelă, mai mult, dispariţia Ameliei Erhart a fost pusă pe seama nevoii de secRCT a Japoniei.

Bănuielile nu au fost examinate şi la nivelurile superioare ale guvernului. Cînd Japonia s-a Retras în 1935 din Liga Naţiunilor, celelalte mari puteri nu au făcut nici o

încercare de a o obliga să renunţe la controlul insulelor sau să se supună unei autorităţi superioare. Astfel, pentru aproape şapte ani insulele au fost guvernate direct de Japonia, fără ca măcar să existe o responsabilitate internaţională chiar teoRCTică. S-a ajuns la convingerea că majoritatea bănuielilor privind greşelile făcute de japonezi au fost amplificate datorită agresiunii Japoniei faţă de China şi paranoiei conducătorilor japonezi care încercau să ţină străinii la distanţă. Îmbunătăţirile aduse în Marshall, Mariane şi Caroline au fost aproape în exclusivitate de domeniul facilităţilor portuare, combustibilului şi comunicaţiilor, acestea fiind aproape gata la mijlocul anilor ’30. Singura îmbunătăţire din grupul Palau care ar fi putut avea scopuri exclusiv militare a fost construirea unei baze aeriene marine, cu două rampe, pe Insula Arekebesan, adiacentă la Koror.

Guvernul japonez, cu multă atenţie, a început să perfecţioneze potenţialul militar al unor insule din Pacific o dată cu schimbarea atitudinii faţă de Japonia, în urma devastărilor făcute de aceştia în China. Un alt factor a fost reînarmarea tardivă a Franţei, Marii Britanii şi Statelor Unite. Cu toate că centrul de interes al Aliaţilor era în Europa, conducătorii Japoniei îşi puteau imagina ce ameninţare ar putea fi puterea militară britanică sau cea a Statelor Unite pentru ambiţiile lor asiatice. Majoritatea atenţiei acordate insulelor aflate sub mandat se concentra asupra insulelor Mariane şi Marshall, un accent deosebit punîndu-se pe Truk, din centrul Carolinelor. Construcţia principală din Insulele Palau era o pistă de avioane cu două benzi, terminată în 1938 la capătul sudic al insulei Peleliu. Cu toate că acest aerodrom avea să devină mai tîrziu principala cauză a debarcării americane, în acea perioadă era folosită mai mult pentru trafic comercial decît pentru militar. Chiar şi îmbunătăţirile aduse portului Malakal, unul dintre cele mai bune porturi-adînci din Caroline, au fost modeste şi deci evident nu au fost făcute în ideea că vreodată Insulele Palau vor fi centrul unei lupte maritime importante.

Primele stadii ale războiului din Pacific au dat grupului Palau o semnificaţie de scurtă durată, dar importantă. O mică grupă de comando, care fusese concentrată în portul Malakal înainte de 7 decembrie 1941, a cooperat cu bombardiere din Formosa şi au atacat instalaţiile americane din Filipine aflate cam la 500 de mile. În patru zile de la primul atac, toată puterea aeriană americană din Filipine fusese distrusă. Trupele japoneze stabilite temporar în Palau au participat la subjugarea Filipinelor centrale şi sudice. Pentru următoarele 18 luni după predarea Filipinelor, Zona Palau a continuat să joace rolul de teritoriu intermediar pentru trupele japoneze imperiale angajate în luptele grele din Noua Guinee şi Solomon. Unităţi de infanterie şi artilerie au folosit Zona Palau drept bază de antrenament înainte de a fi trimise pe frontul sudic. Portul excelent din Malakal oferea o ancorare sigură pentru navele implicate în lupta disperată pentru Guadalcanal. Koror era de asemenea principala bază de aprovizionare pentru zonele de avanpost. Cele mai importante, cel puţin din punctul de vedere al Aliaţilor, erau bazele aviaţiei. Cea din Peleliu a fost îmbunătăţită, iar un nou aerodrom a fost construit în Babeldaob. De aici, în timpul apogeului cuceririlor japoneze, plecau mai departe în mod constant avioane de luptă şi bombardiere spre aerodromurile temporare şi permanente din sud.

Comandamentul superior japonez, divizat în fracţiuni rivale, nu luase în consideraţie niciodată toate ramificaţiile atacului asupra Statelor Unite. Planul de atac de la Pearl Harbour reprezenta o schimbare radicală în strategia navală a Japoniei şi a fost aprobat doar cu cîteva luni înainte de atac. Japonezii, contînd pe surpriză şi avînd de-a face cu inamici stabiliţi şi zăpăciţi, au mers din victorie în victorie în primele luni ale anului 1942. La Tokyo, cei care au făcut planurile, surprinşi de uşurinţa victoriilor, au hotărît să profite de fiecare ocazie care se ivea. Totuşi, dorinţa lor de a cîştiga peste tot şi în acelaşi timp au dus la epuizarea energiilor fără să asigure victoria finală asupra principalului inamic – Statele Unite. Astfel, cu tot caracterul

spectaculos al cuceririlor din 1942, au fost făcuţi şah mat în Burma, Noua Guinee şi Solomon, iar după bătălia de la Midway nu mai aveau nici un portavion care să le susţină ofensivele navale. La început armata Aliaţilor i-a oprit şi apoi i-a învins pe japonezi la periferia noului imperiu, iar imediat după Pearl Harbour, industria americană a început să înlocuiască rapid navele pierdute în primul an cu vase mai noi şi mai puternice, mai ales portavioane. Nivelul înalt al producţiei Statelor Unite nu putea fi atins de japonezi nici dacă ar fi avut un organism de planificare centralizată mult mai eficient în domeniul conducerii războiului.

În timpul primelor etape ale războiului japonezii au acordat puţină atenţie creării bastioanelor puternice de apărare în zona centrală a imperiului din Pacific. Chiar şi lăudatele fortăreţe ca Truk au fost neglijate în favoarea nenumăratelor ofensive din sud. Grupul Palau fusese considerat sigur pînă cînd înfrîngerile suferite de armata şi aviaţia japoneză în 1943 au impus reconsiderarea conduitei în război. În septembrie 1943, Cartierul General Imperial a stabilit o a II-a linie de apărare care includea şi Carolinele de Vest. În această zonă interioară vastă urmau să fie construite bastioane de apărare, în care fiecare soldat japonaz avea să lupte pînă la moarte pentru a împiedica pierderea teritoriilor-cheie.

Istoria principalelor lupte duse pe uscat şi pe apă în 1943 în Pacific constituie un lanţ de înfrîngeri pentru Japonia. Mergînd spre nord, forţele Aliaţilor, sub comanda generalului Douglas MacArthur şi a amiralului Nimitz, au cucerit insule- cheie din lanţul Insulelor Russell, au ocupat Insulele Trobriand, Rendova, Velea Lavella şi şi-au asigurat o poziţie pe Bougainville.

Cea mai mare parte a coastei nordice a Noii Guinee fusese neutralizată prin cucerirea punctelor puternice, înconjurînd şi izolînd cîteva mii de japonezi. Debarcarea Diviziei I-a Marină la Cape Gloucester în ianuarie 1944 a reprezentat preludiul la izolarea finală a principalei baze sudice a Japoniei, Rabaul, de pe Noua Britanie. În aceeaşi perioadă au avut loc o serie de raiduri în Pacificul Central,

în zonele aflate sub control japonez. Într-o luptă scurtă dar sîngeroasă, în noiembrie 1943 a fost cucerit atolul Tarawa din insulele Gilbert, iar în ianuarie 1944 s-a ocupat şi Kwajaleinul.

Poziţia Japoniei a fost înrăutăţită de problemele ce au apărut în legătură cu comanda. Rivalitatea dintre armată şi marină a continuat. Mult mai serioasă era pierderea sau înlocuirea conducătorilor japonezi, care realizaseră victoriile anterioare. Generalul Tomoyuki Yamashita, cuceritorul Malaieziei, căzuse în dizgraţie şi fusese trimis la post în Manciuria. Generalul Masaharu Homma, de asemenea suspect, comandantul Armatei a XIV-a care a ocupat Filipinele, a fost transferat brusc la o garnizoană din Japonia şi înlocuit, în noiembrie 1943, iar Amiralul Chuichi Nagumo, a fost înlocuit la comanda portavioanelor de luptă. Cea mai mare pierdere a fost moartea Amiralului Isoroku Yamamoto, al cărui avion fusese interceptat de P-38-urile Armatei S.U.A. în timpul unei inspecţii în luna mai 1943. Ca o ironie a soartei, succesorul său, conducătorul Flotei Combinate, Amiralul Mineichi Koga, urma să-şi piardă viaţa tot într-un accident de avion. Atacul comun al aviaţiei şi marinei americane din februarie 1944 asupra Truk-ului a demonstrat vulnerabIIItatea acestei baze şi, ca urmare, Koga şi-a mutat temporar cartierul general la Koror. El plănuia să stabilească noul cartier general în Davao, pe Mindanao, pentru a răspunde mai bine la invaziile ce se aşteptau în aceste inaule. Koga şi majoritatea subalternilor săi au părăsit Koror-ul pe 31 martie 1944, cu trei avioane, îndreptîndu-se spre Filipine. Starea proastă a vremii a provocat pierderea a două din aceste avioane, inclusiv a aceluia pe care se afla Koga. Încă o dată, într-un moment crucial, Japonia nu avea comandant pentru flota combinată. Amiralul Koga a fost înlocuit în mai de Amiralul Soemu Toyoda, care şi-a păstrat cartierul general la Tokyo pînă la sfîrşitul războiului.[1]

[1] Detalii asupra morţii lui Koga şi capturarea şefului său de stat major, Viceamiralul Fukadome, sînt menţionate pe larg în cartea lui Walter Karig, Russell Harris şi Frank Manson, *Battle Report, The End of*

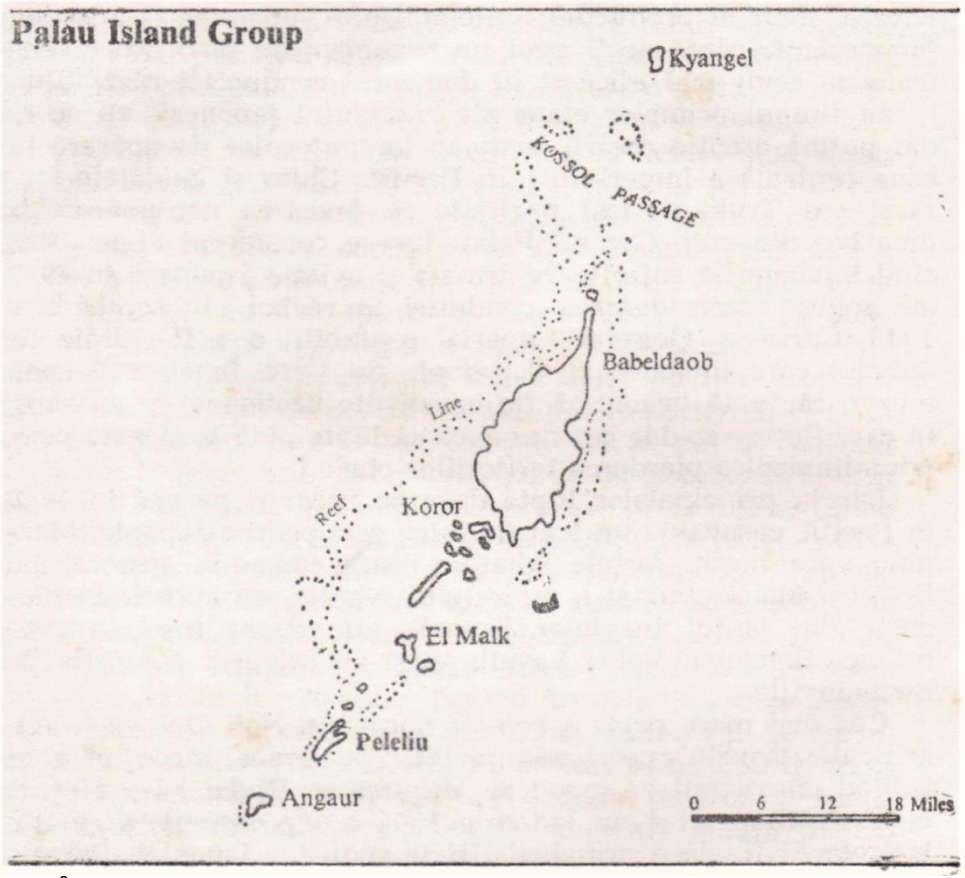

În primele şase luni ale anului 1944, laţul din jurul Imperiului Japonez s-a strîns. Schimbarea raportului de forţe dintre Japonia şi Statele Unite s-a observat mai ales în numărul navelor, în special al portavioanelor, de care dispuneau protagoniştii. Japonia nu apucase să-şi înlocuiască flotila portavioanelor, în timp ce Statele Unite produceau duzine de portavioane mari, ca şi mici portavioane de escortă. Cu toate asigurările guvernului S.U.A. de a da prioritate fronturilor europene, era evident că mii de avioane, de toate tipurile, se aflau la dispoziţia tuturor forţelor implicate în războiul din Pacific. Exista o

an Empire (New York; Rinehart and Co., 1948), pp. 177-178.

rezervă de asemenea de piloţi bine antrenaţi, care să zboare cu aceste avioane modernizate. Japonezii, cu toate că aveau în stadiul de prototip avioane perfecţionate, depindeau încă de avioanele care se dovediseră eficiente la începutul războiului. Japonezii nu putuseră să înlocuiască piloţii veterani pierduţi în primele luni ale războiului. În timpul conducerii Amiralului Koga, Flota a III-a americană, aflată sub comanda Amiralului William F. Halsey (numită Flota a V-a cît s-a aflat sub comanda Amiralului Raymond Spruance), putea naviga oriunde în centrul Pacificului, fără să se teamă de o opoziţie serioasă.

Marina japoneză, încă puternică, cu toate că era depăşită ca număr, fusese relativ inactivă de cînd Vice-amiralul Jisaburo Ozawa l-a înlocuit pe Nagumo. Această stare de calm a fost abandonată cînd conducerea Marinei a devenit nerăbdătoare să oprească ofensiva Generalului MacArthur, singura pe care o considerau că reprezenta o ameninţare pentru linia centrală de apărare. Amiralului Toyoda i s-a ordonat să înceteze cu politica de aşteptare a lui Koga şi să găsească o soluţie rapidă cu privire la americani. Toyoda a trecut la executarea noii strategii, reacţionînd împotriva invaziei lui MacArthur din Biak, de la 27 mai 1944. El a descoperit centrul Pacificului de forţe aeriene pentru a obţine superioritate locală aeriană, în Noua Guinee şi Halmahera. Amiralul Ozawa, comandantul Flotei I – Mobile, care cuprindea 90 % din marina Japoniei, avea baza la Tawi-Tawi, cea mai vestică insulă din arhipelagul Sulu. I s-a ordonat să sprijine eforturile reînnoite din sud şi, dacă era posibil, să distrugă Flota a V-a americană într-o acţiune navală, decisivă, – numită codificat A-Go. S-au făcut trei tentative de întărire a trupelor aflate dincolo de Biak, dar toate au fost nereuşite. Pentru acestea din urmă Ozawa şi-a trimis cele două super-nave de luptă, Yamato şi Musashi, escortate de o serie de distrugătoare şi crucişătoare spre Batjan, în Insulele Halmahera, la vest de Biak. Chiar în ziua sosirii, au primit vestea că Flota a V-a atacase Marianele şi că invazia insulelor-cheie era inevitabilă.

Amiralul Toyoda i-a ordonat imediat lui Ozawa să schimbe direcţia atacului şi să obţină o victorie limitată dar decisivă asupra Flotei a V-a aflate în Mariane. Amiralul Ozawa avea la dispoziţia sa cinci portavioane, inclusiv noul portavion Taiho patru portavioane uşoare, cinci nave de luptă, treisprezece crucişătoare şi 28 distrugătoare. Acestea reprezentau o forţă formidabilă, dar cu toate acestea Ozawa a fost întrecut ca număr în fiecare categorie. Bătălia care a rezultat în Marea Filipinelor, purtată între 18 şi 20 iunie, a fost una dintre cele mai decisive. În ciuda nevoii de a apăra locurile de debarcare din Saipan, forţele Task Force 58 ale Amiralului Spruance au distrus în fapt puterea aeriană a marinei japoneze. Eşecul din Mariane i-a costat pe japonezi aproximativ 480 de avioane şi trei dintre cele mai mari portavioane. Cînd în 22 iunie Amiralul Ozawa a ajuns în rada portului Okinawa, mai avea doar 35 avioane de portavion utilizabile. Din acest moment japonezii mai aveau doar o putere aeriană navală minimă în zonele desemnate drept ţinte de americani.

Eşecurile aviaţiei şi marinei japoneze au creat flotei S.U.A. posibilitatea să atace bastioanele interioare de apărare ale Imperiului japonez. O serie de atacuri făcute de Task Force 58 a Amiralului Marc Mitscher au neutralizat localitatea Truk în februarie 1944. La sfîrşitul lunii martie, trei grupe din avioanele acestuia au atacat Peleliu, Babeldaob şi Koror. La întoarcerea spre zona de ancorare din Majuro, avioanele lui Mitscher au atacat Yapul, Wolieai şi Marshall. În timpul acestor incursiuni pistele de avion din Babeldaob au fost extrem de deteriorate, ca şi cea din Peleliu, precum şi pista auxiliară de luptă din Ngesebus care se afla atunci în construcţie. Majoritatea navelor Flotei combinate care fuseseră lăsate în urmă în Koro au fost scufundate sau avariate serios. Japonezii niciodată n-au putut să înlocuiască aceste pierderi din insulele Palau. Mult mai tîrziu, legat de această serie de atacuri, Amiralul Chester Nimitz avea să scrie: „Carolinele de Vest au fost neutralizate, măcar temporar. Flancul drept al lui MacArthur se afla în siguranţă“. Această constatare a lui Nimitz pare

să fie sprijinită de faptele petrecute la mijlocul anului 1944. Marina Statelor Unite controla drumurile maritime şi aeriene ce duceau spre Palau încă înainte de a se fi luat hotărîrea de capturare a insulelor Peleliu şi Angaur.

Întăririle japoneze puteau fi încă transferate de la o bază la alta, în ciuda dominaţiei americane asupra drumurilor maritime. Transportul maritim, strict necesar, era foarte periculos şi încetinit, datorită rutelor foarte ocolite. Pînă în primăvara anului 1944, multe insule fuseseră întărite cu trupe din eşaloanele din spatele frontului. Japonezii îşi puteau menţine linia de apărare doar dacă puteau fi găsite unităţi militare care să reziste în punctele strategice. Astfel, pentru a face faţă noii întîlniri cu trupele Armatei Americane şi Marinei din centrul Pacificului, japonezii au început să Retragă din Armata Kwantung din Manciuria. Armata Kwantung cuprindea unele dintre cele mai bune trupe ale întregii armate ale Imperiului japonez. Majoritatea unităţilor erau bine echipate, antrenate eficient şi cu un moral extrem de ridicat. Cu toate că unele unităţi fuseseră implicate în trecut în luptele din nordul Chinei, majoritatea componenţilor Armatei Kwantung fuseseră ţinuţi în alertă, pentru a putea răspunde unei eventuale invazii ruseşti în Manciuria. Divizia 35 a Armatei Kwantung a ajuns în insulele Palau în martie 1944 şi aproape imediat a fost transferată în zone de mai mare interes. Curînd după aceea Divizia a 14-a, după un drum ocolit, a sosit în Koror.

La nivelele cele mai înalte de elaborare a planurilor Aliaţilor fuseseră acceptate argumentele Generalului MacArthur privind invadarea Filipinelor. Purtători de cuvînt ai Marinei, mai ales Amiralul Ernest King, şeful Operaţiilor Maritime, încercaseră să reducă importanţa Filipinelor, propunînd în loc invadarea Formosei, unde sperau să implice China direct în operaţii. Argumentele strategice ale lui MacArthur au evidenţiat importanţa Filipinelor şi faptul că recucerirea insulelor ar împărţi efectiv Imperiul japonez în două. Argumentele sale decisive se bazau pe poziţia precedentă a americanilor în insule, şi pe repetatele promisiuni de a elibera Filipinele în primele etape ale

războiului, Filipinele care sprijiniseră atît de ferm Statele Unite.

Dezbaterile dintre Marină, respectiv purtătorul de cuvînt – Amiralul King şi Statul Major al Generalului MacArthur au devenit atît de aspre, încît Preşedintele Roosevelt s-a hotărît să viziteze Pacificul, să asculte argumentele şi să decidă singur dacă scopul principal al anului 1944 ar trebui să fie Luzon sau Formosa. La sfîrşitul lunii iulie 1944, Preşedintele s-a întîlnit la Pearl Harbour cu MacArthur şi Nimitz şi alţi comandanţi superiori. În cadrul întîlnirilor oficiale şi neoficiale, el a ascultat argumentele Marinei şi ale Armatei, iar în final a sprijinit punctul de vedere al lui MacArthur. Atunci Amiralul Nimitz a promis cooperare deplină şi sprijinul logistic şi al flotei în vederea invaziei propuse. Pînă la mijlocul lunii august devenise evident că principalul scop al ambelor comandamente, din sudul şi centrul Pacificului, era capturarea Filipinelor. Trebuie subliniat totuşi că elaborarea planurilor şi executarea lor în lunile cruciale iunie-septembrie 1944 au fost neîntrerupte, continue, iar forţele Statelor Unite au fost în acelaşi timp active şi în subjugarea Saipanului, Tinianului şi Guamului.

Planul de a obţine controlul permanent al zonei Palau trebuie înţeles în contextul desfăşurării războiului în primele luni ale anului 1944 şi al hotărîrii de a cuceri Filipinele. S-a considerat necesară neutralizarea puterii Japoniei din Carolinele de Vest pentru asigurarea flancului drept al forţelor de invazie din Filipine. Flancul stîng avea să fie apărat prin ocuparea Insulei Morotai din Moluce. Dacă n-ar fi existat teama că japonezii puteau folosi aerodromul de pe Peleliu împotriva trupelor americane care aterizau la numai 500 de mile mai departe, pe Mindanao, atunci întregul grup Palau ar fi putut fi înconjurat. Decizia de a pune stăpînire pe punctele cheie din Carolinele de Vest părea să ignore rapoartele serviciilor de informaţii referitoare la puterea aviaţiei japoneze din Palau. Activitatea aviaţiei americane deasupra insulelor Peleliu şi Babeldaob, ca şi zborurile de recunoaştere prin fotografii, arătau că pistele nu fuseseră reparate în totalitate după

atacurile din martie 1944 şi că japonezii nu aveau destule forţe aeriene în Palau pentru a ameninţa invazia. Flota americană ar fi putut împiedica folosirea aeroporturilor din Palau chiar dacă prin vreun miracol s-ar fi adus în insule un număr însemnat de bombardiere japoneze. Un alt motiv, mai realist, pentru capturarea oricărei părţi a Carolinelor, era pur şi simplu faptul că Statele Unite sperau să obţină cu un minim de efort baze permanente cu aerodroame, care să sprijine nu numai efortul de invadare a vestului, ci şi alte înaintări în centrul Pacificului.[2]

Decizia iniţială de a captura grupul Palau fusese luată în timpul Conferinţei de la Quebec (Quadrant) din august 1943. În aceeaşi perioadă s-au stabilit datele provizorii pentru atacul propus asupra Filipinelor. Data stabilită pentru atacarea insulelor Palau era decembrie 1944, după ce ar fi fost cucerite insulele Marshall şi Truk. Comandamentul unit a revăzut această programare în martie 1944. Insulele Palau urmau să fie atacate în septembrie, după ocuparea Saipanului, Tinianului şi Guamului. Pe baza acestei directive, a avut loc elaborarea planurilor de atacare a Carolinelor de Vest. S-au făcut multe schimbări semnificative în detaliile operaţiunii, dar abia cu cîteva zile înainte de atacarea Peleliului ofiţerii superiori au început să-şi pună întrebări deschis, legate de înţelepciunea strategică a operaţiunii.

2 PLANUL DE OPERAŢII

[2] Cel mai activ adversar al planului de invazie în Palau a fost amiralul William F. Halsey, care a argumentat contra acestei propuneri din mai pînă la mijlocul lui septembrie. William F. Halsey and J. Bryan, III *Admiral Halsey's Story* (New York; Mc Graw-Hill Book Co., 1947), p.195; şi Potter, *Nimitz,* p.392.

Condiţiile teatrului de operaţiuni din Pacific s-au schimbat atît de rapid după vara anului 1943, încît eşalonarea planurilor trebuia să fie flexibilă pentru a se putea profita de toate ocaziile oferite de aviaţia şi marina japoneză care se aflau într-o continuă decădere. Un alt factor era accentuarea complexităţii războiului din Pacific. În vara anului 1944 a fost necesar să se elaboreze planuri şi să se coordoneze jumătate de duzină de operaţiuni separate. Cea mai importantă dintre acestea se referea la invazia Filipinelor, iar responsabilitatea realizării a fost atribuită aproape în totalitate cartierului general din sud-vestul Pacificului al Generalului MacArthur. Comandamentul Amiralului Nimitz avea doar un rol de sprijin. Totuşi, ofensivele din Saipan, Tinian şi Guam, ca şi atacurile aeriene şi maritime din centrul Pacificului, erau controlate de cartierul general al lui Nimitz (CinCPOA). Flancurile lui MacArthur în operaţia Filipineză urmau să fie protejate de două atacuri preliminarii separate. Unul urmărea cucerirea Morotaiului în Moluce, care se afla doar la 300 mile faţă de Filipine. Mai tîrziu, MacArthur va desemna pentru această operaţiune Corpul XI, care cuprindea un efectiv de peste 28.000 oameni. Ocuparea Insulelor Palau era al doilea obiectiv considerat necesar să preceadă invazia din Filipine. Elaborarea planurilor şi executarea debarcării din Palau urmau să fie făcute de comandamentele Infanteriei Marine şi ale Flotei ce erau subordonate CinCPOA.

În ciuda directivelor generale anterioare privind conducerea războiului în Pacific, primite de la Comitetul Întrunit al Şefilor de State Majore, prima notă conform căreia Carolinele de Vest erau o ţintă definită a sosit pe 12 martie 1944. Comandamentul lui Nimitz a hotărît că se va folosi Corpul III Amfibii, iar Comandantul acestui corp, Generalul Maior Roy S. Geiger, a fost informat pe 7 aprilie. Pe baza aprecierilor Comandamentului Unit, Amiralul Nimitz a primit ordinul să ocupe linia Mariane-Palau. Pe 10 mai, Amiralul Nimitz a stabilit măsurile necesare pentru operaţiunile din Carolinele de Vest. Comandantul Flotilei a III-a urma să ia comanda acestor operaţiuni, iar

Comandamentul Unit al Forţei expediţionare trebuia să ia comanda Corpului III Amfibii. Generalul Corpului III Amfibii prelua operaţiunile de debarcare. Data operaţiunii a fost stabilită pentru 15 septembrie. Mai tîrziu numele de cod al operaţiunii – STALEMATE – s-a dovedit foarte potrivit.

Au apărut dificultăţi imediat. Amiralul Halsey încă deţinea funcţia dublă de comandant al Zonei de Sud a Pacificului (ComSoPac) şi de comandant al Flotei a III-a. (Această dualitate a persistat pînă la mijlocul lunii iunie, cînd a renunţat la prima funcţie mutînd cartierul general al Flotei a III-a la Pearl Harbour). Halsey a presupus că, dacă va fi în fruntea expediţiei, îşi va asuma rolul principal în elaborarea planurilor. El a ordonat Statului Major al Corpului III Amfibii să trimită reprezentanţi la Noumea pentru a discuta cu el. Cum Statul Major al trupelor din Corpul III Amfibii a fost implicat adînc în operaţiunile Guam, era necesară crearea unui comandament provizoriu pentru începerea operaţiunilor în Carolinele de Vest. În ciuda acestei probleme, după consultarea reprezentanţilor Corpului III Amfibii, pe 26 mai, Amiralul Halsey a emis un ordin de avertizare, pentru operaţiunea STALEMATE. Oricum, CinCPOA a decis că ordinul de avertizare trebuie emis de la Pearl Harbour. Halsey şi-a anulat ordinul şi reprezentanţii comandamentului Corpului III s-au întors la Guadalcanal fără să fi realizat mare lucru. Ei au fost puşi în alarmă, ca să raporteze la Pearl Harbour imediat ce Generalul Geiger, comandantul Corpului III Amfibii, va pleca la Guam.

Ordinul de avertizare de la CinCPOA a fost emis la 29 mai şi se referă la o acţiune ce avea să fie una dintre cele mai mari operaţiuni din întregul război din Pacific. Planul iniţial consta în ocuparea întregului grup de insule Palau. Generalul Geiger a fost numit Comandantul tuturor trupelor expediţionare, încredinţîndu-i-se comanda a două corpuri. Corpul III de Amfibii, care cuprindea Divizia I de Infanterie Marină şi Divizia 81 de Infanterie, a fost însărcinat cu cucerirea Angaurului şi Peleliului. Alt corp de armată, al XXIV-lea, compus din Divizia a 7-a şi a 77-a de Infanterie, a

fost însărcinat cu misiunea cea mai grea de a cuceri insula cea mai mare, Babeldaob. O divizie de infanterie suplimentară, a 27-a, trebuia să rămînă în rezervă în Noua Caledonie. Data pentru aceste invazii a fost stabilită în mod provizoriu pentru 8 septembrie.

Înainte de a trece la alte detalii în legătură cu elaborarea planului STALEMATE, cîteva puncte din ordinele de avertizare ar trebui notate. În primul rînd, acest plan a fost elaborat ca un atac major împotriva unui inamic a cărui forţă a fost estimată la maximum 30.000 de oameni. La acest nivel al planului, amiralul Nimitz în mod categoric nu a considerat că „flancul drept al lui MacArthur e în siguranţă“ (aşa cum avea să scrie mai tîrziu), altfel nu ar fi angajat cinci divizii în această operaţiune. De asemenea, se pare că ideea de evitare a punctelor japoneze foarte puternice nu devenise o regulă esenţială în cadrul strategiei din Pacific. Un alt factor ignorat mai tîrziu de către comandamentul Infanteriei Marine a fost acela că în ciuda faptului că Generalul Geiger şi după el Generalul Smith, amîndoi din infanteria marină, numiţi la comanda forţelor expediţionare, operaţiunea fusese concepută ca o operaţiune mixtă, cu peste patru cincimi din forţa umană disponibilă, furnizată de Armată. Mai tîrziu comandantul Diviziei I de Infanterie Marină va ocoli ajutorul armatei în ocuparea Peleliului.

În ciuda dificultăţilor cauzate de invazia din Saipan şi Guam, elaborarea planului pentru operaţiunea din Carolinele de Vest a început aproape imediat după emiterea de către amiralul Nimitz a ordinului de avertizare. Comandamentul de la Pearl Harbour, ce se ocupa de elaborarea planului, era condus la început de către locotenent-colonelul Dudley Brown, fusese detaşat din Corpul III Amfibii şi a devenit operativ la 12 iunie. Acest comandament separat a fost mai tîrziu numit X-RAY. La 1 iulie Divizia I de Infanterie Marină l-a trimis pe locotenent-colonelul Lewis J. Fields la Pearl Harbour să se întîlnească cu ceilalţi ofiţeri din Armată, Flotă şi Infanteria Marină ce elaborau planul. X-RAY a stabilit direcţiile de comandă şi o

strategie generală, lăsînd multe detalii ale planului la latitudinea diviziilor direct implicate.

Trei lucruri au modificat concepţia iniţială a atacului din Caroline. Unul a fost necesitatea folosirii Diviziei 77 de Infanterie în Guam. Planificată pentru 18 iunie, această operaţie a trebuit să fie amînată pînă la 21 iulie, din cauza dificultăţilor din Sapian. Guamul, ce reţinea aproape întreaga atenţie a generalului Geiger şi a statului său major, nu a fost declarat în afara oricărui pericol pînă la 10 august. Divizia a 27-a de Infanterie a armatei fusese programată în STALEMATE să acţioneze în rezervă, a fost apoi implicată în operaţiunea din Saipan. În final studierea terenului din Babeldaob a făcut loc pentru o serie de serioase întrebări referitoare la posibilitatea de realizare a unui atac asupra unei asemenea insule mari, şi cu garnizoane puternice. Ca rezultat al acestor împrejurări, Amiralul Nimitz, la 7 iulie, a emis al doilea ordin de avertizare şi a dat numele codificat de STALEMATE II ordinului modificat.

STALEMATE II a abandonat obiectivul cuceririi Babeldaobului, substituindu-l cu Ulithi şi Yap, dar a menţinut atacul asupra Peleliului şi Angaur-ului. Operaţiunea a fost împărţită în două faze: Ulithi şi Yap trebuiau ocupate de către Forţele de Atac estice, în timp ce Forţele de Atac vestice trebuiau să cucerească Peleliul şi Angaur-ul. Data de atac pentru invazia din Peleliu a fost reschimbată, pentru 15 septembrie.

La dispoziţia Contra-amiralului George Fort, comandantul Forţelor de Vest, urmau să rămînă Divizia I de Infanterie Marină şi Divizia 81 de Infanterie, conform primului ordin de avertizare. Vice-amiralul T.S. Wilkinson a fost desemnat drept Comandant al Forţei III Amfibii, ca de altfel şi Comandant al Forţelor de atac din est. Cele două divizii ce i-au fost repartizate erau unităţi ale diviziei a 7-a şi a 96-a de Infanterie. Divizia 77, ce se afla încă în Guam, trebuia să rămînă în rezervă ambarcată, în timp ce Divizia 5 de Infanterie Marină din Hawaii trebuia să fie în rezerva generală. Generalul maior Julian Smith, care îşi făcuse un

renume în Tarawa, avea atunci funcţia de Comandant adjunct al Forţelor Flotei Infanteriei Marine din Pacific (FMFPac). A fost desemnat ca şef al X-RAY şi a acţionat în calitate de comandant al trupelor din Forţele de Atac Vestice. La 13 august, el a fost înlocuit în acest post de către Generalul Geiger, a cărui prezenţă în Guam nu mai era necesară. Generalul Smith a devenit Comandantul trupelor Expediţionare din Flota a III-a. Deja în conflict cu singurul ofiţer superior lui din Pacific, generalul locotenent Holland Smith, şi cu Amiralul Nimitz, Smith a atribuit transferul lui ca pe o intrigă birocratică. În mod sigur noul rol al lui în această campanie îi oferea posibilităţi limitate pentru a controla desfăşurarea evenimentelor din Caroline.

Marea majoritate a deciziilor importante, de detaliu, referitoare la debarcarea din faza de Vest, au fost luate la nivelul diviziilor. De presupus este că la fel a fost şi în cazul grupului estic, dar planurile pentru aceste invazii nu aveau nici o influenţă asupra desfăşurării ulterioare, din moment ce faza estică a fost anulată. Cele mai multe dintre planurile privind asaltul din Peleliu au căzut în sarcina Generalului de brigadă Oliver P. Smith, adjunct al comandantului de divizie al Diviziei I de Infanterie Marină din Pavuvu şi a comandamentului său, din moment ce comandantul diviziei, Generalul maior William H. Rupertus, şi statul său major erau la Washington, dezbătînd probleme de aprovizionare şi organizatorice. Cînd Generalul Rupertus a sosit la Pavuvu la 21 iunie, i s-au prezentat două planuri. Cel ales a devenit planul de operaţiuni şi puţin după aceea a fost aprobat de către Corpul III Amfibii şi cartierele generale superioare.

În această conjunctură, două puncte trebuie subliniate. Primul este faptul că marea majoritate a planurilor, care în mod normal trebuiau concepute la nivelul corpurilor de armată sau mai sus, au fost elaborate de către un comandant de divizie în nişte condiţii departe de a fi ideale. Nepotrivirea insulei Pavuvu va fi discutată pe loc, mai tîrziu. Este suficient să redăm aici depărtarea dintre insulă şi baza de aprovizionare şi informare ce se afla la Pearl Harbour.

Informaţiile erau în mod permanent colectate şi transmise celor ce elaborau planul din surse variate, dar existau suspiciuni că o dată luată o decizie pe baza unor informaţii sumare, aceasta nu va fi schimbată nici cînd vor putea fi puse la dispoziţie mai multe detalii. Al doilea punct ce trebuie subliniat este viteza cu care a fost elaborat planul de bază: mai puţin de trei săptămîni. Aici apoi apare suspiciunea legată de faptul că deciziile au fost luate în grabă pe baza unor informaţii inadecvate. Un exemplu specific îl implica pe locotenentul Frederick Ramsey, Jr., care răspundea de planificarea comunicaţiilor. Privitor la unele din problemele sale, el a scris mai tîrziu:

„Ar trebui amintit faptul că Divizia I de Infanterie Marină a revenit recent în Corpul III de Amfibii, din Armata a 6-a, de unde operam sub instrucţiunile şi planurile de comunicare ale armatei. Nu eram deloc familiarizaţi cu documentul cunoscut sub denumirea de „planul numărul II de Comunicaţii din Pacificul Central", CENTCOM TWO, care constituia un element esenţial al planului de comunicaţii. Mai mult, amintindu-mi derularea evenimentelor, cînd se ştia că CENTCOM TWO trebuia să fie planul, nici o copie a acestui plan nu a fost disponibilă pentru noi, în Insulele Russell, pînă la sosirea Amiralului Fort şi a comandamentului său. În plus, Divizia ştia că va fi răspunzătoare pentru declanşarea ofensivei, pentru debarcare, şi pentru implicarea iniţială a unor elemente de radar şi comunicaţii care în final trebuiau să devină o parte a comandamentului insulei din Peleliu. Dar nu existau informaţii asupra alcătuirii acestei unităţi, sau a stadiului ei de antrenament, şi nici asupra momentului cînd vor putea să se alipească la grupul de debarcare din Peleliu".

Deşi planificarea comunicaţiilor continua să ridice probleme în legătură cu plecarea Diviziei din Guadalcanal spre Peleliu, problema cea mai importantă a planului pentru STALEMATE consta în evaluarea terenului din Peleliu.

Înălţimea Umurbrogol este trăsătura geografică cea mai remarcabilă a insulei, pe care orice pilot ce zboară la mică altitudine o observă. Nu-i poate scăpa nimănui. Chiar şi fără fotografii, o estimaţie rezonabilă a înălţimii sale se poate face de către orice pilot care zboară de-a lungul sau de-a

latul lui. Există hărţi şi fotografii aeriene în Arhiva Corpului de Infanterie Marină de la Washington D.C., ce au fost puse la dispoziţia celor ce elaborau planul, şi există dovezi considerabile că unele dintre acestea au fost folosite foarte mult. În unele dintre fotografiile aeriene, în ciuda acoperământului de vegetaţie luxuriantă, chiar şi un ochi neantrenat poate observa înălţimea coastelor paralele şi încrucişate ce alcătuiesc creasta centrală a Peleliului.

Înaltul Comandant a avut dinponibile un minim de hărţi extrem de bune. Survolarea aeriană a debutat cu atacurile aeriene reuşite ale Task Force 58 în martie, şi au continuat pînă în august. Mai tîrziu, misiunile de fotografiere erau executate de avioanele Marinei şi ale Flotei a 5-a Aeriene, ce operau din Noua Guinee. Rapoartele oficiale arătau că se obţinuseră atît fotografiile de la mare altitudine, cît şi oblice. Către sfîrşitul lunii iunie, submarinul Seawolf a staţionat în Peleliu fotografiind toate plajele apte pentru debarcare. Din coordonarea acestora a fost alcătuită o hartă la scara 1:20.000, ce detaliază în mod clar marea majoritate a trăsăturilor generale ale Peleliului. De asemenea au fost disponibile cel puţin pentru Corpul al III-lea serii de hărţi de 40 de file, extrem de detaliate, a întregii regiuni Peleliu. Fila 37 a acestora înfăţişează conturul în intervale de 20 de picioare şi indică relieful accidentat al întregii zone înalte a Umurbrogolului. Această hartă a artileriei a fost aprobată de Amiralul Wilkinson, comandantul Forţei III de Amfibii, şi pe ea s-au făcut marcări exacte de pe 18 pînă pe 21 septembrie şi de asemenea pe 25 septembrie, la ora 18.00 a fiecărei zile. Există de asemenea o hartă schiţată datată 25 iulie, care are cîteva puncte meticulos determinate, cum ar fi staţiile de radio, staţiile de radiolocaţie, antiaeriana şi mitralierele ce apărau aerodromul. Indică baricadele anti-vas şi sîrma ghimpată întinsă de-a lungul plajelor de debarcare, dar indică foarte puţin din interiorul insulei. Preciziunea acestor hărţi a fost reprodusă într-un mod detaliat într-o machetă alcătuită anterior operaţiei de Unitatea de hărţi a Diviziei I de Infanterie Marină. Macheta Peleliului, ce a fost construită

la scară 1:5.000, era extrem de bine făcută, şi arăta principalele culmi şi chiar unele dintre cele mai complexe încrucişări de culmi şi văi. Nu indica toate trăsăturile complicate ale acestei zone deluroase extrem de complexă, dar erau suficiente detalii pentru a indica posibilitatea unei lupte dificile dacă un inamic hotărît ocupa zona înaltă.

În ciuda tuturor acestor date, diverşi comentatori au susţinut că cei ce elaborau planul au crezut că cea mai mare parte a insulei ar fi fost „joasă şi netedă“ şi că comandanţii regimentelor au fost surprinşi de natura complexă a Umurbrogolului. Este imposibil de ştiut cu exactitate, după trecerea a peste 35 de ani, ce elemente de informaţii au fost disponibile şi la ce nivel, dar se pare că informaţiile importante ce au fost disponibile nu au parvenit pînă la eşaloanele inferioare. Raportul final al serviciului G-2 al Corpului către Comandamentul general al operaţiunii Palau arată că hărţile disponibile pentru elaborarea planului erau „extrem de inexacte“ şi dovedesc că decizii de o asemenea importanţă au fost luate pe baza unor fotografii aeriene heteroclite ce parveneau din şase misiuni diferite. De asemenea, se arată că „la scurt timp după ziua D, acest corp ar fi fost capabil să obţină o splendidă zonă de acoperire pe scară largă care, dacă ar fi fost obţinută destul de devreme, ar fi putut favoriza un studiu de mare acurateţe asupra formelor de relief“.

Nimeni nu îşi imagina că realizatorii planului ar fi ştiut detaliile exacte ale cheii poziţiei defensivei japoneze. Pe de altă parte, unele cartiere generale ierarhice superioare corpurilor ştiau o mulţime de detalii şi nu exista nici o justificare pentru istorici repetarea legendei că în unele cartiere generale nu erau disponibile destule informaţii despre zona de coastă şi despre complexa natură deluroasă, accidentată a Umurbrogolului. Ei au avut „mijloace de a estima cît de înalt şi de accidentat poate fi“. În relatarea sa asupra operaţiunilor din Palau, Samuel Eliot Morison, de obicei un maestru al faptelor, a adăugat o nouă dimensiune acestei legende: el susţine că în mare parte ignorarea reliefului Peleliului s-ar fi datorat stratului de nori

şi iscusitului camuflaj japonez. Nici unul dintre cei responsabili pentru exactitatea planului detaliat nu ar fi putut avea vreo idee despre numărul, lăsînd la o parte localizarea, sutelor de peşteri, dar în mod sigur cunoşteau că Peleliu nu este o zonă „joasă şi netedă“. Aici persistă ideea de neacceptat că, la toate nivelele, anumite persoane, ce erau răspunzătoare pentru evaluarea inteligentă şi realizarea planului, nu şi-au făcut aşa de serios treaba precum ar fi trebuit să şi-o facă.

Ştiută fiind natura rezistenţei japoneze din Tarawa, Saipan şi Guam, cei răspunzători direct ar fi trebuit să ia în considerare faptul că probabil conducerea japoneză va folosi fiecare bucăţică de teren favorabilă. Planul de organizare completă a japonezilor pentru zona Palau a fost capturat cu dosarele Armatei 31 japoneze din Saipan. Deci Generalul Rupertus ştia că trupele sale vor înfrunta aproape 10.000 de japonezi, mai mult de jumătate dintre cei ce aparţineau unei divizii mîndre şi pînă atunci neînvinse. Experienţa şi prudenţa ar fi putut sugera că operaţia Peleliu nu avea să fie deloc uşoară. Totuşi, toate rapoartele indicau că atunci Rupertus şi majoritatea statului său major erau convinşi că această campanie va fi scurtă şi rapidă. Probabil că acest exuberant optimism a avut o oarecare influenţă asupra Amiralului Nimitz, cînd acesta, mai tîrziu, a respins posibilitatea de a anula operaţia.

După o scurtă confuzie ce a survenit la 12 august, referitoare la lipsa unor ordine la Cartierul general al Contraamiralului Fort din Insulele Russell, ce-l autorizau pe Generalul Geiger să-şi ocupe poziţia de comandant al forţelor vestice de debarcare, comandantul Corpului III Amfibii şi-a asumat responsabilitatea realizării în continuare a planului. Raportul final în legătură cu realizarea planului arăta că „planul de operaţiune pentru angajarea corpurilor era gata, cu excepţia acelor părţi referitoare la suportul artileriei marine şi al aviaţiei, şi că a fost acceptat“. Mai tîrziu acestea au fost aproape terminate şi au fost emise ca anexe la Planul de operaţiune al corpurilor la 21 august. Marea majoritate a muncii depuse de Comandamentul

Corpului III Amfibii în perioada imediat anterioară invaziei a avut în vedere suportul logistic şi planurile pentru pregătirea prin exerciţii în detaliu a operaţiunii.

Planificatorii de la X-RAY au avut în vedere patru perechi de plăji şi s-au opus debarcării pe Plaja Purpurie din partea sud-estică a insulei, chiar dacă aici reciful şi stîncile submarine nu erau aşa de anevoioase ca în alte părţi. Au fost două motive pentru această respingere. Unul aprecia că apărarea japoneză părea mai dură la Plaja Purpurie, iar celălalt era că mlaştinele de mangrovii ce se aflau în imediata apropiere ar fi îngustat cîmpul de bătălie la dimensiunile unui drum. În extremitatea sudică, Plaja Scarlet a fost respinsă, deoarece frontul ar fi fost prea îngust şi excrescenţele de corali ale promontoriului ar fi fost prea dificile pentru a favoriza o cucerire şi o adăpostire rapidă. Plaja Amber din nord nu era recomandată, deoarece era flancată de insula Ngesebus, zonă ce putea să fie imediat atacată de pe dealuri, şi se afla prea departe de aeroporturile importante. Singura zonă accesibilă pentru asalt ce venea în considerare se afla în zona sud-vestică a insulei unde exista o lungă întindere de plajă nisipoasă, flancată în părţi de faleze verticale de numai cîteva picioare înălţime. Vegetaţia luxuriantă de subarboRCTe începe doar la cîţiva yarzi în spatele acestora. Dezavantajul principal al acestei plăji constă în protecţia recifului de mică adîncime, ce atingea în unele locuri şi 700 de yarzi înălţime, ce ar fi putut opri invazia. Debarcarea trebuia să aibă loc sub focul direct al mitralierelor japoneze ce controlau zona înaltă a plăjii. Factorii care contrabalansau aceste dezavantaje constau în posibilitatea ca odată cucerit un avanpost, un drum direct către est ar fi asigurat aerodromul şi partea sudică a insulei şi ar fi permis accesul direct prin culoarele de coaste înspre nord. Cei ce elaborau planul au ales această plajă şi i-au dat părţii nordice numele codificat de Plaja Albă, iar partea sudică a fost numită Plaja Orange.

Planul final pentru invazie chema sub arme în vederea asaltului direct trei regimente din Divizia I Infanterie Marină, ce urmau să atace împreună. Primul regiment de

infanterie marină (numele codificat „Spitfire“) trebuia să debarce pe Plaja Albă, să pătrundă în interior pînă la un punct anterior fixat, iar apoi să întoarcă la stînga, pentru a cîştiga ridicătura Umorbrogolului, care domina zona vestică de coastă. Al cincilea regiment (cu nume de codificare „Lone Wolf“ – Lupul singuratic) urma să debarce pe Plaja Orange 1 şi 2 şi să meargă direct spre est, pentru a asigura aerodromul, iar apoi trebuia să se întoarcă către nord. Cel de-al 7-lea regiment (numele codificat „mustang“) trebuia să debarce în şir de batalioane pe Plaja Orange 3, mergînd mai departe spre malul estic, asigurînd flancul Regimentului 5 de Infanterie Marină, în continuare urmînd să se rotească pentru a curăţa terenul vîrfului extremităţii sudice a insulei şi să ocupe Plaja Purpurie prin spatele frontului. Cei ce au elaborat planul au fost conştienţi în ciuda faptului că Regimentului 5 îi revenea misiunea cea mai grea, de a cuceri aerodromul, Regimentului 1 i-a fost repartizată cea mai grea operaţiune, iar Regimentului 7, cea mai uşoară.

Trupele desemnate pentru Peleliu şi Angaur se schimbau după cum comandantul superior se juca cu obiectivele ce urmau a fi cucerite. Iniţial, cu capturarea insulelor Yap şi Ulithi a fost însărcinat Regimentul de luptă 321 (RCT) din Divizia de Infanterie 81. Mai tîrziu, cu obiectivul cuceririi Ulithi-ului a fost însărcinată Divizia 96 Infanterie, iar ulterior, după ce ocuparea Yap-ului a fost abandonată, operaţiunea Ulithi trebuia să fie realizată de un RCT din Divizia 77 de Infanterie. În aceste condiţii, conform planurilor ce erau destinate urgentării invaziei din Peleliu, ocuparea Ulithi-ului nu părea realizabilă, cu toate că Marina o dorea. La 16 septembrie, în timp ce luptele pentru Peleliu erau foarte grele, Amiralul Halsey i-a ordonat Amiralului Wilkinson să cucerească Ulithi-ul cu resursele ce le avea disponibile.

O mică digresiune în redarea modului cum s-au elaborat planurile pentru cucerirea Peleliului este necesară, pentru a indica cum spiritul de optimism s-a infiltrat în eşaloanele superioare şi cît de dificilă a fost menţinerea unor forţe de

rezervă adecvate. Iniţial, Divizia 81, mai puţin 321 RCT, era planificată să formeze rezerva ce urma să fie folosită în caz de nevoie în Peleliu. Obiectivul final al Diviziei 81 era insula Angaur, din sudul Peleliului. Operaţiunea Angaur urma să fie gîndită mai tîrziu. Punctul cel mai important ce trebuie scos în evidenţă aici constă în faptul că cea mai mare parte a Diviziei 81 era de presupus a fi folosită pentru a se sprijini Infanteria Marină în asaltul din Peleliu. Urma să fie retrasă numai cînd comandantul general va considera că nu mai este necesară. O dată cu întreaga Divizie 81 avea să fie angajată în Angaur şi Ulithi, singura rezervă ce-i rămînea lui Rupertus era Batalionul al II-lea al Regimentului 7 de Infanterie Marină.

Avînd în vedere confuzia ridicată cu privire la folosirea Diviziei 81, numărul total al trupelor rămase în final la dispoziţia Generalului Geiger erau după cum urmează:

	Ofiţeri	*Soldaţi*
Divizia I Infanterie Marină	952	16.538
Unităţi ataşate	486	8.441
Divizia 81 Infanterie	731	12.601
	36*	
Unităţi ataşate	431	7.334
	11*	
	2.647	44.914

* subofiţeri brevetaţi.

La prima vedere, aceste cifre arată că forţele de atac aveau un avantaj de peste 4 la 1 asupra celor 10.000 de apărători japonezi. Decizia prematură de a angaja două RCT-uri ale Diviziei 81 pentru capturarea Angaur-ului a redus trupele de rezervă la numai un RCT. Decizia lui Wilkinson de a se supune ordinelor lui Nimitz, în legătură cu utilizarea acestui RCT, ce cuprindea peste 3.000 de ofiţeri şi soldaţi, pentru capturarea Ulithi-ului, a însemnat că virtual nu exista nici o rezervă pentru a ajuta Infanteria Marină în primele zile ale invaziei din Peleliu. Pentru toate scopurile practice, era chemată Divizia I Infanterie Marină, cu un

efectiv de 26.417 persoane, pentru cucerirea Peleliului. Dar un raport dintre atacanţi şi apărători, stabilit pe baza unei analize superficiale a totalului Diviziei I Infanterie Marină, ar fi fost de asemenea incorect. Colonelul Lewis Puller, comandantul Diviziei I de infanterie Marină, a fost foarte realist cînd, aflîndu-se pe Pavuvu, a spus Generalului Rupertus că „chiar dacă avem 27.000 de oameni în Peleliu, nu mai mult de 10.000 vor trebui să se lupte, iar pe specialiştii de pe nave şi plajă nu trebuie să-i luăm în calcul“. Astfel importantul raport dintre atacanţi şi apărători a fost redus drastic la 1 la 1, un raport care i-ar fi făcut şi pe cei mai optimişti plănuitori să se cutremure.

Planificatorii invaziei aveau avantajul experienţei acumulate în doi ani de războaie amfibii. Corpul Infanteriei Marine învăţase mult din debarcările din Tarawa şi mai ales din campaniile de vară împotriva Saipanului, Tinianului şi Guamului. Variatele tehnici de debarcare fuseseră îmbunătăţite şi desigur că au fost învăţate noi trucuri de debarcare a rezervelor, cu fiecare debarcare victorioasă. Primele valuri de atac au fost duse pe LST-uri, care fuseseră programate să plece pe 4 septembrie. LVT-urile amfibii care trebuiau să-i treacă pe invadatori peste recif şi LVT(A)-urile amfibii blindate, care urmau să ajungă primele la mal, au fost încărcate pe LST-uri. Tancurile Diviziei I urmau să fie încărcate pe navele mari oceanice cu punte uscată, LSD-uri care fuseseră adaptate pentru invazie. La timpul potrivit acestea duceau tancurile pînă la recif, unde urmau să fie lăsate. Shermanurile erau amfibii, şi depindea de tanchişti să le aducă la mal, ghidate de LVT-uri speciale, desemnate în acest scop. Divizia I mai avea de asemenea un număr de camioane amfibii tip DUKW-uri şi cîteva cu macarale A, care descărcau mortiere de 105 mm.

Personalul de Infanterie Marină şi Armată care nu fusese programat pentru debarcarea iniţială s-a suit în transportoare de atac, APA-uri, iar proviziile au fost încărcate cu AKA-uri. Nava de comandă special amenajată, „Mount McKinley“, urma să-şi aibă la bord pe Amiralul Fort şi pe Generalii Julian Smith şi Geiger împreună cu

personalul lor. Generalul Rupertus împreună cu personalul său circula cu „Du Page“, un APA modificat şi transportat într-o navă auxiliară de comandă. Generalul Oliver Smith, însărcinat cu stabilirea Cartierului General al diviziei pe Peleliu în Ziua D, se afla pe „Elinore“, un APA similar. Au fost asigurate pentru răniţi două transportoare spital, iar pe cît de repede posibil trebuiau trimise patru nave tip spital obişnuite. În plus, APA-urile puteau trata cîţiva răniţi aduşi direct de pe plajă. Aceste transporturi trebuiau să părăsească Pavuvu pe 8 septembrie, patru zile după LST-uri.

În plus, se făcuseră planuri să se folosească remorchere amfibii, rezistente la apă, care să fie încărcate cu mitraliere, provizii medicale şi o varietate de materiale utilizabile. Acestea puteau fi aduse imediat la plajă, ca să asigure depozite de provizii pentru batalioanele angajate în luptă. Divizia urma să experimenteze folosirea paletelor de 4X6 încărcate cu lucruri nefragile. Pentru transferarea rapidă la linia recifului, se foloseau pontoane cu motor şi dotate cu macarale. O dată ce plaja va fi curăţită, se vor instala pontoane lungi de 175 picioare, care să asigure o metodă mai uşoară de aducere a proviziilor la mal.

Datorită mărimii insulelor, suportul marin pentru operaţiunile Peleliu şi Angaur poate fi descris doar ca teribil de copleşitor. Ultimul care preluase conducerea tuturor acestor operaţiuni era Amiralul Halsey, care recent îşi asumase conducerea tuturor operaţiunilor din centrul Pacificului, în funcţie de comandant al Flotei a III-a. Toate navele şi toţi oamenii desemnaţi să care şi să descarce trupele au fost numite Task Force 31 (TF 31), sub comanda Vice-amiralului Wilkinson care, în plus, avea de fapt şi conducerea directă a Forţei de Atac Estic (TF 33, Yap şi Ulithi). Iniţial, Contraamiralul Fort trebuia să comande Forţa de Atac Vestic (TF 32), ale cărei obiective erau Peleliu şi Angaur. În plus, mai erau şi alte trei Task Force, care să sprijine direct debarcările. Forţa de Atac Greu (TF 34) a navelor de luptă mai bătrîne şi a crucişătoarelor grele era comandată de Contraamiralul Jesse Oldendorf; Forţa de

Atac Uşor (TF 35) se afla sub responsabilitatea Contraamiralului W.L. Ainsworth. Portavioanele mari ale TF 38 erau sub comanda Contraamiralului William Sample, iar cele de escortă sub comanda Contraamiralului Ralph Ofstie. O dată cu reducerea obiectivelor, majoritatea navelor disponibile, de sprijin, au fost concentrate în Peleliu şi Angaur. Rezultatul a fost că o proporţie foarte mare a comandanţilor superiori de marină din Centrul Pacificului au participat într-o fază sau alta la debarcarea din Peleliu. Pe 17 septembrie chiar şi Amiralul Halsey a sosit pe „New Jersey“, să facă o scurtă inspecţie a operaţiunii.

Marina era foarte mîndră că putea lansa focuri asupra ţintelor mai apropiate şi mai depărtate. Planurile cereau ca bombardamentul ţintelor dinainte alese să înceapă pe 12 septembrie şi să continue intermitent de-a lungul Zilei D. Pe 13 şi 14 septembrie, cei care dezamorsau minele trebuiau să cureţe Pasajul Kossol spre nord şi canalul dintre Angaur şi Peleliu. În acelaşi timp, echipe subacvatice de demolare trebuiau să facă accesibile căile spre plajă. Bombardamentul marinei în perioada D-3 şi D trebuia concentrat asupra aparatelor de zbor, aerodromului, bazelor de armament şi locurilor unde se afla concentrat personalul. În ziua D focurile urmau să se concentreze asupra zonelor de apărare a plajei „de la mal pînă la 400 de yarzi în interiorul insulei“, pînă cînd li se ordona să înceteze chiar înainte de debarcarea grupurilor Infanteriei Marine de atac.

Pentru operaţiunea Peleliu grupurile de sprijin ale Amiralului Oldendorf constau în următoarele vase de luptă: Maryland, Idaho şi Mississippi şi pînă spre seara zilei D şi Pennsylvania; crucişătorul uşor Honolulu şi nouă distrugătoare. În plus, puteau fi chemate în sprijin, pentru intensificarea bombardamentului, şi vase desemnate bombardării Angaurului, care includeau o navă de război, „Tennessee“; un crucişător greu: Minneapolis; şi trei crucişătoare uşoare: Denver, Cleveland şi Columbus. Unităţile aeriene urmau să sosească în principal de pe portavioanele de escortă ale Contraamiralului Ofstie. Avea

la dispoziţie minimum 7 şi maximum 11, în funcţie de zi. Grupele aeriene trebuiau să fie deosebit de active pe 12 septembrie şi în Ziua D, pentru a asigura soldaţilor de Infanterie Marină sprijin apropiat atunci cînd încetau focurile Marinei.

Focul Marinei şi sprijinul aerian deveniseră în 1944 mult mai eficiente ca la începutul războiului. Dar ambele aveau limite serioase de care nu se ţinuse cont la elaborarea planului pentru Peleliu. Focurile cu traiectorie plată, trase din tunuri de 8, 14 şi 16 inci au făcut multe stricăciuni în rîndul fortificaţiilor fixe; distrugerea clădirilor şi mediului înconjurător îl puteau face pe un observator să creadă că în urma unui bombardament prelungit nu mai rămînea nimeni în viaţă. Totuşi aceasta nu era adevărat. O forţă disciplinată, împrăştiată adecvat şi ascunsă în tranşee putea supravieţui chiar şi celui mai categoric şi direct foc. Cel mai bun exemplu de cît de ineficient poate să fie chiar şi focul aparent destructiv al Marinei a fost Tarawa, cu toate că alte debarcări în Europa şi Pacific au confirmat că Tarawa nu fusese un caz izolat. La fel se putea spune şi de atacurile aeriene. O zonă putea fi atacată săptămîni de-a rîndul, fotografii făcute de sus confirmau distrugerile, şi totuşi în multe cazuri soldaţi de Infanterie bine antrenaţi şi dedicaţi încă apăreau în condiţii relativ bune, gata să opună rezistenţă unei debarcări. Nu trebuie să fim consideraţi prea duri dacă sugerăm că Marina şi chiar cîţiva dintre comandanţii superiori de Infanterie Marină din Peleliu s-au bazat mai mult decît le oferea experienţa anterioară pe bombardament.

Discuţiile precedente s-au centrat asupra planurilor de atac în general, dar s-au referit foarte puţin la elementul considerat poate cel mai important, trupele de atac în sine. Ele erau factorul hotărîtor în întîlnirea ce urma să vină şi deci trebuie înţelese de la început puterile şi limitele Diviziei 81 de Infanterie Armată şi ale Diviziei I Infanterie Marină. Vom face mai tîrziu analiza detaliată a Diviziei 81. Aici este necesar să subliniem anumiţi factori care influenţau cucerirea Peleliului. Divizia 81, „Pisica sălbatică“,

era o divizie obişnuită avînd majoritatea personalului din sud şi vestul mijlociu. Fusese activată la mijlocul anului 1942, antrenată la Camp Rucker, Alabama, în Arizona, California şi Hawaii. Campania din Palau era prima la care participa. Nu numai că oamenii Diviziei 81 erau netestaţi, dar şi majoritatea ofiţerilor, inclusiv comandantul, Generalul-maior Paul J. Mueller. Unităţile Diviziei 81 fuseseră împrăştiate prin Oahu, înainte de invazie, ea luase parte la debarcările de antrenament din Guadalcanal. Avuseseră loc puţine contacte între ofiţerii Diviziei 81 şi corespondenţii lor din Infanteria Marină. Personalul Diviziei 81 se concentrase asupra rolului principal al diviziei, cucerirea Angaur-ului avînd astfel o participare redusă la planul de invadare a Peleliului. Acesta a fost aproape în totalitate responsabilitatea Marinei şi corpurilor de Infanterie Marină. Divizia 81 trebuia să sprijine doar Divizia I Infanterie Marină şi să dea la nevoie unele unităţi care, aflate în Peleliu, erau sub comanda Corpurilor Infanteriei Marine executînd planurile acestora. Chiar şi acest rol minim a fost schimbat cînd Divizia a fost eliberată pentru a-şi executa propriile planuri de cucerire a Angaur-ului.

Ascunsă sub suprafaţa tuturor istoriilor din războiul Pacific era rivalitatea, uneori chiar ostilitatea dintre corpurile Infanteriei Marine şi Armată. Comandanţii superiori de Armată, de la MacArthur pînă la cei la nivel de divizie, credeau că funcţia principală a corpurilor de Infanterie Marină ar fi trebuit să fie de a realiza sarcini specializate cu caracter pre-război. În loc de aceasta, corpurilor li se permisese să recruteze pînă cînd, la mijlocul anului 1944, avea patru divizii bine antrenate şi echipate, o brigadă provizorie în Pacific şi o a cincea fiind în pregătire la Camp Pendelton. Corpurilor li se dădeau sarcini pe care Armata considera că trebuiau să fie sub responsabilitatea ei. Zona Centrală a Pacificului fusese prima dată teritoriu de acţiune al Marinei şi Corpurilor de Infanterie Marină, motiv pentru care, în ciuda înclinaţiei Generalului MacArthur pentru publicitate, s-a supărat cînd soldaţilor Infanteriei Marine li s-a făcut multă publicitate. Sîngeroasele campanii

din Noua Guinee şi Bougainville abia fuseseră amintite în S.U.A., pe cînd Guadalcanalul şi Tarawa au devenit repede simboluri ale succesului şi eroismului american.

Conducătorii Corpurilor de Infanterie Marină erau supăraţi pe comanda superioară a Armatei ce încercase să limiteze importanţa şi rolul corpurilor. Ei înşişi se simţeau specialişti ai războiului cu amfibii şi considerau că regimentele lor dur antrenate erau superioare celor ale Armatei, şi că ei produseseră un grup de luptători ce nu avea egal. Existau de asemenea diferenţe între doctrinele de infanterie. Comandanţii de Armată fuseseră învăţaţi să folosească toate armele pe care le aveau la dispoziţie înainte de a ordona atacul infanteriei. În comparaţie cu cei din Infanteria Marină aveau tendinţa să fie mai atenţi în cucerirea punctelor tari şi nu-i preocupa factorul timp. Cînd unităţi de Armată funcţionau în paralel cu cele din Infanteria Marină, diferenţele erau evidente. Cea mai celebră diferenţă de opinii tocmai avusese loc în iunie 1944 în Saipan, cînd Generalul-locotenent de Infanterie Marină Holland M. Smith l-a eliberat din funcţie pe Generalul-maior de Armată Ralph Smith pe motivul că „nu-şi ducea partea de greu“ (subl. trad.). Ecourile acestei acţiuni nu încetaseră cînd se hotărîse ca Divizia I Infanterie Marină şi Divizia 81 Armată să coopereze în campania din Palau. Oricare soldat din Infanteria Marină, chiar dacă nu fusese un veteran al Guadalcanalului sau din Cape Gloucester, se considera superior oricărui soldat de infanterie din Armată şi nu avea încredere în capacităţile aceluia de luptă. Neîncrederea a devenit şi mai pronunţată cînd unităţile de armată în discuţie nu fuseseră în luptă, fiind de doi ani la stadiul de pregătire. Mai importante decît sentimentele oricărui soldat din Infanteria Marină erau atitudinile ofiţerilor superiori. Aproape toţi considerau că unităţile de Armată nu ar trebui folosite decît dacă era neapărat necesar, şi în cazul în care s-ar ivi o asemenea situaţie, acestea trebuiau urmărite cu atenţie. Generalul-maior Rupertus, comandantul Diviziei I Infanterie Marină, părea să aibă suspiciuni mai mari şi să-i displacă şi mai mult Armata decît oricăruia dintre

subordonaţii săi. Această atitudine contribuia evident la decizia sa de a se dispensa de Divizia 81 ca rezervă şi de a încerca să cucerească Peleliul doar cu diviziile Infanteriei Marine.

Divizia I Infanterie marină avea şi înainte de Peleliu motive să fie şi să aibă titlul de prima divizie a corpului. Decizia rapidă de a ocupa Guadalcanalul în Insulele Solomon la sfîrşitul verii 1942 a aruncat Divizia aproape nepregătită pentru acţiune în centrul scenei din Pacific. Lupta înverşunată pentru acea insulă s-a dovedit a fi unul dintre punctele de întoarcere ale războiului. Infanteria Marină şi Marina s-au agăţat cu disperare de insula fierbinte, umedă şi cu malarie şi au provocat japonezilor o serie de înfrîngeri uimitoare din care imperiul nu şi-a revenit niciodată. Comparativ, Divizia I a pierdut mai puţini oameni în Guadalcanal – doar 621 morţi în acţiune şi 1.517 răniţi – dar au căpătat o nouă identitate împreună cu o nouă tresă care atrăgea atenţia observatorilor asupra mîndriei date de Guadalcanal unităţii. Aproape după un an de inactivitate în Melbourne, divizia, acum comandată de Generalul Rupertus, a apărat flancul lui MacArthur în Noua Guinee prin invadarea Noii Britanii. Campania din Cape Gloucester a constat într-o serie de acţiuni ce aveau ca scop îndepărtarea japonezilor din zona de nord-vest a insulei. Începînd cu decembrie 1943, unităţi ale diviziei au îndeplinit cu succes misiunea, în ciuda junglei, terenului şi rezistenţei fanatice obişnuite a japonezilor. Şi-au încheiat campania din Noua Britanie prin ocuparea Peninsulei Willaumez de pe coasta nordică. Toate elementele diviziei au fost retrase din Noua Britanie pînă în 3 mai ’44, pentru că Amiralul Nimitz le voia pentru o serie de invazii proiectate în Centrul Pacificului. A trebuit să se folosească de toată influenţa sa în Washington pentru a-l determina pe MacArthur să elibereze o unitate atît de bună din Armata a VI-a.

În mitologia Diviziei I a Infanteriei Marine, Cape Gloucester nu va fi niciodată la acelaşi nivel cu Guadalcanalul, dar va fi importantă pentru confirmarea

conceptelor membrilor despre ei înşişi. A dat înlocuitorilor o şansă să ajungă la nivelul veteranilor, l-a arătat pe noul ofiţer comandant ca un schimb competent al Generalului Vandergrift, şi a dat cîtorva ofiţeri, ca Locotenent-colonel Lewis Puller, Harold Deakin şi Herman Hanneken, alte ocazii să-şi dezvolte experienţa de comandă. În Australia şi Noua Britanie divizia făcea parte din Armata a VI-a comandată de Generalul-locotenent de Armată Walter Krueger. Mulţi dintre ofiţerii de Infanterie Marină se simţeau izolaţi în Armata a VI-a. Ei considerau planurile Armatei pentru campania Cape Gloucester eronate şi ideea lui MacArthur de a încerca să captureze Rabaul-ul doar cu soldaţii Infanteriei Marine, nesăbuită.

Antipatia dintre Armată şi Infanteria Marină progresase mult înaintea operaţiunii STALEMATE.

Experienţa Cape Gloucester, ca şi cea din Guadalcanal, făcuse mult rău: pierderile în luptă fuseseră uşoare, dar malaria, subnutriţia, o varietate de ciuperci infecţioase şi dizenteria subminaseră divizia. Cei 27.000 de soldaţi de Infanterie Marină aveau neapărat nevoie de o pauză în luptele de junglă. În schimb, au fost transportate în Pavuvu în Insulele Britanice Russell. Din toate relatările, de la soldaţi la ofiţeri şi generali, reiese că nu s-ar fi putut alege o zonă mai groaznică, dacă s-au gîndit vreodată măcar să-i lase să se odihnească în condiţii umane. Mai tîrziu, Pavuvu s-a dovedit inadecvată şi pentru antrenamente.

Pavuvu fusese cîndva o mare plantaţie de coootieri Unilever, dar acum era abandonată. Avea puţine drumuri, nu avea case sau alte facilităţi instituţionale, cum ar fi cantinele, sau clădiri de recreere, iar şobolanii de Pavuvu erau peste tot. Înainte de a începe antrenamentele, soldaţii de Infanterie Marină au curăţat zonele de exerciţii de vegetaţia de junglă şi de tulpinile cocotierilor căzuţi, putreziţi. Temperatura era în mod constant înaltă, ca de altfel şi umiditatea. În această perioadă a anului ploile erau constante, iar ţînţarii şi celelalte insecte i-au determinat pe soldaţi să nu-şi amintească cu plăcere numele de Pavuvu. Aceste noţiuni fundamentale ar fi putut fi cunoscute

Comandamentului Corpului III, sau fuseseră ascunse Diviziei, sau eşalonul ofiţerilor superiori nu se obosise să cerceteze insula. Colonelului John Selden, şeful de personal al Diviziei I Infanterie Marină, nu i-a fost ruşine să arate cu degetul Corpurile cînd a fost vorba de vina alegerii insulei Pavuvu. El scria:

„Geiger General-maior Roy, Comandantul Corpului III, m-a informat în noaptea în care am părăsit Cape Glocester cu grupul de avansare că urma să fim trimişi în Pavuvu, care era o zonă ideală de antrenament, că acolo o să fim singuri, nefiind necesar să dăm un regiment pe zi guvernului insulei pentru poliţie ca în Guadalcanal. A continuat să-mi spună că sînt drumuri, că au fost făcute fîntîni de apă, că un Batalion Seabee (geniu marină) era acolo să ne ajute în orice fel şi că pontoanele tocmai fuseseră terminate.“

După cum a descoperit repede Selden, Batalionul Seabee era o unitate schelet, preocupată mai mult să-şi creeze confort decît să ajute Infanteria Marină. Divizia I a trebuit să furnizeze echipele de lucru şi instrumentele mecanice necesare fîntînilor ce fuseseră săpate. Puţine drumuri de pe insulă puteau suporta traficul, iar pontoanele n-au fost gata pînă nu au sosit primele transporturi.

Asistentul Colonelului Selden, Locotenent-colonel Lewis Fields, a fost şi mai amar cînd şi-a amintit după un sfert de secol de Pavuvu:

„... Insula era prea limitată, nu puteam face nimic. Ne antrenam mergînd prin corturi. Regimentul se desfăşura în formaţie de luptă, dar nu putea decît să patruleze zona corturilor. Cînd am ajuns acolo... desigur, după cum spun, ieşisem din Cape Gloucester cu apă, ploaie şi noroi şi cînd am ajuns în Peleliu, acelaşi lucru: apă, noroi – noroi pînă la Imjim, cum spuneam în Korea. Era pînă la genunchi. Of!“

Litania de probleme a Colonelului Field continua:

„A trebuit să construim poligon de tragere. Bun, dar unde să construim un poligon de tragere? Prima dată am început să

tăiem cocotieri, dar pe urmă nu am putut stabili o linie de tragere, aşa că a trebuit să tot mutăm ţintele în loc să mutăm linia de tragere mai în faţă sau mai în spate, cum doriţi. Cu alte cuvinte, aveam o singură linie dreaptă de tragere, şi mutam ţintele la diferite distanţe. Locul era limitat în lăţime şi era groaznic. Săracii comandanţi trebuiau să-şi bage unităţile acolo.“

Pentru a complica lucrurile, tocmai se dota Divizia cu tractoare amfibii (amtracs) şi era nevoie de antrenament.

„... am hotărît să-i dăm ofiţerului de transport cu motor locotenent-colonel Kimber Boyer... această sarcină de antrenare. Nu mai fusese într-un amtrac pînă atunci. Dar noi organizam aceste batalioane de amtracs pentru a intra în noua operaţiune, ceea ce au şi făcut. Unele dintre aceste amtracs-uri ne-au fost date cînd eram deja îmbarcaţi, în drum spre obiectiv. Artileria era într-o parte a insulei iar artileria de sprijin în cealaltă parte, între ele fiind şi apă. Nimic nu era cum trebuie... “

În ultimul moment Forţa Flotei Infanteriei Marine din Pacific a trimis un înlocuitor pentru a fi ofiţerul comandant al batalionului blindat de amtracs. Spre surprinderea lui, Colonelul Selden a desooperit că noul ofiţer nu numai că nu avea experienţă cu amtracs-urile, dar nici măcar nu văzuse unul. Prea multe vieţi depindeau de deciziile pe care acest ofiţer urma să le ia. Selden a schimbat ordinul astfel încît noul-venit să fie doar observator şi să nu poată prelua comanda nici dacă actualul ofiţer devenea victimă. Dar datorită curiozităţii şefului de stat major şi sincerităţii noului ofiţer, a fost evitată o eroare majoră în ajunul invaziei din Peleliu.

A fost o încurcătură mare în comandament cît timp Divizia I era în Pavuvu. Colonelul Lewis Walt, care servise cu atîta distincţie în Noua Britanie, mai ales în lupta din Aogiri Ridge (numită mai tîrziu Walt Ridge), se întorsese din spital pentru a deveni ofiţerul executiv al Regimentului 5 Infanterie Marină. Ofiţerul comandant, Colonelul Fellers, nu mai avusese niciodată comanda unei unităţi tactice, şi cu toate că la divizie tot soseau schimburi noi, a hotărît că nu era necesar un program continuu de antrenament. Walt a

descoperit că soldaţii de Infanterie Marină construiau podele pentru corturi, făceau poteci decorate cu pietricele albe pe margine, spălau şi vopseau interiorul butoaielor de ulei. Walt a avut discuţii cu Fellers din cauza acestui tip de activităţi, dar a fost informat că oamenii nu mai aveau nevoie de antrenament şi i s-a spus că în calitate de ofiţer subordonat trebuia să îndeplinească ordinele.

După ce a vorbit cu comandanţii de batalion, Walt s-a hotărît să facă ceva, ceva care nu corespundea cu tot ceea ce învăţase el. S-a dus direct la Colonelul Selden, şeful de personal, şi la sfatul acestuia s-a întîlnit cu Generalul Rupertus. La început Rupertus s-a enervat şi i-a amintit lui Walt că îşi punea ofiţerul comandant în darea de seamă şi risca să fie eliberat imediat din funcţie şi dus în faţa Curţii Marţiale. Colonelul Selden şi ajutantul, Maiorul Paul Douglas (mai tîrziu senator din Ilinois), au fost de partea lui Walt şi au cerut să se facă o inspecţie a regimentului pentru a constata pregătirea de luptă, cerinţă care a fost aprobată de Generalul Rupertus. Inspecţia care a urmat a justificat plîngerile lui Walt, iar Colonelul Fellers a fost eliberat şi trimis acasă. Colonelul Harold Harris a fost trecut de la comanda serviciului G-2 la comanda Regimentului 5 Infanterie Marină, iar lui Walt i s-a acordat responsabilitatea antrenării regimentului pentru luptă. Timp de 2 săptămîni, înainte de debarcările de antrenament din Guadalcanal, Regimentul 5 s-a antrenat zi şi noapte în formă de detaşament, pluton şi companie. Această antrenare în unităţi mici era foarte practică şi necesară pentru tipul de luptă ce avea să aibă loc în Peleliu.

Istoria oficială a Diviziei I dedică spaţiu considerabil taberei de odihnă din Pavuvu. În timp ce autorul încearcă să arate că în urma condiţiilor proaste de pe insulă Divizia a devenit mai unită, nu face nici o încercare să ascundă efectele acestor condiţii asupra tinerilor obosiţi de război, mulţi dintre ei care nu aveau încă 20 de ani.[3] Cu toate că sarcina principală din Pavuvu trebuia să fie întărirea Diviziei

[3] Episodul Pavuvu este prezentat în amănunt în cartea McMillan, *The Old Breed*, pp.228-254.

ca unitate de luptă, există dovezi că s-a întîmplat chiar opusul. Chiar şi pentru cei nou-veniţi în unitate trebuie să fi fost o încercare grea.

Nu există nici o îndoială că cei din Divizia I se considerau uitaţi şi maltrataţi. O asemenea atitudine putea fi un întăritor pentru moral, forţînd fiecare soldat să se bazeze doar pe el şi pe cei din detaşamentul sau compania sa. Oricum, chiar dinainte de Pavuvu, mulţi dintre veteranii Diviziei sufereau de stresul luptelor, de boli şi izolare. Diferitelor simptoame li s-au dat aceleaşi nume de către soldaţi – „devenind Asiatic“. Cazurile uşoare datorate oboselii şi singurătăţii puteau fi tratate prin transferarea într-un loc decent. În alte cazuri victimele pierdeau legătura cu realitatea. Au fost cazuri de sinucidere şi multe cazuri de comportament excentric, chiar şi în rîndul NCO-urilor. Acţiunile bizare erau acceptate de ceilalţi drept normale. Nu exagerăm dacă spunem că mulţi au început operaţiunea Peleliu într-o stare de epuizare psihică şi fizică. Mulţi erau sigur nebuni clinici.

Schema de antrenament pentru Peleliu, care fusese stabilită o dată cu mutarea în Pavuvu, a fost continuată cu selectarea zonelor de exersare a debarcărilor chiar înainte de invazia actuală. De ce era nevoie era o insulă care copia bine situaţia cu care urmau să fie puşi faţă în faţă în Peleliu soldaţii de Infanterie Marină şi Divizia 81 în Angaur. La începutul lui august, Generalul de Brigadă Oliver Smith, după studierea în prealabil a hărţii, a considerat că asemenea condiţii pot fi găsite lîngă Florida, Insulele Malaita. A făcut o recunoaştere aeriană, pe care a descris-o mult mai tîrziu:

„... apoi am luat-o de-a lungul coastei Malaita. Florida fusese acoperită de nori şi ne-a scăpat. Am găsit o insulă chiar lîngă coasta Malaitei, care era cam de mărimea Peleliului şi arăta bine. Aşa că m-am întors şi am recomandat să repetăm acolo. Guvernul australian s-a opus puternic, pentru că ar fi însemnat să mute băştinaşii, şi nu doreau să facă acest lucru. Aşa că pînă la urmă am ajuns la Cape Esperance şi am repetat acolo.“

Datorită poziţiei guvernului australian, zona Tassafaronga a Guadalcanalului a fost aleasă pentru debarcările de antrenament. Lipsa principală a acestei zone era că nu avea recif. Planificatorii au stabilit o linie de transfer de control la aceeaşi distanţă de mal la care se afla reciful din Peleliu; aici se opreau dispozitivele de debarcare şi se transferau oamenii în CVT-uri, pentru a fi duşi pe plajă. Aceasta a dat Diviziei experienţă în transferarea oamenilor dintr-o ambarcaţiune în alta, dar fără recif nu se puteau simţi problemele adevărate ce aveau să apară mai tîrziu. Cele două debarcări din 27 şi 29 august, prima fără compania focurilor marine, au spart monotonia lunilor relativ stabile din Pavuvu şi au dus la unele corecţii. Cea mai importantă a fost calibrarea echipamentului radio pe care-l primise divizia. Încărcarea echipamentului diviziei mai avea loc în acelaşi timp în Banika, Guadalcanal, Espiritu Santo şi Tulagi. Divizia 81, care părăsise Tulagi pe 11 august, a sosit în Guadalcanal pe 24 şi şi-a condus ultimele repetiţii pentru invazia din Angaur lîngă Cape Esperance pe 30 august şi 1 septembrie.

Satisfăcute cu rezultatele exerciţiilor, cele două divizii erau gata să înceapă călătoria de 2.100 de mile prin lanţul Solomon, la nord de Peleliu şi Angaur. LST-urile care mergeau încet au plecat în dimineaţa zilei de 4 septembrie iar transportoarele mai rapide şi LSD-urile care atingeau 12 noduri/oră au plecat pe 8 septembrie. Cele 30 de LST-uri ale Diviziei I duceau companiile ce urmau să facă atacul iniţial. Urmau să se întîlnească lîngă Peleliu în zorii zilei D. Drumul, mai ales pentru cei din LST-uri, nu a fost nici o plăcere. John McLaughin era un tînăr căpitan în septembrie 1944, care comanda una dintre companiile de asalt. Îşi aduce aminte:

„... am avut o viaţă grea pe vapor. Erau 230 de oameni din compania mea, şi normal echipajul care avea aici sediul permanent, mai era un detaşament Seabee. Aveam la bord două pontoane de trecere, legate de fiecare parte a LST-urilor ce urmau să fie lansate în zona obiectivului, şi cîţiva infanterişti de marină. Erau doar 9O-100 de locuri de cantonare; şi ofiţerii mei...

eram cam patru într-o cabină mică – şi erau doar două. Majoritatea trupelor au dormit pe punte; sub bărcile de salvare, peste tot. Eram hrăniţi de două ori pe zi, şi chiar cu atît se creau probleme la bucătăria vaporului. În mijlocul zilei mi se puneau la dispoziţie cîteva coşuri de mere, astfel încît cei care erau mîncăcioşi să nu moară de foame."

Invazia din Palau fusese lansată, dar apăruseră situaţii care modificau drastic planul iniţial al operaţiunii şi care probabil ar fi trebuit să amîne invazia din Peleliu. Task Force 38, partea principală a Flotei a III-a, se mutase din Iwo Jima spre sud, şi pînă la 1 septembrie era gata să sprijine invazia din Palau şi să atace Filipinele, ca măsură de prevedere a debarcării proiectate de MacArthur. Trei dintre grupele „Task" ale Viceamiralului Marc Mitscher au lovit Palaul pe 6, 7 şi 8 septembrie, în timp ce un al IV-lea grup ataca Yap-ul. Următoarele două zile Mitscher şi-a concentrat atenţia asupra Mindanaoului. Doar cîteva avioane japoneze s-au opus atacurilor, motiv pentru care Mitscher şi Halsey au ajuns la concluzia că a V-a Forţă Aeriană a Generalului Kenney distrusese deja majoritatea instalaţiilor. Amiralul Halsey a ordonat apoi transferarea atacurilor asupra zonei centrale a Filipinelor, unde spera să înfrunte grosul aviaţiei japoneze, care ar fi putut interveni în debarcările din Palau. Rezultatul atacurilor începute pe 12 septembrie a fost distrugerea a 173 de avioane japoneze în aer şi a încă 305, care se aflau la bază, în timp ce americanii au pierdut 8 avioane în timpul luptei şi 10 piloţi.

Foarte important este că Amiralul Halsey, observînd slăbiciunea aviaţiei japoneze chiar în regiunea Manila, a început să se îndoiască de direcţia plănuitei invazii şi de programul operaţiunii Filipine. S-a consultat cu statul său major şi a hotărît „să se bage". A ordonat şefului de personal, Contraamiralul Robert Carney, să trimită un mesaj urgent la CinCPAC, în ciuda faptului că era convins că nu-i treaba lui şi că s-ar putea „să strice mult planurile, poate chiar ale D-lui Roosevelt şi ale D-lui Churchill". Mesajul trimis pe 13 septembrie recomanda trei lucruri: (1)

planurile de ocupare a Yap-ului şi Palau-lui să fie abandonate; (2) trupele terestre desemnate în aceste scopuri să fie transferate Generalului MacArthur ca să le folosească în Filipine; (3) invazia din Leyte să aibă loc cît mai repede. Amiralul Nimitz a reacţionat repede la sugestiile lui Halsey trimiţînd o comunicare Comitetului Întrunit al Şefilor de State Majore, * şi apoi în Quebec, pentru conferinţa Octagonului dintre Preşedintele Roosevelt şi Prim-ministrul Churchill.

S-a cerut imediat părerea Generalului MacArthur şi în seara dinaintea invaziei din Peleliu a fost primit răspunsul, în timp ce şefii luau parte la o masă oficială. S-a convocat o sesiune specială în Quebec şi în 90 de minute de la primirea comunicatului Generalului MacArthur s-a confirmat decizia de a grăbi debarcarea din Leyte cu două luni.

Pentru personalul din Infanteria Marină care se apropia de Peleliu, punctele 2 şi 3 din recomandarea lui Halsey nu însemnau nimic, cu toate că superiorii fuseseră de acord să amîne debarcarea în Yap, Palau şi Mindanao. Întoarcerea Forţei de Atac Estic şi Corpului XXIV înapoi la Manus şi comanda lui Halsey nu aveau nici o legătură cu ei, în schimb prima recomandare a lui Halsey era foarte importantă. Nimitz nu a fost de acord cu sugestia lui Halsey de a renunţa total la operaţiunea Palau, motiv pentru care nu a inclus abandonarea fazelor Angaur şi Peleliu în mesajul său către „J.C.S.“. Nimitz nu a explicat niciodată decizia sa de a trece peste capul lui Halsey, care era convins că, oricare ar fi valoarea aerodromului şi porturilor, preţul cu care ar putea fi cîştigat ar fi fost prea mare. Nimitz a zis doar că forţele erau deja pe mare şi că înţelegerea făcută pentru Faza I excludea amînarea invaziei. Trupele Infanteriei Marine şi ale Diviziei 81 Infanterie au continuat spre un conflict care urma să facă din optimismul general care se infiltrase în structura de comandă, subiect de batjocură.

* În continuare în text Comitetul Întrunit al Şefilor de State Majore va fi menţionat sub iniţialele I.C.S. (N. tr.)

3 PREGĂTIRI JAPONEZE

Înrăutăţirea situaţiei frontului de sud în 1943 a impus o serie de schimbări în strategia generală japoneză. Aşa cum am mai menţionat, Japonia începuse să-şi utilizeze unităţile de bază ale flotei mai mult în atac, cu scopul de a forţa intrarea în acţiune a flotei americane din Centrul Pacificului, pentru a o distruge sau a slăbi forţa acesteia, astfel ca japonezii să-şi poată îmbunătăţi situaţia după înfrîngerea din Insulele Caroline, Marshall şi Mariane. Această tactică de înaintare, cerută de Amiralul Toyoda şi aplicată de Viceamiralul Ozawa, a dus la marea ciocnire de forţe din a doua bătălie în Marea Filipinelor în iunie 1944. Aici, în „partida pierdută“ din insulele Mariane, japonezii şi-au pierdut majoritatea portavioanelor şi avioanelor ce le mai aveau, precum şi piloţii de elită. Înfrîngerea japonezilor a avut efecte de lungă durată şi mare însemnătate, de vreme ce, începînd de la această dată, forţele navale ale Statelor Unite au putut domina toată zona de influenţă din chiar inima Pacificului Central. Nici un teritoriu nu era în afara pericolului atacului aerian – bazele navale Truk şi apoi Palau au fost neutralizate. Unităţi ale armatei de uscat sau ale Infanteriei Marine puteau fi debarcate pe orice insulă fără multă teamă de forţele navale sau aeriene japoneze.

Necesitatea întăririi poziţiilor a impus schimbări fundamentale în comandamentul japonez. Pînă la începutul lui 1944, regiunile Pacificului Central fuseseră sub controlul marinei japoneze. Nu erau decît cîteva unităţi de armată plasate pe insulele mai mari şi mai importante. Majoritatea personalului care nu aparţinea marinei era alcătuit din muncitori aduşi din Japonia, Taiwan sau Corea, organizaţi în batalioane de muncă destinate să realizeze diverse construcţii pe toată întinderea imperiului japonez al Pacificului. O dată cu eşecul forţelor navale şi aeriene, înaltul comandament japonez a trebuit să adopte o nouă strategie care să aducă sub controlul armatei zone ce mai

înainte erau socotite a fi în afară de orice pericol. Unităţi ale armatei au fost reorientate din toate sectoarele imperiului, pentru a face faţă aşteptatelor lovituri ale americanilor. Cu insuficientă acoperire aeriană şi în general fără sprijin naval, comandanţii armatei trebuiau să impună mari pierderi invadatorilor în aceste zone periferice, astfel încît împăratul şi guvernul său să poată cîştiga timp pentru a găsi modalităţi de a salva patria.

Strategii japonezi se bazau pe faptul că la toate nivelele armata îndeplinea fără a cîrti ordinele primite de la înaltul stat major. Codul strict al luptătorului şi loialitatea datorată împăratului cîrmuitor al niponilor şi descendent al lui Dumnezeu făceau ca forţele armate să-şi facă datoria chiar şi în cazurile lipsite de orice speranţă. Precum războinicul din legendele scandinave, japonezul nu-şi dorea altă moarte, decît cea din bătălia dată în slujba stăpînului său. Acestui cod rigid al samurailor imprimat armatei moderne i se alătura un sistem de instrucţie care făcea ca disciplina impusă în armatele occidentale să pară o joacă de copil. Pe multe insule şi în Asia de sud-est, japonezii luptau pînă la moarte. O mare parte din potenţialul de apărare japonez se pierdea în aceste conflicte prin atacurile „banzai“, multe dintre ele sortite eşecului de la bun început. Deşi cei din Armata şi Marina Statelor Unite nu regretau deloc aceste atacuri sinucigaşe, nu puteau totuşi pricepe mentalitatea soldatului japonez care părea să caute moartea înadins. Codul şi mai rigid al ofiţerului părea mult mai ciudat americanilor. Sinuciderea rituală ca ispăşire a eşecului reprezenta nu numai un act stupid, dar şi o pierdere fără rost a unor comandanţi talentaţi care şi-ar fi putut servi împăratul mult mai bine cu altă ocazie.

Un alt factor de mare folos căpeteniilor civile şi militare japoneze era cenzura foarte strîns controlată. Trupele armate trimise în regiunile din Pacific aveau instrucţiuni să scrie către familii scrisori scurte, reduse numai la informaţii despre sănătatea lor. Înainte ca raidurile aeriene să înceapă să macine serios Japonia, populaţia civilă nu îşi închipuia că mersul războiului nu îi este favorabil. Deşi era normal ca

înalţii comandanţi să cunoască întrucîtva cursul războiului, aceste cunoştinţe erau reţinute în cadrul restrîns al comandamentelor sau al sectoarelor militare. Numai foarte puţine persoane din cele mai înalte eşaloane militare ştiau exact cît de grea era situaţia Japoniei în primăvara anului 1944. Probabil că ofiţerii din armata Kwantung din Manciuria – care fusese relativ liniştită în perioada de după Pearl Harbour – nu aveau cunoştinţă de condiţiile în care se aflau forţele japoneze din centrul Pacificului. În momentul mutării lor, marea majoritate a ofiţerilor credeau că vor contribui într-un fel sau altul la victoria decisivă a Japoniei.

Nu se poate şti precis cît de bine informat era Generalul- locotenent Sadae Inoue asupra situaţiei din Palaus în momentul în care a fost anunţat că divizia sa (a 14-a) trebuie reorganizată şi trimisă în Pacific. Probabil că a considerat binevenită decizia de a-şi pune din nou la punct divizia şi de a o trimite într-un loc, oricare ar fi acesta, unde să aibă ocazia de a acţiona. Inoue primise comanda Diviziei a 14-a pe 1 octombrie 1943, după ce în prealabil fusese detaşat Statului Major al Armatei din Zona Chinei, servind apoi drept comandant al Diviziei a 69-a. Divizia 14 avea un istoric remarcabil. A fost activată în aprilie 1905 şi a fost fruntaşă în asediul şi capturarea Port Arthur-ului în războiul ruso-japonez. Luase parte la incidentele din Manciuria şi Shanghai din anii 1930. Cu toate acestea, mai tîrziu a participat foarte puţin în lupte întorcîndu-se în garnizoana din Japonia înainte de a fi trimisă în Manciuria în septembrie 1940, cînd şi-a avut baza la Tsitsihar.

În ianuarie 1944, a avut loc o restructurare masivă în comandamentul diviziei şi au fost aduşi mulţi ofiţeri noi. Pe 10 februarie unitatea a fost anunţată să se pregătească pentru transferarea în Pacific, unde avea să intre sub controlul general al Comandantului armatei Zonei a treia. Deplasarea trupelor din Manciuria la noua lor bază a necesitat ceva timp, datorită rutelor ocolitoare impuse de evitarea vaselor şi avioanelor americane. Divizia 14 a fost iniţial destinată pentru Noua Guinee, apoi pentru Saipan, dar a fost reorientată către grupul Palau, cu intenţia clară

de a oferi protecţie Filipinelor centrale. Mişcarea marilor corpuri de trupe devenise extrem de riscantă pentru japonezi. Multe trupe au fost pierdute cînd vasele acestora au fost torpilate de submarinele americane în mai şi la începutul lui iunie.

General-locotenentul Holland M. Smith aprecia că majoritatea Diviziei a 13-a de infanterie japoneză s-a pierdut cînd cinci din cele şapte vase transportoare au fost scufundate în drumul spre Saipan.

Japonezii au pierdut cu siguranţă Batalionul 28 de infanterie cu garnizoană separată în raza Guamului şi o mare parte din Regimentul 118 de infanterie după mai puţin de două săptămîni, la mică distanţă de Saipan. Cel puţin trei companii de mortiere şi una de tancuri planificate să ajungă la Koror au fost făcute să eşueze la Saipan şi apoi distruse. Se poate înţelege deci de ce transportul Diviziei 14 la Palau a cerut atît de mult timp. Divizia a pornit în convoi din Darien pe 28 februarie oprindu-se la Yokohama înainte de lunga călătorie spre centrul Pacificului. Generalul Inoue şi şeful său de stat major, Colonelul Tokuchi Tada, s-au întîlnit la Tokio cu primul-ministru şi ministrul de război Hideki Tojo, pentru a discuta planul de bază al apărării insulelor Palau. Formulat pe scurt, acesta era de a apăra toate insulele-cheie pînă la moarte. Inoue a preluat comanda statului major din Koror de la marină şi majoritatea Diviziei a 14-a se afla la locul său pînă pe 24 aprilie 1944, deşi elemente ale comandamentului său încă mai soseau şi în mai. Cîteva unităţi importante, printre care o companie de tancuri şi una de mortiere grele, au fost mai tîrziu deviate către nord spre Guam şi Saipan şi apoi distruse.

Inoue „moştenise“ de la predecesorii săi o varietate de probleme, unele dintre ele efectiv de nerezolvat. Loviturile aeriene primite în martie de la Flota a cincea a Statelor Unite lăsaseră aerodromurile impracticabile, distruseră avioane, avariaseră serios staţia de comunicaţii şi scufundase sau avariase toate vasele japoneze din insulele Palau. Mai tîrziu, desfăşurări de forţe aeriene americane au

arătat clar că garnizoanele sale erau izolate unele de altele. Proviziile erau greu de obţinut şi nu se putea aştepta la întăriri masive. Trebuia să se descurce numai cu ceea ce avea. Un alt handicap îl reprezenta lipsa unor informaţii precise referitoare la direcţia probabilă a ofensivei americane. Statul major suprem era îndreptăţit să îşi închipuie că Filipinele centrale vor fi ţinta următorului mare atac, că „acest atac“ va avea loc cam prin octombrie şi că acelaşi lucru se va întîmpla şi cu Carolinele de Vest. Dar unde anume urma să înceapă atacul? Inoue credea că obiectivele de bază vor fi Babeldaob şi Koror. Deşi ştia că Peleliu şi Angaur ar putea fi atacate nu putea renunţa la apărarea insulei mai mari în faţa a ceea ce el considera a fi ameninţarea cea mai gravă. Astfel, majoritatea soldaţilor japonezi din Palau au rămas pe Babeldaob sau în oraşul Koror, pentru lucrări de apărare care să poată opri invazia americană de mari proporţii. Inoue gîndea că în cazul în care invazia avea loc aşa cum bănuia, se putea retrage spre dealurile şi pădurile întinsei insule făcîndu-i pe americani să plătească cu sînge fiecare palmă de pămînt cedată. Singurul punct nevralgic în planul său era că, o dată stabilite unităţile de care se putea lipsi pentru apărarea insulelor sudice, îi va fi aproape imposibil să le asigure întăriri cînd inamicul avea sub control căile aeriene şi maritime. În timpul bătăliilor pentru Angaur şi Peleliu, Inoue era neclintit în părerea sa că în cele din urmă va fi şi o invazie pe Babeldaob. De aceea nici nu a făcut încercări serioase de a-şi sprijini garnizoana din Peleliu înainte de invazie şi a trimis numai cîteva sute de soldaţi ca întăriri, după ce forţele marinei erau prea ferm fixate pentru a mai fi urnite şi era deja prea tîrziu pentru a mai întoarce Divizia I de marină.

Generalul Inoue a fost convins încă de la venirea sa la Koror că o invazie americană era iminentă. Pe 26 aprilie şi-a exprimat temerile, într-un ordin de operaţiuni care menţiona apropierea unei unităţi de şoc inamice la mai puţin de 600 de mile de insulele Palau. Dacă aceasta se dovedea a fi invazia, abia dacă avea timp pregătirea

apărării, dar în afirmaţiile sale, asupra unui singur lucru a fost foarte lucid. El a declarat: „Sînt comandantul ce răspunde de zona insulelor Palau. Voi menţine în siguranţă punctele strategice din această zonă, inclusiv Angaur şi Yap, şi voi anihila forţele în ofensivă.“ Inoue deja trimisese o parte din Regimentul 89 de Infanterie cu artileria ataşată lui către Angaur, iar Regimentul 2 de Infanterie fusese însărcinat să preia misiunea de apărare în Peleliu de la marină. Generalul Inoue şi strălucitul său şef de stat major, colonelul Tada, s-au decis încă din mai asupra principalelor linii de apărare a insulelor şi rămîne evident faptul că planurile lor au încorporat în cele din urmă ceea ce japonezii învăţaseră din operaţiunile anterioare. Colonelul Kunio Nakagawa, comandantul Regimentului 2 de Infanterie, şi omologul său de pe Angaur, maiorul Ushio Goto, au început cu frenezie să pregătească apărarea conform ideilor generale ale lui Inoue, cu mult înainte ca Statul Major din Koror să emită ordinul de pe 11 iulie, destinat „Pregătirii pentru Victorie a Sectorului din grupul Palau.“

Deşi acest document a reprezentat o declaraţie după faptele întîmplate, merită a fi citat în amănunţime, el relatînd în detaliu felul în care avea să fie abordată apărarea insulelor sudice. Se menţiona aici că:

„... Scopul ultim al acestei pregătiri este de a reduce la maxim pierderile noastre în timpul bombardamentelor navale şi aeriene de dinainte de debarcare, şi totodată chiar în noaptea debarcării inamicului să profităm de faptul că echipamentul său nu este pe deplin consolidat, distrugîndu-i capul de pod dintr-o singură lovitură... Trebuie să admitem limitele bombardamentului naval şi aerian. Fiecare soldat şi angajat civil... va rămîne neafectat de acesta, va trebui să-şi întărească spiritul chiar şi chiar să înainteze, folosind pauzele din bombardamentul inamic şi terenul după necesităţi – fără a aduce pagube şi fără a expune pericolului alte zone prea repede sau fără băgare de seamă... Sîntem gata să ne dăm viaţa în mod onorabil... dar chiar dacă murim cedînd teritoriile noastre în mîna inamicului, aceasta poate contribui la deschiderea unei noi faze a războiului...“

Memorandumul „Pregătirea pentru Victorie“ punea de asemenea accentul pe dorinţa de a distruge vasele de debarcare încă înainte de a atinge ţărmul prin construirea unor „poziţii bine întărite“. Se cerea păstrarea materialelor de luptă în poziţii strategice din care „dispariţia rapidă a puterii de foc“ putea aduce un adevărat prăpăd. Documentul atrăgea atenţia asupra marelui avantaj material al inamicului, dar întărea faptul că bombardamentul naval şi aerian are limite pe care comandanţii şi toţi ceilalţi ar trebui să le exploateze, pentru ca pierderile să fie minime, iar rezervele să avanseze chiar în timpul atacurilor. Inoue şi Tada chemau de asemenea la „contraatacuri din poziţii dinainte stabilite şi pregătite pentru distrugerea inamicului acostat în zorii zilei imediat următoare.“

Dacă admitem că toţi comandanţii în subordine şi-au pregătit apărarea conform scenariului din acest document şi au dat dovadă de destulă competenţă, atunci bătălia pentru insulă ar fi trebuit să se desfăşoare în linii mari conform planului. În cazul Peleliu japonezii au încercat să aplice toate indicaţiile de bază ale ordinului de pregătire. Colonelul Nakagawa, în timpul scurt avut la dispoziţie, chiar a pregătit puternice puncte de rezistenţă, iar oamenii săi au putut într-adevăr să supravieţuiască teribilului bombardament naval şi aerian, care a precedat debarcarea. Mulţi observatori care s-au ocupat de invazia din Peleliu au răspîndit ideea că japonezii nu au luptat pentru apărarea ţărmurilor. Nimic nu este mai departe de adevăr. Colonelul Nakagawa, în ordinul de luptă către trupele sale de la sfîrşitul lui mai, sublinia de mai multe ori intenţia sa de a anihila forţele de debarcare „la marginea apei“. Primele zile ale bătăliei pentru Peleliu au fost martorele unei încercări de a pune în practică conceptele teoretice enunţate în ordinul din mai al colonelului Nakagawa şi în memorandumul „Pregătirea pentru Victorie“ din iulie.

Puţine lucruri se cunosc despre personalităţile comandanţilor japonezi din insulele Palau care au stabilit şi

executat acţiunile de rezistenţă îndîrjită împotriva unităţilor de armată şi marină. Generalul-locotenent Inoue este de departe cel mai cunoscut, el supravieţuind războiului şi ulterioarelor procese pentru crimele de război. Majoritatea informaţiilor despre planurile de dinaintea invaziei se datorează interviurilor cu Inoue după război, la Tokio şi Guam. Ceea ce se desprinde din mărturiile sale este istoria unui ofiţer competent, deşi nu strălucitor, care şi-a început cariera în 1908 şi care, printr-o serie de misiuni mai mult sau mai puţin mondene, a ajuns pînă în 1936 la gradul de colonel, avînd sub comandă un regiment. Războiul din China i-a dat posibilitatea avansării, în timp ce comanda diverse divizii în China sau funcţiona ca ofiţer de stat major în Taiwan şi în nordul Chinei. A fost avansat ca general-locotenent în 1942, cu un an şi ceva înainte de a primi comanda Diviziei a 14-a. Era tipul de ofiţer superior care îşi ducea la îndeplinire misiunile fără prea multă perspicacitate, dar cu tenacitate. Nu s-ar fi dat bătut nici în cele mai grele împrejurări.

Comandantul Regimentului 2, colonelul Nakagawa, căruia i se dăduse însărcinarea de a apăra Peleliu, rămîne oarecum un mister. Puţinele fotografii rămase de la el sînt din perioada cînd era încă ofiţer de stat major. Ele înfăţişează un om solid pînă la 40 de ani, care nu se deosebeşte mult de alte mii de ofiţeri de rang mediu. Dar colonelul Nakagawa era totuşi deosebit. Era considerat de superiorii săi ca unul dintre cei mai inteligenţi tineri ofiţeri şi avea reputaţia de expert în folosirea trupelor blindate. Priceperea sa s-a văzut clar în modul de aplicare a indicaţiilor primite pentru apărarea de la Peleliu. Felul în care şi-a organizat forţele sale izolate a fost extraordinar, ţinînd seamă de multele dificultăţi pe care le-a întîmpinat. Evident, generalul Inoue avea în el o încredere nestrămutată şi nu l-a scutit de marea responsabilitate de apărare la Peleliu nici chiar după trimiterea aici a generalului-maior Kenjiro Murai. După luarea Peleliului şi după confirmarea morţii lui Nakagawa şi Murai, cei doi au fost avansaţi postum la gradul de general-locotenent.

Aceasta nu s-ar fi întîmplat dacă Nakagawa nu s-ar fi bucurat de înalta stimă a superiorilor săi, şi dacă nu el ar fi fost de fapt cel însărcinat cu apărarea Peleliului.

Prezenţa generalului Murai pe insulă i-a pus în mare dificultate pe majoritatea istoricilor preocupaţi de războiul din Pacific. Cum ar fi fost posibil – într-o armată atît de riguros structurată ca cea japoneză – ca un colonel să-şi poată exercita comanda directă în prezenţa unui ofiţer cu gradul de general? Dar cum cei doi s-au sinucis, aşa cum se ştie, în aceeaşi zi şi în acelaşi loc, este imposibil să cunoaştem exact modul de funcţionare de zi cu zi al sistemului lor de comandă. Este ştiut doar că Nakagawa a preluat comanda întregului efectiv al armatei din Peleliu în ultima parte a lui aprilie. De atunci şi pînă pe 16 iulie el a fost ofiţerul cu cel mai înalt grad din armată, la Peleliu. La aceeaşi dată generalul Murai a sosit de la Koror. Automat se ridică două întrebări: de ce a fost Murai trimis la Peleliu şi care au fost relaţiile sale cu Nakagawa în ceea ce priveşte organizarea apărării insulei?

După război, generalul Inoue a răspuns la prima întrebare conform cu cele întîmplate. El a afirmat că persista o stare de nemulţumire din partea unor ofiţeri de marină, datorită punerii lor în planul al doilea şi aşezării lor sub comanda unui colonel de armată. Unul dintre cei al căror orgoliu era mult mai important chiar decît dorinţa de a-l servi pe împărat era un contraamiral care avea sub comandă unitatea aeriană, cel mai mare în grad ofiţer de marină de la Peleliu. El a refuzat să coopereze deplin cu colonelul Nakagawa în a permite locuitorilor din Palau şi muncitorilor străini să lucreze pentru armată. Sapele şi lopeţile erau puţine la număr, iar cei de la marină nu doreau să-şi împartă cu ceilalţi echipamentul şi nici nu îi îngăduiau lui Nakagawa să le transforme pivniţele mari şi complicate în bastioane defensive. Un supravieţuitor de la Peleliu, locotenentul secund şi comandantul de pluton Yamaguchi, afirma mai tîrziu cu sarcasm: „Materialele de construcţie existau din abundenţă în zona marinei, iar unităţile armatei le puteau primi cu trei, apoi cu nouă

plecăciuni“. Generalul Inoue a raportat că, pentru a se situa la nivelul marinei, l-a trimis pe generalul Murai la Peleliu ca ofiţer de armată de acelaşi grad cu ofiţerul superior al forţelor navale. Pe 21 iunie Murai, acum în vîrstă de 53 de ani, expert în fortificaţii, a fost eliberat de sarcinile sale din districtul regimentar Kyoto şi a fost ataşat statului major al celei de-a 4-a Divizii. S-a întîlnit cu generalul Inoue pe 11 iulie, într-o lungă conferinţă în care comandantul zonei i-a clarificat probabil poziţia sa iar Murai a plecat spre Peleliu cinci zile mai tîrziu.

Prezenţa lui Murai la Peleliu era cunoscută serviciului de spionaj al Statelor Unite şi într-o apreciere a forţelor inamice făcută la 28 august, acesta l-a desemnat pe el drept comandant al garnizoanei de la Peleliu, deşi era evident că mărimea unităţii pe care avea s-o comande era mult mai redusă decît cea în mod obişnuit oferită unui general maior. O relatare japoneză detaliată a bătăliei pentru Peleliu este de asemenea relevantă pentru scara ierarhică (de atunci). Ea menţionează că pe 21 iunie generalul Murai a fost desemnat „să coroboreze intenţiile comandantului grupului şi să întărească pregătirile operative încredinţîndu-i-se totodată toate fazele operaţiunilor generale.“ Este deci posibil ca Murai să fi fost într-adevăr comandantul garnizoanei de la Peleliu, în timpul atacului, şi să fi fost (chiar) mai mult decît un ofiţer de stat major trimis pentru a-l susţine pe Nakagawa în neînţelegerile sale cu marina. Un fapt este demn de reţinut: Planul pentru apărarea insulei Peleliu şi desemnarea trupelor fuseseră încheiate în mai. Statul major al lui Nakagawa comunica direct cu cel al lui Inoue din Koror prin cablu telefonic subacvatic şi astfel dacă s-ar fi iscat fricţiuni în cele două luni dinainte de invazie între Murai şi Nakagawa, acestea s-ar fi putut rezolva uşor. O opinie destul de bine întemeiată ar fi ca Murai să fi considerat planurile bune, pregătirile desfăşurîndu-se aşa cum el însuşi ar fi ordonat, el şi Nakagawa înţelegîndu-se foarte bine, astfel încît apărarea insulei Peleliu să fi devenit rezultatul unui efort comun. Se poate de asemenea

presupune că Murai se gîndise să revină la Koror, dar că invazia i-a tăiat orice posibilitate de a părăsi Peleliu. Oricum, la începerea invaziei cei doi ofiţeri au putut exercita doar un control tactic minim asupra trupelor, doar cu excepţia Umurbrogol-ului, şi astfel problema referitoare la comanda generală după 15 septembrie rămîne discutabilă. Se pare totuşi că divergenţe s-au iscat mai tîrziu, pe parcursul campaniei, asupra dorinţei lui Murai de a lansa un contraatac deschis, pe ultimele poziţii – opus intenţiei lui Nakagawa de a se menţine în adăposturi. Neînţelegerea s-a rezolvat prin intermediul generalului Inoue, care a fost de acord cu Nakagawa.

Care erau avantajele şi dezavantajele ce stăteau în faţa colonelului Nakagawa în aprilie 1944? Cel mai mare dezavantaj şi unul pe care nu-l putea remedia era lipsa relativă de acoperire aeriană şi completa lipsă de sprijin naval. Trupele sale trebuiau să înfrunte unităţi puternice ale flotei americane şi forţe aeriene care aveau să controleze în întregime zona de deasupra insulei. Era nevoit să opereze cu minimum de trupe fără şansa de a primi, odată bătălia începută, noi provizii şi întăriri. În perioada primelor luni, de o importanţă crucială, el a avut dificultăţi cu marina proprie, care în loc să-l ajute, păstrau din invidie uneltele şi proviziile. Echipamentul defensiv, ca de exemplu sîrma ghimpată şi minele, nu era îndestulător, iar puţinele tancuri uşoare, de divizie pe care le avea, se dovediseră a fi în împrejurări anterioare inferioare Sherman-urilor americane. Dispunea de artileria regimentului, de nişte tunuri grele navale amplasate pe platforme de-a lungul coastei şi pe înălţimi, de tunurile antiaeriene, de jur împrejurul terenului de aterizare – şi de întreaga garnitură de mitraliere şi mortiere grele şi uşoare pe care le are în dotare orice regiment. În ceea ce priveşte puterea de foc pentru sprijinul infanteriei, nu era nici la înălţimea armamentului de sprijin al marinei.

Cu toate acestea, colonelul Nakagawa avea anumite avantaje, dintre care cel mai însemnat era terenul. Peleliu este o insulă foarte mică, ce se întinde de-a lungul unei axe

orientate de la sud-vest spre nord-est. Este de aproximativ şase mile lungime şi mai puţin de două mile lăţime la extremităţi. Întreaga insulă este protejată de recifuri. Existau foarte puţine locuri în care inamicul s-ar fi putut aventura să debarce. Plajele nordice putea fi ignorate de Murai şi Nakagawa pentru aceleaşi motive pentru care proiectanţii de la marină le respingeau. Zona (plajei) nu era destul de adîncă şi, pentru a-şi asigura o bună poziţie întărită, atacantul ar fi fost nevoit să se îndrepte spre înălţimi imediat după debarcare; japonezii ştiau bineînţeles că ocuparea aerodromului va fi un obiectiv de primă mărime. Acesta era construit din coral presat şi avea o pistă de peste 1.000 de iarzi, intersectată la 90° de o bandă mai scurtă pentru avioanele de vînătoare. Aerodromul era situat pe singura porţiune de teren plat în partea de sud a insulei. Accesul la el se făcea prin trei plaje. Prima se afla la sud-est – marina îl numea „ţărmul purpuriu“. Deşi Murai şi Nakagawa trebuiau să acopere această zonă, puteau fi totuşi aproape siguri că prima lovitură a invaziei nu va fi dată aici, deoarece o mlaştină cu manglieri foarte întinsă separa posibilele terenuri de debarcare de aerodrom. Pentru a ajunge la aerodrom, un atacant ar fi fost forţat să o ia spre vest printr-o porţiune foarte îngustă de pămînt. O a doua zonă nimerită pentru debarcare era la extremitatea sudică, învecinată cu insula Ngarmoked, care este de fapt o peninsulă. Malurile sînt abrupte şi înalte aici, iar insula este aproape desprinsă de uscat printr-un mic golfuleţ, unde fluxul şi refluxul sînt foarte rapide. În aceste condiţii japonezii puteau avea siguranţa că acostările vor avea loc de-a lungul celeilalte plăji de pe coasta de sud-vest. Recifurile nu erau prea greu de trecut acolo, plaja era în general plată şi netedă şi, deşi lăstărişul începea să se formeze de la cîţiva iarzi de la marginea apei, terenul era totuşi plat. Ceea ce era cel mai important era accesul destul de uşor la aerodrom. Aşa încît Nakagawa ştia unde vor trebui să acosteze forţele marinei şi îşi putea organiza planurile defensive în consecinţă.

Cele mai marcate trăsături ale insulei Peleliu sînt

înălţimile muntoase, care încep numai la cîteva zeci de iarzi de linia ţărmului în jumătatea ei nordică. Fotografiile luate din avion arată un şir neîntrerupt de creste care începe chiar la nord de aerodrom şi se întinde pe aproximativ 5.000 de iarzi spre nord-est, întrerupîndu-se în apropiere de cota 80. Altă regiune muntoasă se întîlneşte la extremitatea nordică, în aşa-numitul Amiangal. Lanţul principal de înălţimi din partea centrală a insulei se numeşte Umurbrogol şi nu este un şir muntos neîntrerupt, ci este intersectat de un număr foarte mare de văi. Dezgolite de frunze, înălţimile se arată a fi străpunse de o serie de văi înguste, pereţi abrupţi şi fisuri care au creat prăpăstii adînci. Erodat de vînt şi ape, calcarul coralifer a produs formaţiuni de rocă poroasă (ca un burete) şi colţuri de stîncă zimţate. Un studiu în detaliu al acestei regiuni după capturarea insulei a numărat peste 500 cavităţi (grote, scobituri adînci). Dintre acestea 200 fuseseră făcute de japonezi, iar restul erau formate pe cale naturală.

Marina japoneză se ocupase cu construirea de adăposturi subterane cu mai mult de un an înainte de sosirea celui de-al doilea regiment. Acestea erau concepute ca adăposturi în caz de raiduri aeriene, ca zone locuibile şi ca depozite de provizii. Majoritatea acestor adăposturi foarte complex construite au fost realizate de Batalionul Naval de Construcţii 214. Existau opt proiecte (destinaţii separate pentru adăposturile subterane), proiectele H şi E fiind folosite pentru cele mai întinse, mai complicate. Intrările la adăposturile de tip E erau aşezate în mod normal la o oarecare înălţime, în timp ce tipurile H se aflau la poalele unei coame muntoase aproape de o cale de acces sau un teren plat. Celelalte adăposturi de tip Y sau I erau mai mici şi serveau în primul rînd ca depozit sau punct de apărare locală. Majoritatea „grotelor“ navale erau situate în nordul insulei. Rivalitatea dintre armată şi marină a împiedicat integrarea lor în apărarea generală a insulei. Cu toate acestea, atît armata, cît şi marina japoneză, le-au putut utiliza în apărarea dîrză pe ultimele poziţii împotriva atacurilor forţelor armate şi navale inamice. Unul dintre

cele mai complicate adăposturi subterane, alcătuit dintr-o serie de H-uri de peste 300 de picioare lungime şi cu cinci laterale dintre care trei aveau mai mult de 150 de picioare lungime, a constituit cartierul general al Batalionului 214 înainte de invazie. Potenţialul defensiv al unui astfel de adăpost se poate aprecia în faptul că cinci soldaţi japonezi erau încă în viaţă şi opuneau rezistenţă aici, chiar la 1 februarie 1945, la cinci luni după ce aproape toată zona fusese declarată sigură. După începerea invaziei, atît armata cît şi marina au fost forţate să coopereze şi posturile de comandă pentru Murai şi Nakagawa au fost stabilite în adăposturile subterane ale marinei, ultimul dintr-un complex de tip H situat în partea de nord a văii principale sub vîrfurile celor „cinci fraţi“ (Five Brother).

Colonelul Nakagawa nu a avut prea mult timp să se pregătească pentru invazia pe care o aştepta. De aceea nu şi-a irosit timpul şi efortul construind grote artificiale sofisticate. Oriunde era posibil se folosea de peşteri naturale, în general lungindu-le sau lărgindu-le pe acestea cu ajutorul dinamitei sau al muncii manuale. Numai cînd erau necesare adăposturi pentru poziţii defensive importante construiau grote artificiale. Grotele armatei, indiferent de cum erau concepute, erau de obicei simple şi nu atît de întinse şi finisate ca cele ale marinei. Ele erau folosite în scopul de a ajuta soldatul în luptă şi erau ori depozite pentru provizii cu linii de comunicare apărate pînă la poziţiile tunurilor, ori constituiau un punct anume bine definit în planul tactic defensiv. Nakagawa s-a apucat imediat să construiască cu trupele sale platforme întărite pentru aruncătoarele de mine, mitraliere şi piese de artilerie. Puţinele construcţii din beton şi cazematele erau sprijinite şi de instalaţii din lemn şi pămînt situate în locuri strategice pe teren plat, ca şi pe înălţimi. Grotele de luptă erau destinate protecţiei efectivului armatei şi multe erau situate aproape de amplasamentele tunurilor sau mitralierelor. Căile de acces spre poziţiile importante erau acoperite din toate direcţiile de adăposturi aşezate în liniile de creastă învecinate. Intrările la majoritatea grotelor

armatei erau foarte înguste şi bine camuflate. Grotele cu destinaţii fixe, precum cele pentru mortiere şi provizii, se aflau în zonele de interior pe contrapante, iar grotele artileriei erau pe povîrnişurile din faţă ale culmilor sudice, vestice şi estice.

Comandanţii armatei japoneze erau în primul rînd preocupaţi cu protecţia trupelor împotriva atacurilor cu arme de mînă. De aceea, multe dintre grote aveau la intrare pante abrupte sau cotituri bruşte, iar majoritatea aveau nişe săpate în pereţi, pentru a fi folosite de infanterie în defensivă. Colonelul Nakagawa nu poate fi învinuit că nu a cunoscut distanţa pe care puteau să o acopere noile aruncătoare de flăcări americane. Dacă ar fi ştiut, ar fi făcut grotele simple şi mult mai lungi. Nu se aştepta nici ca marina şi armata (americană) să folosească în aşa mare măsură benzina, căci în acest caz ar fi săpat tranşee cu ramificaţii pentru a împiedica lichidele inflamabile să ajungă mai adînc în peşteră.

La Peleliu s-au identificat şapte tipuri de grote ale armatei. Cele în formă de W şi J erau situate în văile interioare unde Nakagawa plănuise să-şi aibă ultimul punct de rezistenţă. Acestea erau în mod normal grote pentru efectivul armatei şi erau destul de încăpătoare pentru a adăposti trupe de rezervă. Numai grotele de tip W ofereau trupelor defensive o protecţie mai sigură împotriva atacurilor cu aruncătoare de flăcări. Patru alte tipuri de grote – cele în formă de I, L, T şi U – erau toate grote de luptă în general strîns grupate la adîncimi mai joase, plasate în aşa fel încît să poată oferi sprijin celorlalte grote sau puncte de rezistenţă. Multe dintre grotele mai mici erau efectiv destinate unor sinucigaşi, căci erau concepute doar să ofere ocupanţilor posibilitatea de a-şi îndrepta armele automate împotriva inamicului ce avansa, fără a avea însă vreo ieşire secundară.

Colonelul Nakagawa avea cel puţin un batalion de artilerie de 75 mm şi o companie de mortiere cu 10 mortiere de 81 mm. În plus, garnizoana navală dispunea de mai multe tunuri de mai mare calibru, care au fost puse la

dispoziţia apărării chiar înaintea invaziei, iar tunurile de viteză mare ale celei de-a 42-a Artilerii Independente Antiaeriene puteau fi folosite pentru foc cu traiectorie razantă. Armata a 14-a se afla în întregime sub nivelul normal de înzestrare cu tunuri şi aruncătoare de mine (mortiere), deoarece cîteva din unităţile desemnate pentru insulele Palau fuseseră prinse şi distruse la Saipan. O mare parte din artilerie şi mortiere grele au fost răspîndite în adăposturile subterane cu mult înainte de 15 septembrie şi fiecare porţiune din terenul pe care s-ar fi putut debarca era deja supravegheat.

Japonezii aveau puţine mine terestre, şi din cauza lipsei de materiale n-au putut construi decît cel mai simplu tip de bariere subacvatice la marginea apei. Bombele pentru lansare aeriană au fost folosite ca mine de teren, iar pînă la jumătatea lui iunie au fost instalate mine şi în apă, în apropierea coastei. Aceste mine au fost prinse de cabluri de 10 mm şi aşezate la doi metri adîncime la distanţă de aproximativ 100 de metri una de cealaltă. Ele au fost calculate să ajute la protecţia întregii părţi sudice a insulelor. Cu toate acestea, majoritatea minelor de apă au fost plasate în vecinătatea plajelor „Stacojie“ şi „Purpurie“. Căile de acces spre plajele „Albă“ şi „Portocalie“ erau apărate de numai 90 de mine. O schiţă cu localizarea acestor mine a fost capturată la Peleliu şi folosită de forţele navale (americane) pentru dragarea zonei, dovedindu-se a fi foarte exactă. Echipele americane de distrugere a obstacolelor subacvatice (de dragare) care lucrau pe recifurile din faţa plajelor Albă şi Portocalie înainte de invazie, nu au raportat imediat prezenţa minelor. Se pare că acest lucru a fost valabil pînă în ziua D-3. Un mare număr de mine a fost găsit după ziua D, ceea ce a făcut să se creadă că fuseseră amplasate în orele de întuneric de dinaintea debarcărilor în ziua D. Aceste mine erau de tipul Standard J-13, aşezate în două sau trei rînduri paralele cu ţărmul, primul rînd fiind la nivelul maxim al fluxului, iar al doilea şi al treilea, cam la 25 de picioare spre larg. Minele au fost puse aproximativ 25 de picioare pe centru. Japonezii

mai fixaseră şi bombe de 50 de kilograme cu capsule explozive şi un detonator pe bază de presiune, care funcţiona pe principiul defazajului. Aceste mănunchiuri de bombe erau aşezate cam la 20 de picioare pe centru. Se pare că minele şi bombele au fost fixate cu grabă, pentru că nu erau bine ascunse. Mai grav chiar, siguranţele de la minele J-13 nu fuseseră trase. Nu se poate şti care anume dintre forţele armate japoneze a fost responsabilă pentru această greşeală; poate un ofiţer de la marină nu şi-a îndeplinit datoria pînă la capăt. Oricum, minele nu au dat decît bătaie de cap şi nu au produs nici o stricăciune vaselor americane care au debarcat. Unele dintre ele, care au fost mai tîrziu îndepărtate, aveau una sau ambele pîrghii (pivoţi) sfărîmate.

Nu se poate şti sigur numărul exact de oameni de care dispuneau japonezii la Peleliu pe 15 septembrie. Ultimele informaţii privitoare la forţele acestora date de Statul Major al Flotei a III-a a Statelor Unite sînt datate la 28 august. Acesta este raportul care îl identifica pe generalul Murai ca general comandant la Peleliu. Serviciul de informaţii american identifica fără greş toate unităţile armatei, marinei şi aeronavale prezente pe insulă. Cifrele referitoare la efectivul armatei diferă totuşi de cele citate mai tîrziu de surse japoneze. Estimările americane plasau numărul trupelor armatei la 5.388, cel al marinei la 2.800-3.200, iar cel al efectivului bazelor aeronavale, la 2.200, urcînd în total pînă la 10.30O-10.700 de oameni. Recapitulînd datele, japonezii arată că erau 6.192 de trupe de armată, şi numai 3.646 oameni ca efectiv al forţelor navale la sol şi în aer dintr-un total de 9.838 de oameni. Calculul inamicilor morţi şi capturaţi pînă la jumătatea lui octombrie 1944 tinde să confirme estimările americane de dinainte de invazie. Potrivit acestora, erau cel puţin 11.230 de oameni la Peleliu. Luîndu-i în considerare pe cei ce au fost ucişi mai tîrziu şi pe cei ale căror trupuri nu au mai fost deloc recuperate, este posibil să fi existat pe insulă în ziua D nici mai mult nici mai puţin de 13.000 de lucrători ai marinei, ai armatei sau civili.

Odată bătălia începută, nu prea au mai existat deosebiri între combatanţi şi necombatanţi, din moment ce majoritatea celor din urmă aveau aceleaşi îndatoriri ca şi compatrioţii lor mai bine instruiţi. Evident că şi Murai şi Nakagawa ar fi preferat ca toţi oamenii de care dispuneau să fie trupe pregătite pentru luptă şi nu nişte recruţi necopţi, cum erau majoritatea celor din unităţile de serviciu. Atît aprecierile Serviciului de informaţii american, cît şi numărătorile japoneze ulterioare, au arătat numărul trupelor pregătite pentru luptă ca fiind în jur de 6.500-7.000 de oameni, inclusiv al 45-lea Detaşament naval de elită al forţelor de avangardă.

Imediat după debarcarea regimentului său, colonelul Nakagawa a fixat poziţii defensive de probă pentru trei sectoare şi a început transportul băştinaşilor din Palau (nu mult peste 500 de persoane) la nord de Koror. Mai tîrziu, în mai, el a împărţit Peleliul în patru sectoare şi şi-a redistribuit trupele în mod corespunzător. Este important de notat că, în ciuda afirmaţiilor sale bombastice de mai tîrziu despre anihilarea imediată a inamicului, el a desemnat forţe armate minime pentru apărarea acestor sectoare. Maiorul Hoji Tomita avea la dispoziţie Batalionul 2 cu puţin peste 600 de oameni. Căpitanul Senkasi avea sub comandă Batalionul 3 din Regimentul 15 de Infanterie cu 750 de oameni rezervaţi pentru partea de sud; Maiorul Michero Hiikino, cu 550 de oameni din Batalionul al 346-lea Independent de Infanterie, trebuia să apere partea de nord. Sectorul estic se afla la această dată sub comanda unui căpitan cu aproximativ 600 de oameni. În acest fel, colonelul Nakagawa plasase mai puţin de jumătate din totalul efectivului armatei în aceste sectoare de importanţă comercială. Restul oamenilor au fost situaţi pe înălţimi în poziţii defensive sau în rezervă. Majoritatea trupelor le-a reţinut sub comanda sa directă.

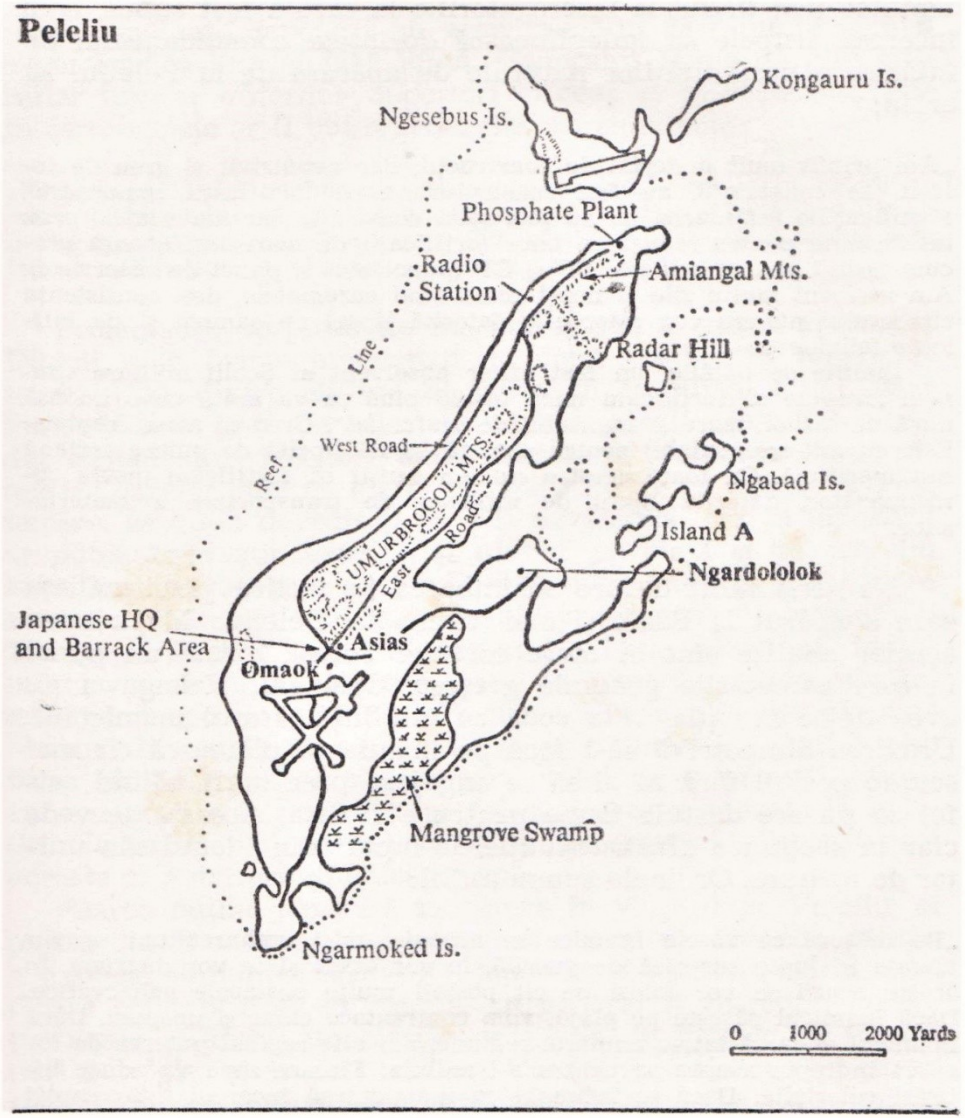

Prima prioritate după sosirea la Peleliu a fost acordată construirii de adăposturi împotriva raidurilor aeriene prin dinamitări în munte sau prin îmbunătăţirea grotelor naturale. După ce acest proiect a fost pus în aplicare, trupele au început să-şi dedice timpul şi energia poziţiilor defensive. Pe 27 mai Nakagawa a pus la punct Planul unitar

de apărare a districtului Peleliu. Acesta fiind principalul document care ne permite să vedem parţial bătălia de la Peleliu din punctul de vedere japonez, ar fi de dorit să citǎm cîteva pasaje. La capitolul „Tactică“ scria:

„Zona ar trebui să se pregătească cît mai rapid posibil pentru un atac inamic, în strînsă legătură cu unitatea navală. Poziţiile defensive vor fi terminate (cît mai curînd) – puternice locuri strategice la marginea apei. Poziţiile vor fi pregătite pentru a se sprijini reciproc una cu cealaltă şi vor fi apărate cu foc puternic şi contraatacuri pentru distrugerea inamicului pe ţărm. Acestea vor fi realizate în decurs de o lună. Să construim poziţii temporare, în timp ce ne străduim să le terminăm pe cele permanente. În timp de două luni să se încheie lucrul la poziţiile de tragere cît şi la punctele tari în teren. Aceste fortificaţii vor trebui să fie în permanenţă întărite.“

Un sergent ataşat la Cartierul general al lui Nakagawa îşi amintea mai tîrziu, la interogatoriile la care a fost supus, cum încercau trupele să îndeplinească dorinţele comandantului de întărire a posibilităţilor naturale de apărare de la Peleliu. El arăta:

„Am primit mult material de construcţii, dar nepotrivit şi greu de folosit. În consecinţă, au fost construite numai fortificaţii importante. Fortificaţiile infanteriei nu au fost solid construite, iar materialele erau insuficiente pentru realizarea unor fortificaţii de mare importanţă precum poziţii pentru artilerie CP şi OP (punct ales şi punct de observare). Am petrecut multe zile şi nopţi construind cazematele, deşi consistenţa cimentului nu era cea aşteptată, datorită lipsei de oameni şi de mijloace tehnice... Înainte de bătălie, un fost ofiţer absolvent al Şcolii militare spunea: „trebuie să fortificăm mica insulă pînă ce va arăta ca o imensă navă de război, mare şi imposibil de scufundat“. Cred că avea dreptate. Este cu atît mai valabil pentru această insulă lipsită de putere aeriană sau maritimă. Cu toate acestea nu am reuşit să fortificăm insula corespunzător, datorită lipsei de mijloace de transportare a materialelor.“

S-a scris mult despre schimbarea în tactica japoneză aşa cum a apărut la Biak şi mai tîrziu la Peleliu. Majoritatea

acestor analize sînt în mare corecte. Totuşi, există un punct în care cercetările generale greşesc. Colonelul Nakagawa nu avea deloc intenţia de a ceda cu umilinţă ţărmul inamicului. Urmărea dimpotrivă să-l facă pe inamic să plătească cît mai scump posibil fără ca el să se angajeze prea mult, aflînd astfel că nu are destule trupe pentru a rezista. Aceasta se vede clar în secţiunea „Instrucţiunile de luptă“ din Planul său unitar de apărare. Ordinele sunau astfel:

„Pe măsură ce vasele inamice se apropie, mici ambarcaţiuni se vor angaja în lupte surpriză de guerilă, le vor ataca şi le vor distruge. În aceste ocazii se vor folosi pe cît posibil multe obstacole subacvatice. Dacă inamicul păşeşte pe plajă, vom contraataca chiar şi noaptea. Dacă inamicul debarcă într-o anumită regiune, din alte regiuni puterea de foc se va îndrepta asupra sa pentru a-l anihila. Fiecare zonă va aduce întăriri celorlalte. Dacă se întîmplă ca inamicul să încercuiască complet insula atacînd din toate părţile, fiecare sector al nostru se va confrunta cu el pentru a-l nimici. Dacă ei obţin un punct de sprijin pe plajă, atunci vor contraataca cei din rezervă. În fiecare caz se va ataca din districtul vestic, anihilînd inamicii la marginea apei. Dacă împrejurările o justifică şi dacă inamicul ocupă aerodromul încercînd să-l folosească, cooperaţi cu forţele noastre navale de uscat de la bază şi anihilaţi inamicul.“

Neluînd în seamă nevoia de a-şi încuraja trupele cu anumite asigurări, acestea nu sînt deloc instrucţiuni ale unui ofiţer pregătit să cedeze mai mult teritoriu decît ar fi necesar.

Această concluzie este confirmată şi de generalul Inoue, care a arătat, la interogatoriul său, imaginea pe care şi-a făcut-o despre defensivă în urma inspectării insulei Peleliu în luna iulie. Inoue observa:

„Pentru a respinge în mod efectiv o invazie, trupele infanteriei urmau să fie plasate în poziţii bine întărite de-a lungul ţărmurilor. Batalionul de artilerie urma să fie amplasat de-a lungul pantelor liniei muntoase din partea vestică a insulei, iar compania de tancuri avea să rămînă într-o poziţie centrală sub comanda

colonelului Nakagawa, pentru a putea fi trimisă în orice zonă aflată în pericol de a fi capturată.“

Comandanţii japonezi nu erau pregătiţi să renunţe la nici o părticică a insulei fără luptă. Generalul Inoue dă glas opiniilor tuturor ofiţerilor superiori în ceea ce priveşte situaţiile în care trupele ar fi putut ceda, cînd îşi aminteşte:

„Nici eu, şi nici comandanţii garnizoanelor locale nu luam măcar în considerare faptul că garnizoanele s-ar putea preda, indiferent cît de lipsită de speranţă ar fi situaţia. Tot efectivul armatei japoneze este îndoctrinat împotriva ideii de a capitula vreodată.“

Proiectanţii corpului de marină şi statul major al primei Divizii erau foarte preocupaţi de două posibilităţi îngrijorătoare. Una dintre ele era că japonezii ar putea folosi gaze toxice.[4] Este greu de aflat de unde a pornit această temere, dar comandanţii japonezi, chiar dacă ar fi vrut să încalce Protocolul gazelor, nici nu ar fi avut gaze toxice pe insulă. A doua temere, care s-a dovedit şi ea a fi nevalabilă, era că japonezii ar putea împrăştia benzină şi uleiuri pe plajă şi pe apa din apropiere, pentru a le da foc la momentul potrivit. Acest zvon avea un sîmbure de adevăr. Un document atribuit colonelului Tada, şef de stat major al Armatei a 14-a, părea să indice intenţia de a folosi benzină grea în acest feL Comandantul armatei de pe (insula) Yap, Terujino Urata, plănuise să pună benzină în zonele cu mangrovii şi să o aprindă. Astfel s-au iscat bănuieli pentru ofiţerii serviciului de informaţii american cu privire la posibilitatea folosirii acestei metode la Peleliu. Nu există nici un indiciu că Nakagawa să fi considerat aceasta ca o măsură practică de apărare.

Foarte puţini japonezi au rămas în viaţă după Peleliu şi puţini dintre aceştia s-au exprimat destul de limpede

[4] O indicaţie asupra preocupării privind gazul se observă în comunicările între conducerea Diviziei a doua de pe vasul *Du Page* şi trupele de pe mal. Aceasta a constituit obiectul a trei discuţii între ora H şi 114. MCHA (Arhivele Infanteriei Marine) - Dosarul A5-3, Divizia 1 a Infanteriei Marine, D-2, Peleliu.

pentru a explica atitudinea soldaţilor japonezi. La interogatoriu, unii dintre cei capturaţi au răspuns în general la întrebări despre probleme militare; un număr prea mic de jurnale de însemnări au rămas şi au fost traduse. Două dintre ele ne dau cîteva indicii despre dificultatea transferării trupelor din Japonia spre insulele Palau. Ambii autori ai însemnărilor au părăsit Japonia cu unităţile lor de apărare antiaeriană, unul în aprilie, celălalt în mai, iar traseul lor în circuit i-a dus spre Shimenoseki, Shanghai, Filipine, şi în final, după o călătorie de două luni, la Koror, şi de acolo la Peleliu. Un alt fapt scos în evidenţă de jurnale este insuficienta pregătire primită de unele dintre trupele ce fuseseră aduse ca schimb. Unul dintre oameni fusese înrolat pe 15 mai, şi primise în total numai în jur de două sîptămîni de pregătire înainte de a ajunge la Peleliu.

Moralul ridicat al soldaţilor japonezi îşi găseşte ecoul în emoţionantele însemnări ale fiecăruia (din cei doi). Recrutul care intrase în rîndul activilor la 15 mai scria trei luni mai tîrziu:

„Acum, cînd mă gîndesc prin ce trebuie să treacă camarazii mei din alte părţi ale Oceanului Pacific, nu pot să nu simt că soarta strînge lanţul în jurul nostru, al celor din sectorul Palau. Dar vom apăra Peleliul! Avem convingerea fermă, că, chiar dacă vom muri, nu vom lăsa niciodată aerodromul să cadă în mîinile inamicului. Moralul nostru se ridică pînă în înaltul cerului.“

Celălalt tînăr, poate ceva mai înclinat spre meditaţie, mărturisea în însemnările sale pe 12 septembrie, după începerea bombardamentului dinaintea invaziei:

„M-am gîndit: În sfîrşit, inamicul a venit să debarce! Gîndindu-mă astfel, mi-am dat seama că voi muri în această primă linie a apărării Japoniei. Într-un fel e păcat, dar e o faptă eroică.“

Colegul său, în aceeaşi zi, era plin de un optimism provocator. El scria:

„Inamicul şi-a propus să debarce! Să vină dacă vor! Cine se teme de americani sau de englezi! Vom apăra Peleliul!“

Nu este prea exagerat să credem că aceasta era atitudinea tuturor japonezilor de la Peleliu. Generalul Murai şi colonelul Nakagawa probabil că împărtăşeau aceleaşi simţăminte. Trupele japoneze făcuseră tot ce s-a putut face pentru pregătirea sacrificiului celui din urmă pentru împărat. Bombardamentul american naval şi aerian care începea la 12 septembrie le-a declarat că nu vor avea mult de aşteptat.

4 COMANDANŢII

Există o vorbă veche care zice că schimbările într-o birocraţie civilă sau militară încep de sus. Extinzînd un pic, putem susţine teza conform căreia eficienţa trupelor în orice situaţie de luptă depinde nu doar de curaj sau de avantajele tactice ale unui cîmp de luptă localizat de comandanţi subordonaţi, ci depinde direct de calitatea comandanţilor superiori.

Se pot discuta meritele relative ale majorităţii unităţilor individuale fără să se ajungă vreodată la o concluzie definită. Însă, în războiul din Pacific au fost puţine unităţi de luptă atît ale Armatei sau ale Marinei care să ajungă la nivelul eficienţei Diviziei I de Infanterie Marină. Aceasta a fost implicată direct în două din cele mai dificile operaţiuni ale războiului – lupta din junglă şi Guadalcanal şi Cape Gloucester – şi de fiecare dată personalul Diviziei a depăşit aşteptările comandanţilor. Trimişi în Pavuvu, unde condiţiile erau la fel de proaste ca în Noua Britanie, majoritatea veteranilor n-au suferit depresiuni, ci s-au convins chiar că erau cea mai bună unitate de luptă din război. Fluxul de 5.000 de înlocuitori nu a descurajat. Noii veniţi doreau să se ridice la reputaţia obişnuită de veterani. Psihic erau pregătiţi pentru invazia din Peleliu, atît cît se putea la

sfîrşitul verii din 1944. Datorită importanţei funcţiei de conducere, ar trebui să facem o pauză a analizei campaniei Peleliu, pentru a putea examina calitatea ofiţerilor superiori care erau direct răspunzători de trecerea Diviziei la acţiune.

Cu comandanţii de navă se putea ajunge foarte uşor la o înţelegere. Cu toate că deţineau comanda asupra forţelor de debarcare au avut puţine contribuţii la planificarea invaziei şi au încetat să controleze situaţia tactică o dată cu debarcarea Infanteriei Marine. Viceamiralul Theodore S. Wilkinson, care i-a urmat în august 1943 Amiralului Richard Kelly Turner în funcţia de comandant al Forţei a III-a Amfibii era considerat un intelectual şi unul din arhitecţii strategiei „lovindu-i unde nu-s“. Era ciudat şi reprezenta o ironie a sorţii faptul că în operaţiunea Palau era implicat într-un asalt direct asupra unui punct puternic, cunoscut al inamicului. Toţi ofiţerii-amirali subordonaţi, Amiralul Fort, Oldendorf, Blandy, Ainsworth, Kingman şi Ofstie aveau experienţe anterioare în lupte din Pacific, care impuneau cooperarea cu unităţi ale Armatei sau ale Infanteriei Marine. Cu toate că există dovezi ale fricţiunilor dintre soldaţii din Infanteria Marină şi marinarii gazdă, nu există nici o indicaţie în această privinţă la nivelul ofiţerilor superiori ai Marinei şi Infanteriei Marine. Dimpotrivă, se pare că au avut relaţii de prietenie înaintea şi în timpul operaţiunii Peleliu, iar Marina şi-a îndeplinit cît a putut de bine rolurile de sprijin ce i-au fost desemnate.

Lista ofiţerilor superiori ai Infanteriei Marine implicaţi în operaţiunea Peleliu arăta ca un „Who’s Who“ a corpului de armată.

Cei trei comandanţi de regiment au fost remarcabili şi o bună parte din ultimele succese ale operaţiunii pot fi atribuite comportamentului lor din primele zile amare din Peleliu.

Colonelul Lewis B. (Chesty) Puller era probabil cel mai cunoscut. Originar din Virginia, a intrat în Infanteria Marină încă de cînd era adolescent, a servit cu mare distincţie în seria de operaţiuni fulger în Caraibe, prima dată în Haiti şi apoi în Nicaragua. El a condus detaşamentul de infanterie

marină „Horse“ în 1933 în Shanghai, unde şi-a adăugat la reputaţia sa calitatea de comandant dur, intransigent, căruia nu-i plăceau japonezii.

Un eveniment petrecut mai tîrziu în China ne dezvăluie multe lucruri despre Puller. În 1940, batalionul Infanteriei Marine al cărui ofiţer executiv era Puller, avea cartierul general pe strada Haiphong în Shanghai şi trebuia să menţină ordinea în sectorul american al oraşului internaţional. Japonezii, care sufereau de o lipsă cronică de oameni în batalioanele de muncă, din cînd în cînd veneau şi recrutau sute de chinezi pentru muncă, fără să ocolească măcar zonele apărate de infanteria marină. O dată, cînd un colonel japonez a condus un mare contingent în sectorul american, a adunat 200 de bărbaţi, i-a declarat agenţi Chung King şi urma să plece cu ei, a apărut Puller împreună cu 21 de soldaţi ai infanteriei marine. Printr-un traducător, Puller a informat ofiţerul japonez că are 30 de minute pentru a elibera prizonierii înainte de a-i elibera el cu forţa. Russel Honsowetz, care avea să devină mai tîrziu unul dintre comandanţii de batalion ai lui Puller în Peleliu, avea conducerea celor cîtorva infanterişti marini care se aflau aliniaţi de-a lungul unui zid, cu faţa spre japonezi. Puller a refuzat să mai vorbească cu japonezul, iar cînd aproape se scursese timpul, colonelul a dat ordine răstite de eliberare a chinezilor, după care au plecat. Honsowetz crede că doar Puller ar fi putut înfrunta o asemenea forţă, şi să şi reuşească.

În 1944, Lewis Puller devenise mai mult o legendă în rîndul corpului militar. Ideea de a comanda însemna pentru el să conducă, să fie în frunte, să fie aproape de lupte şi să arate soldaţilor de infanterie că ofiţerii sînt alături de el. Ca locotenent colonel care avea comanda Batalionului 1 din Regimentul 7 Infanterie Marină, s-a evidenţiat pe Guadalcanal, unde şi-a cîştigat a III-a decoraţie „Navy Cross“. În timpul campaniei din Noua Britanie a activat în diferite roluri, ca în final, pe 28 februarie 1944, să devină comandantul Regimentului 1 Infanterie Marină. Mîndria sa faţă de infanteria marină nu scăzuse şi nici cele două

campanii grele nu i-au redus convingerea că cel mai important element în orice luptă este conducerea. Fiind comandant de regiment, nu a fost implicat direct în elaborarea planului pentru Peleliu, dar nu a fost de acord cu optimismul sanguin care se infiltra în eşalonul superior al comandanţilor.

Dublura lui Puller din flancul drept al zonei de debarcare, colonelul Herman H. Hanneken (cunoscut de subordonaţi ca „Greu de cap“ sau „Cap înfierbîntat“), care avea comanda Regimentului 7 Infanterie Marină, era de asemenea veteran al campaniilor din Haiti şi Nicaragua. În octombrie 1919, ca soldat înrolat în infanteria marină, Hanneken, căpitan în jandarmeria din Haiti, însoţit de alt militar de infanterie, a trecut de o serie de bariere din Caco şi l-a omorît pe Charlemagne Peralte, cel mai important conducător rebel, chiar în tabăra sa. Pentru aceasta i s-a acordat medalia „Congressional“. Zece ani mai tîrziu, în Nicaragua repetă fapta, capturîndu-l pe Manuel Jiron, unul dintre cei mai buni locotenenţi ai lui Cesar Sandino. Hanneken a condus de asemenea un batalion în Guadalcanal şi în primele luni ale operaţiunii Noua Britanie a fost şeful de stat major al locţiitorului comandantului de divizie, înainte să i se dea comanda Regimentului 7 de Infanterie Marină, în februarie 1944. Hanneken era mai în vîrstă decît majoritatea ofiţerilor, şi nu era atît de flamboiant ca Puller. Oricum, experienţa sa în conducerea luptelor era egalată doar de cîţiva, curajul său era de neegalat, iar cei din Regimentului 7 îi erau la fel de loiali cum erau cei din Regimentul 1 comandantului lor. Un fost sergent de infanterie spune:

„Hanneken era foarte stoic. Niciodată nu prea zîmbea. Cred că dacă cineva l-ar fi gîdilat, tot n-ar fi zîmbit. Precis a fost unul dintre cei mai duri comandanţi ai tuturor timpurilor, dar foarte respectat şi nu cunoştea frica.“

Regimentul 5 Infanterie Marină, aflat în centrul liniei de invazie, era comandat de colonel Harold D. (Bucky) Harris. Harris era cel mai tînăr comandant de regiment şi cel mai

intelectual. Spre deosebire de Puller şi Hanneken, nu fusese înrolat în Infanteria Marină, ci trimis imediat după absolvirea de la Anapolis în 1925. În 1935 a absolvit Şcoala de Infanterie Armată la Fort Benning, şi mai tîrziu a fost unul dintre puţinii americani care a frecventat „Ecole Supérieure de Guerre“ în 1938-1939 din Paris. În perioada interbelică a servit în diferite calităţi în Philadelphia, Quantico, Parris Island şi San Diego şi în străinătate în Tientsin, China şi Nicaragua. Cînd japonezii au atacat Pearl Harbour, se afla la Cartierul General al Corpului Infanteriei Marine în Washington. D.C., ca locţiitor al ofiţerului care răspundea de Secţia de informaţii a Sectorului planificare şi politică. Destul de repede a devenit ofiţer de contraspionaj, post pe care l-a deţinut pînă în iulie 1942, cînd a fost desemnat ca ofiţer de contraspionaj în cadrul Forţelor Amfibii din Pacificul de Sud. La începutul anului 1943, pentru o scurtă perioadă a fost Şef de stat major al Forţelor Infanteriei Marine, Solomons, apoi în iunie a devenit ofiţerul executiv al Diviziei I Infanterie Marină. A servit în această calitate în timpul campaniei aspre din Noua Britanie, înainte de a fi fost numit Locţiitorul şefului de stat major al serviciului de informaţii în februarie 1944. I s-a dat comanda Regimentului 5 Infanterie Marină chiar înainte de invadarea din Peleliu. Cu toate că grosul carierei nu şi l-a petrecut în luptă, ci în elaborarea planurilor, contraspionaj, sub comanda sa Regimentul 5 a activat cu succes în Peleliu, dîndu-i-se o serie de sarcini pe care le-a îndeplinit cu eficienţa unei unităţi disciplinate. S-ar putea ca Harris să fi fost mai puţin flamboiant şi mai puţin cunoscut ca ceilalţi comandanţi de regiment, dar, în felul lui, le era egal.

La eşaloanele superioare regimentului încep să apară întrebări serioase privind conducerea şi organizarea efortului de invazie, şi mai mult, ne întîlnim cu relaţiile personale neamicale dintre generalii Julian Smith, Roy Geiger, William Rupertus şi Oliver P. Smith. Anumite sentimente negative se pot explica prin graba cu care a fost alcătuită forţa de invazie atunci cînd s-a implicat şi Forţa Flotei Infanteriei Marine în operaţiunile Saipan şi

Guam. Unele lucruri, mai ales cele făcute de comandantul Diviziei I, General Rupertus, rămîn inexplicabile şi ar putea fi desluşite doar de cineva care-i cunoştea pe toţi cei în cauză. Din partea tuturor celor care au servit alături de aceşti ofiţeri am întîlnit dorinţa de a evita să se facă unele presupuneri cu privire la motivele acestora. Oricum, atitudinea personală a patru comandanţi superiori a avut implicaţii adînci asupra ofiţerilor subordonaţi şi a celorlalţi din Divizia I Infanterie Marină.

Poziţia Generalului maior Julian C. Smith este cea mai uşoară de înţeles şi de simpatizat. El era un expert recunoscut în luptele amfibii, fiind cel care comandase Divizia a II-a Infanterie Marină în timpul operaţiunii Tarawa. În aprilie 1944 a fost trecut în funcţia de General Comandant al Trupelor Expediţionare ale Flotei a III-a. Şi-a dat seama că în această poziţie nu avea autoritate. În lanţul de comandanţi se afla într-o poziţie inferioară ofiţerilor superiori de marină şi Generalului locotenent Holland M. Smith. Mai tîrziu, Generalul Julian Smith s-a plîns de diversele detalii ale noii sale funcţii, în care el, după cît se părea, răspundea de unităţile administrative, logistice şi tactice din Pacific. Considera că nu are în această funcţie autoritatea necesară, deoarece, după cum spunea, „Mă ocupam de hîrtii“. Cînd se plănuia STALEMATE, a fost ales în funcţia de comandant al Corpului III Amfibii. Astfel, avea responsabilitatea pentru două funcţii diferite. Cu toate acestea, şi în această a doua funcţie se simţea nedorit, deoarece Amiralul Halsey i-a dat clar de înţeles că va fi schimbat cu Generalul maior Geiger, imediat cum acesta din urmă va fi disponibil. După cum a explicat mai tîrziu Generalul Julian Smith, „Îndată ce Geiger a terminat în Guam şi şi-a retras Corpul, astfel încît a preluat organizarea şi planificarea de la mine. Aşa a rămas Peleliu lupta lui Geiger şi Rupertus, nu a mea.“

Trebuie specificate două lucruri în legătură cu rolul Generalului Julian Smith. Niciodată nu s-a simţit parte integrantă din planul de invazie al Palaului. Considera că deţinea doar poziţia de titular, avînd autoritate scăzută.

Situaţia a rămas neschimbată şi, după ce s-au întors Geiger şi Smith, a trecut iar în funcţia de General comandant al Trupelor Expediţionare a Flotei a III-a. Cu toate că era superiorul lui Geiger, nu obişnuia să intervină prea mult în procesul decizional. Se considera doar un consultant al personalului Amiralului Wilkinson. Smith a protestat totuşi împotriva unor acţiuni cum ar fi decizia lui Halsey şi Wilkinson de a folosi una din unităţile de şoc ale regimentelor Diviziei 81 împotriva insulei Ulithi, înainte de a fi fost clarificată situaţia din Peleliu. Geiger nu a fost de acord că acest regiment era necesar în Peleliu, iar Wilkinson i-a spus lui Smith, foarte simplu, că hotărîrea se luase deja. Din această cauză Julian Smith nu a făcut cunoscută această situaţie, chiar dacă el credea că Halsey şi ceilalţi au greşit trimiţînd regimentul la Ulithi.

A doua precizare care trebuie făcută este că din moment ce Generalul Julian Smith nu s-a simţit parte componentă a operaţiunii, şi datorită celorlalte treburi administrative pe care le avea, nu a controlat îndeaproape ceea ce se petrecea. Generalul Rupertus niciodată nu i-a raportat evoluţia planurilor. Totuşi asistentul Comandantului de divizie, General Oliver P. Smith, i-a arătat planurile, şi J. Smith nu a găsit nici o eroare. El nu ştia că Generalul Rupertus îşi rupsese glezna în timpul antrenamentului dinaintea invaziei din Pavuvu. Mai tîrziu i-a declarat unui reporter că dacă ar fi ştiut de accident l-ar fi înlăturat pe Rupertus din conducerea Diviziei.

Cu toate că Generalul Julian Smith s-ar fi simţit jignit, relaţiile personale cu comandantul Corpului III Amfibii, General maior Roy Geiger, nu au fost afectate. Orice urmă de încordare între cei doi bărbaţi era bine ascunsă şi în nici un caz nu-şi avea loc în plănuirea şi executarea invaziei. În această perioadă, Geiger avea aproape 60 de ani şi era o curiozitate a eşaloanelor superioare ale corpurilor, deoarece alesese la începutul carierei sale să devină aviator. Majoritatea experienţei sale din 2 ani de război consta în conducerea a două unităţi de aviaţie, inclusiv Brigada I aviaţie a Infanteriei Marine din Guadalcanal. Mai

tîrziu, în 1943, a fost Directorul Corpului de Aviaţie al Infanteriei Marine, înainte de a se întoarce în Pacific, pentru preluarea conducerii corpului I Amfibii de Infanterie Marină. Pentru mulţi observatori care au fost instruiţi modele din Armată, această alegere s-ar putea să pară ciudată. Geiger a demonstrat că are capacitatea de a conduce într-o serie de situaţii critice, şi atît Nimitz cît şi Halsey îl plăceau şi aveau încredere în el. Principala critică ce i se putea aduce rolului lui Geiger nu se referă doar la trecutul în aviaţie, ci la durata scurtă de implicare în operaţiunea Peleliu. În timpul verii anului 1944 era în primul rînd interesat de asaltarea şi cucerirea Guamului. Geiger nu a preluat comanda Corpului III Amfibii pînă la 15 august, cînd era deja prea tîrziu să mai schimbe planurile atacului. Nu exagerăm dacă ne imaginăm că ideea lui despre operaţiune era adînc influenţată de optimismul ofiţerului direct răspunzător de asalt, Generalul Rupertus, cu toate că există dovezi ce ne arată că cei doi bărbaţi nu se agreau.

Generalul maior William H. Rupertus, la vîrsta de 55 de ani în timpul invaziei din Peleliu, era un membru impunător al vechilor trupe. Era contemporanul şi prietenul generalilor Vandegrift, Holland Smith şi Julian Smith. Cu toate că nu fusese flamboiant şi nu avusese aventurile lui Puller şi Hanneken, a servit şi el în străinătate înainte de al II-lea Război Mondial şi chiar dacă n-a îndeplinit fiecare sarcină spectacular, le-a îndeplinit bine. El avusese comanda Batalionului 1 din Regimentul 4 de Infanterie Marină din Shanghai, în timpul verii anului 1937 cînd japonezii au ocupat oraşul. Pînă la mijlocul anului 1942 ajunsese general brigadier şi asistentul comandantului divizional al Diviziei I Infanterie Marină. A îndeplinit bine această funcţie în timpul campaniei din Guadalcanal, comandînd atacul din Insula Florida. Pentru o scurtă perioadă din luna octombrie 1942 a preluat temporar comanda Diviziei în timpul lipsei Generalului Vandegrift, în timpul unor lupte grele din estul rîului Lunga. Era de la sine înţeles că, atunci cînd Vandegrift devine comandantul Corpului de Infanterie Marină, Rupertus va fi succesorul lui în funcţia de comandant al

Diviziei I. Luînd această funcţie pe 8 iulie 1943, Rupertus a fost direct implicat în elaborarea planurilor pentru campania din Noua Britanie. S-a împotrivit unor idei ale generalilor MacArthur şi Kruger privind modul de folosire a Infanteriei. În ciuda criticilor ulterioare privitoare la necesitatea ofensivei din Cape Gloucester, soldaţii din Infanteria Marină s-au descurcat foarte bine. Din multe puncte de vedere, luptele din Cape Gloucester au fost mai severe decît cele din Guadalcanal, iar vremea şi bolile au fost la fel de epuizante şi istovitoare.

Se pare că nici un alt comandant divizional mai bun nu ar fi putut fi găsit. Oricum, în timpul invaziei din Peleliu aveau să iasă la suprafaţă defecte serioase ale caracterului generalului. Aparent, Rupertus era un tip capricios, cu toane, cu simpatii şi antipatii bine definite, care nu se bazau neapărat pe trecutul persoanei. S-a sugerat că trecerile de la o stare la alta şi crizele de depresie îşi aveau originea în pierderea soţiei, fetiţei şi băiatului în China, din cauza unei epidemii. Oricare ar fi cauzele, irascibilitatea sa afecta relaţiile cu subordonaţii. Există puţine dovezi că ar fi avut prieteni apropiaţi din cadrul corpurilor şi au fost puţine comentarii de laudă referitoare la capacităţile sale. Dimpotrivă, cîţiva dintre ofiţerii săi s-au referit la el ca „Rupe cel nătărău“ şi mulţi dintre cei înrolaţi au fost chiar mai succinţi. Prin contrast, General de brigadă Oliver Smith, asistent al comandantului de divizie, în invazia din Peleliu, inspira afectivitate sinceră şi respect ofiţerilor care au servit împreună cu el şi care discutau despre invazie.

Locotenent-colonelul Harold Deakin, a cărui asociere cu generalul Rupertus data din ianuarie 1944, îşi aducea aminte că experienţele cu generalul Rupertus „variau de la o răceală profundă la o prietenie caldă...“ El a abordat pe larg problema relaţiilor lor înainte de Peleliu.

„Fusesem la serviciul G-3 pentru Rupertus, şi în acea perioadă eram G-3 în absenţa lui Jeff (Fields), găsisem o bucată de teren lîngă Pavuvu care semăna cu Peleliu, aici făceam exerciţiie de antrenament, scrisesem un ordin pentru aceasta, şi aşa mai departe, iar Rupertus s-a purtat frumos. Începusem să devenim

prieteni buni în acele 3-4 săptămîni sau cîte au fost, cît timp lipsea Jeff. Cum s-a întors Jeff, nu mi-a mai vorbit. La fel l-a tratat pe O.P. Smith.“

Aceasta ne face să ne gîndim la relaţiile dintre generalul Rupertus şi locţiitorul său, General de brigadă O.P. Smith. Un ofiţer liniştit, rezervat, amintit ca unul dintre cei mai buni californieni, generalul Smith avea puţină experienţă de luptă înainte de a intra în cadrul Diviziei I Infanterie Marină, în ianuarie 1944. Majoritatea carierei şi-a petrecut-o în posturi care beneficiau de inteligenţa sa. Înainte de a fi trimis în Pacific, a fost instructor la Şcoala Corpului Infanteriei Marine din Quantico, Virginia, a servit la Ambasada S.U.A. din Paris, a urmat cursurile Şcolii Superioare de Război între anii 1934-1936; a fost ofiţer de operaţiuni la baza Infanteriei Marine din San Diego, California; a comandat Batalionul 1 al Regimentului 7 de Infanterie Marină din Iceland şi a servit ca ofiţer executiv la secţia Planuri şi Politică în Washington, D.C. A fost comandantul Regimentului 5 Infanterie Marină în timpul operaţiunii Talesa din Cape Gloucester, înainte de a deveni locţiitorul comandantului diviziei în aprilie 1944. Mai tîrziu, generalul Smith şi-a amintit de relaţiile sale cu superiorul său imediat. A spus:

„Generalul Rupertus avea o obsesie cu locţiitorii comandanţilor de divizie, nu-i voia în drum, şi mi-a spus cînd am ajuns la Pavuvu: Acum eu aranjez acest nou post de comandă aici pe deal. Am 16 popotari care au fost trimişi să îngrijească divizia; poţi alege şi tu, şi-ţi sugerez să-ţi aranjezi şi tu o popotă separată acolo în seră. Aşa că m-am dus acolo, şi i-am zis: „Generale, eu trebuie să fiu la curent cu ce se întîmplă în divizie, aşa că ar trebui să mă lăsaţi să iau cîţiva dintre juniorii de la personal care să stea cu mine aşa încît să pot să le fiu alături şi la curent“. A fost de acord cu aceasta, aşa că am adunat nişte persoane, cum ar fi Hank Adams, şi ne-am aranjat locul. Dar eu eram doar musafir al cartierului general al Diviziei. Niciodată nu eram consultat în probleme tactice sau altceva. Mergeam pe acolo, inspectam exerciţii şi periodic mă duceam şi-i spuneam generalului ce vedeam. Nu aveam relaţii de prietenie, dar nu

existau răutăţi sau ceva de genul acesta. Exact la fel l-a tratat pe generalul Shepherd la Cape Gloucester; nu i-a permis generalului Shepherd să mănînce la popota diviziei. Generalul Shepherd trebuia să mănînce la Yellow Beach, el şi cu adjutantul său aveau un cort acolo. Eu mergeam la sediul generalului doar cînd venea vreo personalitate oficială şi considera că ar fi bine să fiu şi eu."

Atitudinile generalului Rupertus faţă de subordonaţii săi ar fi putut fi considerate şi înlăturate drept sincrazii dacă nu ar fi afectat evoluţia campaniei. Un asemenea caz este planificarea preluării comenzii operaţiunilor din ziua D. Generalul Deakin ţinea minte că generalul Rupertus pusese la cale ca asistentul comandantului de divizie să meargă înainte şi să stabilească nu mai puţin decît un centru avansat de mesaje pe Peleliu. Generalul Puller a fost chiar mai detaliat. El îşi reaminteşte:

„După alte cîteva instruiri scurte, am fost chemat la comandamentul navei cu alţi comandanţi de regiment, Hanneken şi Harris, şi de la artilerie colonelul Harrison. Selden, şeful de personal, şi Oliver Smith, locţiitorul comandantului, erau deja acolo. Rupertus a intrat şi ne-a spus: Aveţi ordinele. Eu nu voi fi pe uscat în ziua D şi poate nici pe D+1. Depinde de evoluţia acţiunii. Vreau să înţelegeţi acum că nu se vor schimba ordinele în „nici un caz". Chiar dacă generalul Smith încearcă să-mi schimbe planurile sau ordinele, voi, comandanţii de regiment, veţi refuza să vă supuneţi. Înţelegi generale Smith? Da, Domnule. Voi, Harrison... Puller, Hanneken, Harris? Ne-a întrebat pe toţi, pe rînd, şi toţi am zis că am înţeles."

Era evident că pe generalul Smith îl deranja că i se desemnase un post periculos, care nu presupunea şi o responsabilitate pe măsură. Cu toate că nu critica în mod specific pe generalul Rupertus, a indicat natura acestei probleme cînd a spus:

„Acum, pregătindu-mă pentru această operaţiune (Peleliu), eram locţiitor al comandantului de divizie (ADC) şi simţeam că ar fi trebuit să am un minim de personal care să vină cu mine, pentru că atunci cînd pătrunzi primul, şi apare vreun pericol, poţi primi sfatul sau ordinul de la divizie să preiei problema şi deci îţi

trebuie personal pentru a evalua situaţia şi a lua o decizie. A trebuit să am discuţii înverşunate cu generalul pentru a obţine un minimum de personal care să mă însoţească. El argumenta prin faptul că mă va urma imediat. Vroia să merg eu pe ţărm, să aranjez postul de comandă (CP), el urmînd să vină după o oră sau două, şi deci eu nu trebuia să iau nici o decizie. Normal că n-a sosit decît a doua zi. Dar în final am abordat acest subiect şi i-am zis: „În fond, dacă se întîmplă ceva şi divizia nu poate interveni, cine răspunde?“ I-am spus că în calitate de ofiţer superior aflat pe uscat, eu eram responsabil şi deci trebuia să dispun de facilităţi pentru a lua hotărîrea corectă... “

Se întîmplă rar ca un comandant de divizie să fie atît de interesat ca locţiitorul său să fie în poziţia de a lua hotărîri critice. O relaţie apropiată între cei doi bărbaţi ar fi uşurat situaţia, dar generalul nu încuraja o astfel de relaţie. Mai mult, generalul Rupertus ar fi trebuit să se poată baza pe generalul Smith pentru aflarea situaţiei de pe uscat, în condiţiile în care reţeaua de comunicaţie dintre postul de comandă al diviziei şi navele din larg nu ar fi fost distruse. În condiţiile în care nu se ivea nici o situaţie critică neprevăzută, Smith nu uzurpa funcţiile de comandă ale lui Rupertus. Ca un comandant de divizie să sugereze aşa ceva public era inutil şi regretabil. În orice caz, generalul Smith a operat la postul de comandă de pe plajă în mod normal, pînă la debarcarea generalul Rupertus în ziua D+1.

Unul din motivele pentru care generalul Rupertus a preluat comanda directă pe plaja din Peleliu, atît de tîrziu, era că avea glezna ruptă. Fusese accidentat înainte de invazie, dar ascunsese acest lucru faţă de superiori. Curînd după accident, generalul Oliver Smith, foarte interesat să ştie dacă Rupertus mai putea să-şi îndeplinească funcţiile pe Peleliu, s-a dus la doctorul lui. Doctorul a zis că piciorul va fi un handicap pentru Rupertus, dar va fi bine chiar dacă generalul va trebui să se folosească de baston. Smith a acceptat cele spuse şi n-a spus niciodată nimic despre afecţiunea superiorului său. Smith îşi reaminteşte evoluţia evenimentelor:

„Atunci, pe 27-29 august, am repetat la Cape Esperance şi pe plaja Teyrye. Am dus trupele pe ţărm; generalul Rupertus nu a putut să se urce în barcă. A rămas pe navă, iar eu am dus trupele pe uscat şi am aranjat postul de comandă. Pe plajă a venit să-mi vorbească generalul Geiger: Unde este Rupertus? I-am spus, şi atunci a zis: Dacă ştiam, l-aş fi schimbat.“

Evident, generalul Geiger considera că era prea tîrziu să numească alt comandant. Superiorul lui Geiger, generalul Julian Smith, a relatat mult mai tîrziu ignoranţa sa faţă de situaţia lui Rupertus şi că acesta ar fi trebuit schimbat.

O altă caracteristică a generalului Rupertus era neîncrederea în unităţile Armatei, combinată cu mîndria considerabilă ce o purta Corpului Infanteriei Marine. Împărtăşea acest sentiment cu mulţi dintre ofiţerii superiori de Infanterie Marină. Neîncrederea lor era justificată prin compararea performanţelor trupelor din Armata de uscat şi Infanteria Marină. Oricum, simţul de superioritate era pur şovinism bazat nici mai mult nici mai puţin pe zvonuri şi pe o interpretare diferită a atacurilor de infanterie. S-a menţionat deja ciocnirea din Saipan dintre generalul de Infanterie Marină Holland Smith şi subordonatul său de Armată de uscat Ralph Smith, pe care l-a înlăturat din funcţie. Ecourile acestei acţiuni încă vibrau în cadrul Armatei şi Marinei printre ofiţeri superiori, cînd operaţiunea STALEMATE II a fost iniţiată. Era evident că generalul Rupertus nu avea nici o intenţie să ceară ca divizii din Armata de uscat să fie folosite în vreun fel la ocuparea Peleliului. Nici generalul Geiger sau amiralul Wilkinson nu aveau asemenea gînduri. Singurul ofiţer superior, general de Infanterie Marină, care a protestat la modul în care se risipea potenţialul Diviziei 81 înainte de a se fi hotărît situaţia de pe Peleliu, a fost comandantul Forţei Expediţionare, general Julian Smith. Oricum, el se simţea doar locţiitorul lui Wilkinson, motiv pentru care, atunci cînd a fost informat că unităţile de Armată nu vor fi necesare ca rezervă şi că pot fi eliberate şi trimise în altă parte, a acceptat decizia.

În final, trebuie considerat şi optimismul nestrunit al

generalului Rupertus, care, evident, a influenţat toate eşaloanele comenzii sale. Este imposibil de hotărît de ce a ajuns la concluziile la care a ajuns. Era veteran al campaniilor din Guadalcanal şi Noua Britanie şi fusese martor direct al tenacităţii şi fanatismului japonezilor. Tarawa fusese dovada că erau pregătiţi să apere pînă la moarte cea mai neînsemnată parte a imperiului. Faptul că soldatul japonez nu se schimbase fusese demonstrat clar în timpul lunilor dinaintea operaţiunii STALEMATE II. Guam, Tinian şi Saipan fuseseră ocupate prin lupta rezistenţei feroce a japonezilor şi totuşi, generalul Rupertus emana încredere, mai ales după debarcarea simulată din Guadalcanal. În ciuda declaraţiilor precaute date de unii dintre comandanţii săi subordonaţi, de exemplu colonelul Puller, el a prezis deschis că Peleliu va fi ocupat în două zile, întrecînd recordul lui Julian Smith din Tarawa.

Un episod final a demonstrat că Rupertus nu era la curent cu potenţialul de dezastru din Peleliu. Chiar înainte de asalt, el a trimis comandanţilor de regiment şi celor cîţiva corespondenţi ai presei care urmăreau debarcarea, o scrisoare sigilată în care ilustra părerea lui asupra situaţiei. A scris că lupta ce va urma va fi dură dar se va sfîrşi repede, aşa cum fusese cu Tarawa. Peleliu, spunea el, va fi capturată în maxim patru zile. Generalul Rupertus nu se sfătuise cu comandanţii săi superiori înainte de a distribui scrisorile. Locţiitorul său, generalul O. Smith, nici măcar n-a primit o scrisoare. Dacă ar fi fost consultat, Smith şi-ar fi expus părerea conform căreia el nu credea că insula Peleliu va fi cucerită atît de repede şi că nu aveau motive să declare asemenea previziuni optimiste.

Soldaţii simpli din Infanteria Marină nu aveau idee de geloziile ascunse care existau în rîndul eşaloanelor superioare de comandă. Nici ofiţerii de batalion sau cei de companie nu ştiau. Cu toate că unii s-ar fi putut să aibă rezerve faţă de operaţiunea ce se apropia, ei erau membri ai corpurilor unde rareori se pun întrebări în legătură cu ordinele. Aveau de asemenea ferma convingere că unităţile lor erau cele mai bune din lume, şi aveau încredere în

conducători cu experienţă ca Puller, Walt şi Hanneken. Cu atît mai bine, deoarece curajul membrilor Diviziei I Infanterie Marină şi conducerea luptei de către comandanţii lor imediaţi au şters greşelile făcute în rîndurile superioare de-a lungul lunilor de elaborare a planurilor pentru operaţiunea STALEMATE II.

5 ZIUA D - PELELIU

Principalele elemente ale Flotei s-au apropiat de insula Peleliu înainte de ivirea zorilor zilei de 12 septembrie. Conform planului, tunurile mari ale Grupei de sprijin a amiralului Oldendorf au început bombardarea zonelor fixate de pe Peleliu şi Angaur la ora 5.30. În intervalele dintre bombardamente, avioanele din Grupul de escortă şi transport atacau obiectivele dinainte stabilite şi obiective necesare de-a lungul plajei şi în interior. După două ore avioanele s-au retras şi a fost reluată bombardarea de pe vasele de război, crucişătoare şi distrugătoare. Acest ritm alternativ de distrugere a continuat în următoarele trei zile. În total au fost trase 2.200 tone de proiectile îndreptate aproape pe linie orizontală spre Peleliu dintre care 519 salve de obuze de 16 inci, şi 1.845 salve de obuze de 14 inci. Amiralul Oldendorf fusese nemulţumit de lipsa hărţilor bune şi de prea scurta perioadă avută la dispoziţie pentru pregătirea focului de artilerie. Pentru a remedia în parte această lipsă, a organizat în fiecare zi două misiuni de recunoaştere şi fotografiere pentru a verifica pagubele produse şi a izola punctele de forţă care cereau mai multă atenţie. Amiralul a avut fără îndoială dreptate afirmînd că bombardamentul premergător a fost cel mai „complet posibil“, luînd în considerare lipsa de informaţii privitoare la punctele întărite ale inamicului. Cînd Oldendorf a anunţat

prin difuzor pe toţi ofiţerii superiori ai Infanteriei Marine şi ai Flotei că terminase cu toate obiectivele, îşi exprima desigur părerea că nu mai avea cine ştie ce de cîştigat prin pomparea unei cantităţi mai mari de exploziv pe o insulă în care plajele şi zonele învecinate au fost prea golite complet de vegetaţie de bombardamentul forţelor navale. Totuşi, generalul Rupertus şi statul său major au fost şocaţi de anunţul lui Oldendorf, iar atitudinea lor a determinat probabil continuarea bombardamentului.

Privind acum în urmă, este clar că amiralul Oldendorf şi superiorul său imediat, amiralul Fort, nu pot fi condamnaţi pentru felul în care au apreciat valoarea continuării unui bombardament general pe 14 septembrie. Japonezii nu răspunseseră focului, aşa că nu exista posibilitatea unei acţiuni contrabaterie, iar fotografiile aeriene indicau o devastare aproape totală a părţilor sudice şi vestice ale insulei. Un fapt neapreciat la justa valoare atunci de ofiţerii forţelor aeriene şi navale a fost că trupe bine disciplinate adăpostite în grote şi cazemate puteau supravieţui unor bombardamente mult mai puternice decît cele de la Peleliu. Greşeala nu a aparţinut amiralului Oldendorf; ea a fost determinată de părerea generală că bombardamentul naval şi cel tactic aerian fără o direcţie precisă pot ele singure distruge dorinţa inamicului de a rezista. Trupele de asalt ale Infanteriei Marine aveau să plătească scump acest mod optimist de a vedea lucrurile.

Pe 12 septembrie la orele 10.50, echipele de deminări subacvatice începeau să cureţe apa de obstacolele considerate de amiralul Oldendorf cele mai formidabile întîlnite de noi în tot Pacificul. Aceste echipe (UDT-urile) au creat drumuri de trecere prin detonarea recifurilor pentru LTV-uri (transportoare de desant cu şenile) şi DUKW-uri (autovehicule amfibii de transport) lucrînd şi toată ziua următoare. Munca era foarte periculoasă, căci înotătorii erau destul de expuşi focului armelor japoneze de pe plajă. În acelaşi timp, vasele culegătoare de mine au început să cureţe canalul dintre Peleliu şi Angaur, precum şi trecătoarea Kossol, pentru a oferi vaselor de sprijin şi

aprovizionare şi echipelor aeriene de salvare un loc sigur de ancorare în apropierea zonei de invazie. În timpul acestor operaţiuni, culegătorul de mine „Perry“ şi „YMS 19“ au fost scufundate, iar distrugătorul „Wodleigh“ a fost avariat.

Între timp, trupele Infanteriei Marine şi Armatei îşi încheiau o călătorie de 2.100 de mile liniştită, chiar plictisitoare, începută pe plajele pentru exerciţii de acostare ale Guadalcanalului. Încurcăturile iscate prin debarcarea trupelor în grabă fuseseră rezolvate prin mutarea oamenilor dintr-o ambarcaţiune în alta. Fiecărui batalion de asalt i-au fost repartizate patru nave-tanc de desant (LST-uri) care transportau fiecare echipament greu şi în jur de 400 de oameni, şi de asemenea, transportoarele de desant cu şenile, care aveau să aducă la mal valurile de atac fixate. Navele-tanc (LST-urile) trebuiau să se apropie la o distanţă nu prea mică de recif, iar cele planificate pentru atacul iniţial aveau apoi să fie schimbate cu LVT-uri (transportoare cu şenile) pentru cursa finală şi rapidă de 700-800 yarzi pînă la ţărm. Următoarele trupe de rezervă şi personalul de sprijin se aflau pe vase transportoare care stăteau la o distanţă mare de plajă şi urmau să fie duse pînă la locurile de transbordare de la recif de LCVP-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul vehiculelor şi al trupelor). Acolo aveau să fie mutate pe LVT-urile ce se întorceau după transportul trupelor de asalt iniţial la mal. Tom Lea, unul din puţinii corespondenţi care au ajuns la ţărm pe Peleliu, îşi amintea:

„Zorile s-au ivit cu un cer acoperit şi posomorît. Primele raze de lumină cenuşie nu au dezvăluit marea acoperită de un număr înfricoşător de vase ciudate. La orizont în toate direcţiile se aflau vase de război uşoare, transportoare voluminoase, vase de desant enorme, reunite ca prin farmec în jurul nostru pe măsură ce se lumina. Era Ziua D.“

Vremea era ideală pentru un asalt cu amfibii; vizibilitatea era excelentă în toate direcţiile şi avea să rămînă aşa chiar şi în focul bătăliei. Valurile ce se spărgeau de ţărm erau slabe, ceea ce-i elibera pe cei de la Infanteria

Marină de o altă grijă. Infanteriştii marini de la bordul navelor, pe de o parte bucuroşi că lunga perioadă de aşteptare se terminase, dar pe de altă parte temători pentru ziua ce urma, se îmbrăcau verificîndu-şi şi reverificîndu-şi echipamentul. Oamenii de pe navele tanc de desant care cuprindeau prima grupă fixată au început să se pregătească încă de la 01.00, fiindcă erau multe de făcut pînă la ora H. Lor şi celor de pe vasele de transport li s-au oferit ouă şi friptură. Unul dintre ei îşi aminteşte că nu a putut gusta nimic poate pentru că stomacul îi era „plin de noduri“.

Planul pentru debarcarea pe Plaja Albă şi pe Plajele Portocalii 1 şi 2 urmau procedura standard a Infanteriei Marine pentru fiecare regiment, un batalion fiind ţinut în rezervă în timp ce alte două erau angajate pe poziţie. Datorită îngustimii zonei de debarcare pentru Regimentul 1 de Infanterie Marină, batalioanele sale urmau să se angajeze în coloană – numai unul dintre ele atingînd iniţial ţărmul. Ordinul de luptă urma să fie 3/1 pe extrema stîngă la Plaja Albă 1, 2/1 pe Plaja Albă 2 şi 1/1 ce forma rezerva regimentului. Pe plaja Portocalie 1, flancul stîng era păzit de 1/5, iar 3/5 debarca pe Plaja Portocalie 2; 2/5 alcătuia rezerva. Pe extrema dreaptă Plaja Portocalie 3 trebuia să fie asaltată mai întîi de 3/7 urmată imediat de 1/7, cu 2/7 ca rezervă plutitoare pentru întreaga Divizie. După angajarea (în luptă) a Diviziei 81 a armatei la Angaur şi Ulithi, 2/7 a rămas singura forţă de rezervă în timpul primelor zile de luptă la Peleliu. Primele grupe de asalt erau gata pe la ora 6.00, cu treizeci de minute în urmă vasele de sprijin deschiseseră focul asupra ţărmurilor de la o distanţă de 1.000 de yarzi, lor alăturîndu-li-se la 7.50 avioanele de pe portavioane, toate acestea venind în ajutorul Infanteriei Marine, imediat înainte şi după debarcare. Batalioanele destinate asaltului iniţial au fost programate după cum urmează: ora H – primul val, alcătuit din LVT-uri (transportoare de desant); ora H+1 minut, primul val de trupe; H+7 minute, al doilea val de trupe. Mitralierele, mortierele şi eşaloanele de comandă pentru înaintare au

fost aduse cam la al cincilea transport. Comandanţii batalioanelor cu statul major respectiv se aflau în ambarcaţiuni separate care le permiteau să debarce unde o cerea situaţia.

Vasele de transport stăteau la aproximativ 16.000 de yarzi de ţărm şi au început să descarce oamenii şi echipamentul. Cei de pe LST-uri fuseseră deja transferaţi pe LVT-uri şi trimişi la linia de plecare. Tom Lea îşi aminteşte că LCVP-urile au început să rotească transportoarele care trebuie să fi arătat din aer „ca un cîrd de raţe grase cu răţuşte de fier ce se jucau în jurul mamei lor“. O dată eliberate pentru a se îndrepta spre plajă, le-a trebuit aproape o oră să ajungă la punctul de transfer în care Infanteria Marină a trecut pe LTV-urile ce fuseseră transportate pînă la limita recifului de LST-uri. Înaintea primei serii se aflau 18 LCI-uri (mijloace de desant pentru transportul infanteriei) echipate cu lansatoare de rachete de 4,5 inci. Acestea au deschis focul asupra plajelor cu 72 de salve de rachete care au continuat pînă după trecerea celui de-al treilea val de asalt. Apoi s-a retras în flancuri de unde puteau trage la nevoie. Alte patru LCI-uri cu mortiere de 4,2 inci stăteau la oarecare distanţă de partea nordică a Plajei Albe menţinînd foc continuu asupra zonei aflată imediat înapoia Plajei Albe 1. Concomitent cu focul rachetelor şi mortierelor, 48 de bombardiere au menţinut un atac continuu de cîte 6 avioane de-a lungul plajelor, pînă cînd cele mai înaintate trupe au ajuns la mal.

Optimismul domnea în rîndul ofiţerilor de rang superior ai marinei, întregind astfel opiniile generalului Rupertus. Colonelul Puller, comandantul Regimentului 1 de Infanterie Marină, era însă de altă părere. Chiar înainte de debarcare a urcat pe puntea vasului său pentru a-i mulţumi comandantului pentru tratamentul oferit la bord Infanteriei Marine. Căpitanul i-a spus: „Puller, n-ai să mai găseşti nimic care să te reţină acolo. Nimic n-ar fi putut supravieţui acestor bubuituri“. Puller a răspuns:

„Ei bine, domnule, tot ce se mai vede este praful. Mă îndoiesc însă că l-aţi curăţat pe tot. Ştiu că au depozite subterane de combustibil pentru aerodromul acela. Şi nu l-am văzut explodînd. De săptămîni întregi am învăţat pe dinafară hărţile şi cred că au cazemate şi fortificaţii cum noi nu am mai văzut pînă acum.“

Părăsind coverta, căpitanul i-a urat cu o ultimă manifestare de optimism: „Succes, Puller! Te aşteptăm la masă diseară“. Răspunsul profetic al lui Puller a fost: „Dacă scăpăm de aici, voi vă veţi întoarce în Hawaii cu mult înainte de a termina noi treaba.”

Oricît de orientat spre acţiune ar fi fost Puller, nu era totuşi decît un comandant de regiment care nu a ajuns pe ţărm decît după ce primele unităţi de sub comanda sa au fost angajate în acţiune. Este greu de ştiut exact cînd anume fiecare dintre ofiţerii superiori au ajuns să-şi ia în primire unitatea. Comandantul lui 2/1,* locotenentul colonel Russell Honsowetz, îşi aminteşte că el, împreună cu ofiţerii săi, au pornit cu cea de-a treia serie într-o ambarcaţiune separată care i-a dat posibilitatea să-şi aleagă locul debarcării. Dacă presupunem că ceilalţi comandanţi de batalioane au venit cam în acelaşi timp, înseamnă că a existat un fel de a controla batalioanele stabilit înainte de ora 9.00. Posturile de comandă ale regimentelor au fost sigur stabilite curînd după aceea. Conform mesajelor primite la bordul lui „Du Page“, punctul de comandă (CP) al Regimentului 1 de Infanterie Marină funcţiona în jur de 9.15, iar cel al Diviziei, puţin după aceea.

Aproape în acelaşi moment în care LVT-urile avansate au părăsit reciful îndreptîndu-se spre plajă, au intrat în raza focului artileriei uşoare japoneze, a mortierelor dinspre interiorul insulei şi a artileriei grele ascunsă pe înălţimi. Un foc puternic s-a dezlănţuit mai tîrziu din flancuri de-a lungul întregului ţărm. La început, focul japonez nu părea să se îndrepte spre ţinte individuale, ci mai degrabă era dinainte stabilit, mişcîndu-se spre ţărm o dată cu înaintarea LVT-

* Prima cifră marchează numărul batalionului şi a 2-a numărul regimentului. (N. tr.)

urilor. Foarte curînd fumul provenit de la focul japonezilor şi de la vehiculele arzînd a acoperit aproape complet plaja pentru cei din Infanteria Marină veniţi în seriile de asalt următoare. Unul dintre aceştia îşi amintea:

„Înaintam privind spectacolul înfricoşător. Apa ţîşnea în uriaşe gheizere în jurul tractoarelor amfibii din faţa noastră pe măsură ce se apropiau de recif. Plaja era acum marcată pe toată lungimea ei de o fîşie continuă de flăcări ce avea în spate un adevărat zid de fum. Părea că un vulcan imens a erupt brusc din mare, iar noi, în loc să ne îndreptăm spre o insulă, eram mai degrabă sorbiţi de un vîrtej în flăcări.“

Primele grupe de Infanterie Marină au debarcat pe Plaja Albă 1 la 8.32, numai cu două minute întîrziere faţă de programare. În patru minute trupele erau pe uscat pe toate plajele şi au fost întîmpinate de un foc puternic de puşti, mitraliere şi aruncătoare de mine, mai ales pe Plaja Albă 1 şi Portocalie 2. Unii comentatori au lăsat impresia greşită conform căreia colonelul Nakagawa a înconjurat zonele de debarcare fără luptă. Nimic mai departe de adevăr, deşi acesta desemnase numai aproximativ 1.200 de oameni pentru regiunea vestică de defensivă, preferînd să folosească majoritatea forţelor în apărarea înălţimilor, pentru a face capturarea Peleliului cît mai scumpă pentru atacanţi. Obiectivele de bază pentru japonezi erau ambarcaţiunile de debarcare. Toate rapoartele indică succesul acestora în distrugerea LVT-urilor şi a DUKW-urilor (autovehicule amfibii de transport). Deşi seriile de la doi pînă la şase au debarcat după program, seriile următoare au fost oprite datorită pierderilor de LVT-uri şi au fost trimise la mal după cum au fost chemate. Seria a 12-a a fost reţinută 30 de minute, iar a 14-a a fost întîrziată cu 45 de minute. E.B. Sledge, pe atunci membru al Companiei K din 3/5, îşi aminteşte cu precizie:

„În susul şi în josul plajei, ca şi pe recif, mai multe tractoare amfibii şi DUKW-uri ardeau. Rafalele mitralierelor japoneze brăzdau apa ca şi cum ar fi lovit-o cu un bici uriaş. Gheizerele

scoteau fără încetare trombe de apă în locurile în care cădeau proiectilele mortierelor şi cele ale artileriei. Am prins într-o privire fugară un grup de infanterişti părăsind pe recif un tractor amfibie fumegînd. Unii cădeau în timp ce gloanţele şi fragmente (de materiale) răpăiau împroşcînd apa printre ei. Tovarăşii lor încercau să-i ajute luptîndu-se prin apa pînă la genunchi.“

O nouă fază a procedurii de debarcare cerea ca tancurile amfibii M-4 Sherman să fie transportate pînă la marginea recifului, pentru a ajunge pe ţărm cu seria a patra. Echipele de înlăturare a minelor subacvatice curăţaseră zona recifului de obstacolele cele mai periculoase. Cu toate acestea, tancurilor le-au trebuit aproximativ zece minute pentru a ajunge pe plajă şi în tot acest timp s-au aflat în bătaia focului inamic. Cele 18 tancuri din Compania A, Batalionul întîi de tancuri desemnate să sprijine Regimentul 1 de Infanterie Marină, au pornit de la recif spre plajă în şase coloane. Violenţa şi precizia focului japonez se pot vedea în faptul că toate tancurile (cu excepţia unuia singur) au fost lovite de explozibile înainte de a atinge ţărmul. Numai trei dintre ele au fost complet scoase din luptă, unele explozii producîndu-se sub apă şi schimbînd astfel direcţia forţei de impact. Din cele 30 de tancuri ale diviziei, majoritatea au fost lovite de cel puţin patru sau şase ori. Cu toate acestea, cele mai multe Sherman-uri au putut să-şi aducă aportul tunurilor de 75 mm alături de infanterie foarte devreme, iar pe parcursul zilei au fost de mare ajutor în oprirea unui important atac japonez de tancuri.

Intensitatea focului japonez şi dificultatea ajungerii la ţărm au fost atestate de generalul Oliver Smith, locţiitorul comandantului diviziei, care îşi amintea:

„Mă gîndisem să merg pe uscat într-un DUKW, dar am ajuns pe acest vas de control USS „Hazelwood“ şi am văzut astfel toate tractoarele amfibie arzînd, tot focul mortierelor căzînd asupra recifului, şi m-am decis să urc mai degrabă într-un LVT, care n-ar mai fi pierdut timpul cu traversarea recifului. În cele din urmă am putut chema un LVT care s-a apropiat de ambarcaţiunea în care

mă aflam şi am putut urca. L-am întrebat pe băiatul care conducea LVT-ul dacă ştie drumul pe plajă, iar el a răspuns că da, mai fusese acolo de două ori, aşa că i-am spus: „În regulă, atunci vom merge spre…" Cred că i-am zis Orange 2, ceea ce însemna mijlocul plajei. Am pornit spre ţărm, iar focul mortierelor cădea în apă. Cînd a ajuns la jumătatea drumului dintre recif şi plajă, am dat peste un gard de sîrmă ghimpată paralel cu plaja, iar LVT-ul a luat-o spre nord, deşi ar fi putut să treacă prin el, mergînd apoi tot paralel cu sîrma ghimpată. În cele din urmă l-am atenţionat pe băiatul care conducea: „Dacă mai mergem, curînd o să ieşim din zona plajei, iar noi trebuie să ajungem în „interior". Aşa că s-a îndreptat spre plajă şi am debarcat apoi la capătul de nord al sectorului Orange… "

În ciuda tuturor ocaziilor ce ar fi putut prilejui greşeli grave, precum şi în faţa unui foc inamic devastator, debarcarea a decurs totuşi în linii mari după cum fusese programată. Singura încurcătură demnă de menţionat, chiar comică, văzută retrospectiv, a avut loc după-amiaza, tîrziu, şi nu a avut nici un efect asupra desfăşurării luptei în prima zi. Aceasta a avut loc cînd generalul Rupertus, preocupat de cursul bătăliei în zona sudică a insulei, a ordonat la 2/7 rezerva Diviziei să sprijine cele două batalioane de asalt ale lui Hanneken. Eşecul total care a urmat va fi relatat mai tîrziu. Este menţionat aici pentru că ilustrează foarte bine problema comunicaţiilor care nu s-a reglementat în toată divizia pînă în (ziua) D+1.

Sistemul de comunicaţii, atît de important pentru toate nivelele de conducere, se putea defecta din cele mai banale cauze. Echipamentul necesar se putea pierde, iar în timpul asaltului putea fi distrus în diverse feluri. Oricînd se putea întîmpla să fie tăiate cablurile de către tancuri sau vehicule amfibii. Comunicaţiile radio între posturile de comandă ale regimentelor şi vasul de control „Du Page“ au fost neîntrerupte din momentul debarcării. Generalul Smith, într-un adăpost antitanc pe plaja Orange, se afla şi el în legătură directă cu „Du Page“ la puţin timp după stabilirea postului său de comandă. De acolo avea legături laterale de comunicaţii cu regimentele 5 şi 7 de Infanterie Marină. Cu toate acestea, deţinea numai informaţii fragmentare despre

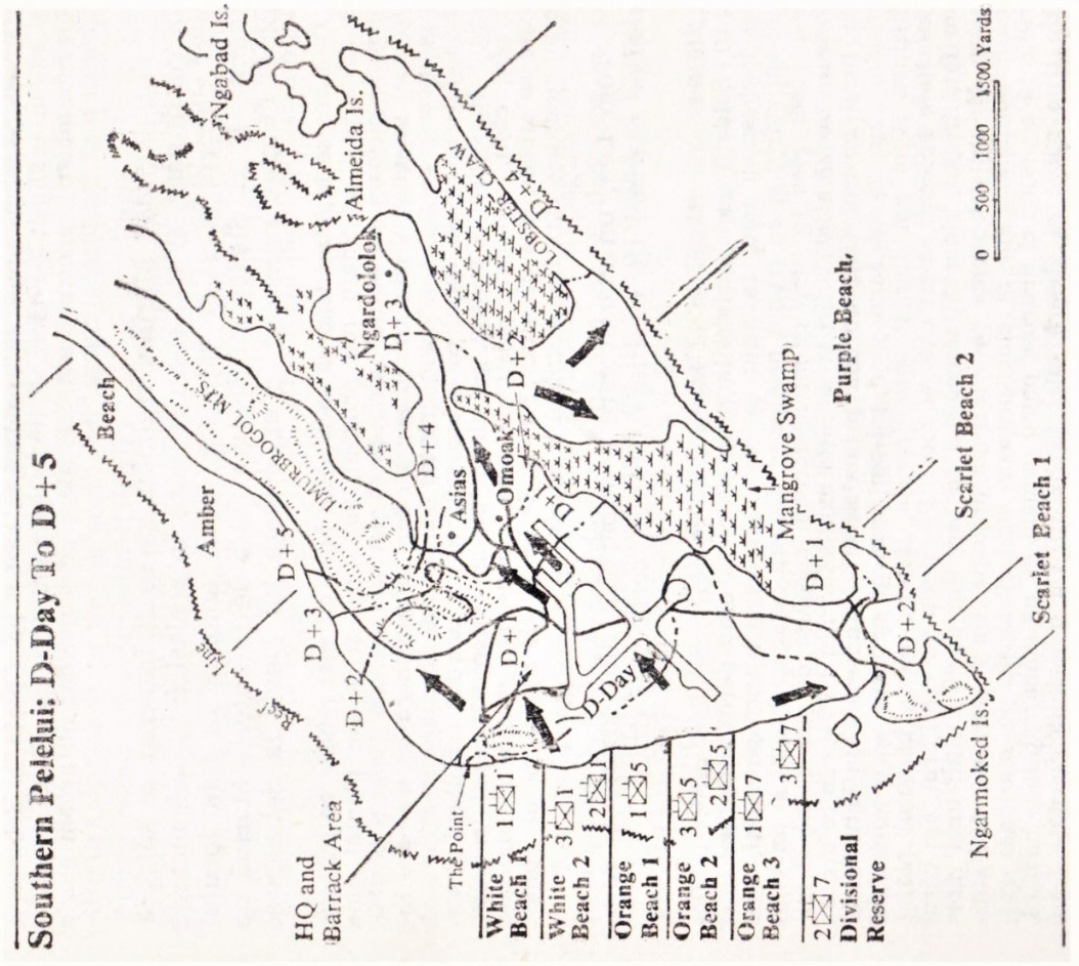

ce se întîmpla cu Regimentul 1 de Infanterie Marină. Unitatea de comunicaţie a lui Puller a fost puternic avariată în timpul debarcării; majoritatea aparatelor lor de radio au fost distruse, iar situaţia ivită de-a lungul plajei a împiedicat întinderea cablurilor. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, între unităţile lui Puller din flancul drept şi batalionul stîng din Regimentul 5 se afla o breşă de 800 de yarzi. Era astfel foarte dificil ca personalul de legătură să opereze. Abia tîrziu, în după-amiaza zilei de 15, s-a stabilit legătura telefonică directă între Smith şi Regimentul 1 de Infanterie Marină, iar Puller şi-a putut asigura superiorii că regimentul nu avea nevoie de nici un ajutor.

Pentru puşcaşii Marinei trecerea de la relativa siguranţă de pe LVT-uri la situaţia din apă şi de pe plajă a constituit o adevărată teroare. Unele din tractoarele amfibii puteau ajunge direct pe plajă. În alte locuri, precum Plaja Orange 3, oamenii au fost siliţi să sară în apă şi să se bălăcească prin ea pînă la mal. Cei care au supravieţuit focului concentrat de puşti, mitraliere şi mortiere şi care mai tîrziu şi-au stăvilit emoţiile încercînd să descrie ce simţeau, au fost unanimi în reacţiile lor. Russell Davis, membru în 2/1, care a debarcat pe plaja Albă 2, îşi amintea:

„Nu l-am văzut pe Buck (sergentul său), dar amintirea vocii sale îmi stăruie încă în minte. Îl auzisem spunînd de o sută de ori: „Aleargă spre ei. Nu sta la marginea apei. Fugi pînă vei avea pămînt sub picioare“. Am început să merg cu îndîrjire prin apă. Dedesubt, pămîntul era plin de gropi. Păşeam în locuri cu adîncituri şi am căzut de mai multe ori. Dar nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni. Deasupra capului, de jur împrejur şi peste tot, aerul vuia şi cînta. Zumzăitul a devenit atît de constant, încît alcătuia un bîzîit continuu şi ascuţit. M-am năpustit în fumul care vuia, poticnindu-mă uneori, dar continuînd să alerg. Parcă eram izolat complet, iar eu nu distingeam nimic mai mult decît conturul şters al uscatului prin fum şi vuietul care mă înconjura. Am ieşit din apă căzînd, m-am ridicat şi am mai înaintat cu greutate încă cinci iarzi... Alergasem împresurat de unul din cele

mai năprasnice focuri pregătite vreodată în război pe o plajă de debarcare, şi m-am prăbuşit pe ţărm. Stăteam la pământ cu răsuflarea tăiată şi făcîndu-mi griji pentru Buck. Mă aflam pe plajă, dar nu aveam nici o idee ce o să fac în continuare.“

Toţi puşcaşii Marinei trebuiau să se fi întrebat ce să facă în continuare, şi toţi şi-au răspuns în acelaşi fel – să meargă mai departe şi să-şi găsească vreun adăpost în faţa focului inamic. E.B. Sledge cu Regimentul 5 de Infanterie Marină pe plaja Orange repeta şi el experienţa lui Davis la debarcare:

„Oamenii se îngrămădeau să sară peste bord cît mai repede cu putinţă. L-am urmat pe Snafu (un prieten), am urcat şi mi-am plantat bine ambele picioare pe bordul stîng ca să pot sări cît mai departe posibil. În acel moment a izbucnit în aer un foc de mitralieră cu trasoare incandescente ce au trecut prin dreptul ochilor mei, aproape ştergîndu-mi faţa. Mi-am retras capul ca o broască, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut cu stîngăcie înainte, pe nisip, într-un talmeş-balmeş de muniţii, răniţi, căşti, carabine, măşti de gaze, cartuşiere, gamele şi sufertaşe care se izbeau una de alta. „Pleacă de pe plajă! Pleacă de pe plajă!” erau cuvintele care îmi zbîrnîiau în minte.“

Tom Lea, un ziarist care a împărtăşit din experienţa puşcaşilor marinei de pe Plaja Orange, scria mai tîrziu:

„Fiecare se retrăgea în el însuşi cînd cobora spre bord direct în flăcări. Soldaţii aceia striviţi în nisip pe plajă erau parcă în întuneric şi se înghesuiau unul în altul ca nişte şoareci uzi aproape morţi, cînd mi-am zvîrlit şi eu trupul printre ei. Nu era decît un huruit şi un vîjîit sub casca mea în timp ce-mi desfăceam cureluşa de sub barbă şi miroseam benzina în flăcări şi muniţia explodînd din LVT-urile ce ardeau în jurul nostru. Oamenii din prima serie pătrunseseră în întunericul insulei cam 25 de iarzi cînd mi-am aruncat privirea spre povîrnişul nisipos. Apoi am alergat spre dreapta, luînd-o pieziş în susul plajei, jumătate aplecat, să-mi caut adăpost. Pierzîndu-mi echilibrul, am căzut cu faţa în jos, chiar în momentul în care am auzit fîşîitul unei mortiere. Mi-am dat seama că este prea aproape. Un fulger roşu îmi străbătu pupilele. Cam la cincisprezece iarzi distanţă, pe marginea mai ridicată a plajei, el distruse patru oameni de pe

ambarcaţiunea noastră. Un trup părea că zboară tăiat în bucăţi. Cu o teribilă claritate i-am văzut capul şi un picior plutind în aer…“

Toţi cei care au participat la debarcare şi au supravieţuit au avut în mare aceleaşi impresii. Fumul, zgomotul şi căldura i-au însoţit permanent. Confuzia creată era de necrezut, artileria japoneză şi focul de mortiere prinzînd LVT-urile şi pasagerii lor chiar în raza focului dinainte stabilit. Distrugerile pricinuite de acesta au fost evident mai mari decît prevăzuse Infanteria Marină; la fel şi pagubele de pe plajele expuse atacului. Experienţele avute de toţi ofiţerii superiori care ajungeau pe plajă după seriile iniţiale sînt surprinzător de asemănătoare. Generalul Lewis Walt, şeful de stat major în Regimentul 5 de Infanterie Marină, scria:

„Am debarcat cu un eşalon de ariergardă din Regimentul 5 într-un tractor amfibie. Cred că făceam parte din a cincea serie. Apa era agitată şi unii aveau rău de mare. Tractorul în care mă aflam a intrat pe ţărm cam o sută de picioare. Cînd tractorul s-a oprit şi bordul a fost coborît, am sărit împreună cu radiotelegrafistul meu. Abia părăsisem ambarcaţiunea cînd o mitralieră japoneză a deschis foc automat asupra oamenilor rămaşi în tractor, omorîndu-i sau rănindu-i grav.“

Colonelul Puller a întîmpinat aceleaşi dificultăţi, LVT-ul său fiind lovit de cîteva ori imediat după ce sărise peste bord şi alergase să se adăpostească în susul plajei.

Zonele de plajă constituiau scenele unei confuzii în masă; singura logică a primelor serii era să te depărtezi de ţărm, să alergi rapid spre interiorul insulei şi să stabileşti o linie defensivă. Modul cu totul întîmplător şi impersonal neinfluenţat de vreun rang, în care moartea secera vieţile, n-a fost niciodată mai evident ca în primele cîteva minute ale debarcării vaselor amfibii. Adjutantul lui 3/5 a fost ucis curînd după debarcare. Colonelul Honsowetz de la 2/1 îşi aminteşte cum a fost omorît adjutantul său:

„Alergam de-a lungul plajei cu adjutantul meu. Ei (japonezii) făcuseră aceste „gropi de păianjeni“ pe plajă şi adjutanul meu a căzut. Era chiar alături de mine, iar un japonez era într-una din gropile acestea, în timp ce noi alergam el s-a ridicat şi a tras, dar a tras în adjutant, nu în mine. L-am văzut. Aveau „gropi de păianjen“ peste tot.”

Nu s-a înregistrat o scădere apreciabilă a pagubelor imediat după ce Infanteria Marină a părăsit plaja, dar trebuie să fi fost o uşurare să te îndepărtezi de fîşia aceea albă şi îngustă de pămînt care oferea o atît de mică protecţie.

Japonezii se foloseau de orice caracteristică a terenului pentru a-şi ascunde mitralierele, mortierele şi trăgătorii. Unul din cele mai bune exemple pentru măiestria de care dădeau dovadă a fost în extremitatea stîngă a plajei Albe. Aici, un vîrf de aproximativ 130 de picioare înălţime, alcătuit din coral, ţîşnea din ocean. Locuri pentru cazemate fuseseră săpate sau obţinute prin detonarea coralului la nivele mai joase sau mai înalte şi fuseseră construite şi cinci cazemate întărite din beton. „Găuri de păianjen“, pentru adăpostirea infanteriei, fuseseră de asemenea create prin detonare. Fotografiile aeriene arătaseră acest punct înalt, dar el nu părea a fi atît de bine fortificat. Totuşi colonelul Puller fusese atît de îngrijorat în ceea ce priveşte acest loc înainte de ziua D, încît a cerut Marinei să-i acorde o atenţie specială la bombardament, şi a fost asigurat că „vîrful“ va fi ţinta unui foc mai intens. Temerile sale s-au dovedit a fi justificate, din moment ce japonezii din unghiul lor puteau declanşa foc de anfiladă direct asupra flancului său expus, iar tunul lor de 45 mm putea cuprinde în raza lui majoritatea întinderii Plajei Albe. În fiecare cazemată erau 6 pînă la 12 oameni cu mitraliere grele. O verificare ulterioară a arătat că, în ciuda precauţiei lui Puller, „întreg vîrful şi locurile sale de apărare au rămas neatinse de focul forţelor navale.“ Acest puternic punct de apărare trebuia să fie neutralizat înainte ca Regimentul 1 de Infanterie Marină să pivoteze şi să-şi completeze mişcarea către liniile O-1. Această sarcină de a anihila apărarea japoneză de pe Vîrf a

revenit căpitanului George P. Hunt, şi companiei K din Infanteria Marină. Cea mai aprigă încleştare din prima zi s-a concentrat în punctul amintit şi pe linia crestelor de coral aflate exact în faţa lui 3/1.

La debarcare, plutonul 3 al lui Hunt de pe extrema stîngă a asaltat direct către nord Vîrful, reuşind să se apropie la 50 de yarzi înainte de a fi reperat. Curînd s-a dovedit că Vîrful nu putea fi atacat direct de pe plajă. Între timp, plutonul 2 a reuşit să intre pe insulă cam 75 de yarzi, după care a pătruns într-una din capcanele întinse tancurilor şi a fost oprit de un foc puternic dinspre capătul nordic al crestei de coral spre dreapta lor. Se crease o breşă mare între cele două plutoane şi fiecare avea pagube considerabile. Cu toate acestea, Hunt a ordonat plutonului său de rezervă, primul, şi părţii rămase din plutonul 3 să atace prin breşă. În timp ce apărătorii Vîrfului îşi concentrau atenţia asupra zonei plajei, infanteriştii marinei de sub comanda locotenentului secund William Willis au lovit dinspre est. Într-o intensă încrucişare de focuri Marina a ucis majoritatea infanteriştilor japonezi care apărau cazematele. Apoi, apropiindu-se sistematic de fiecare cazemată în punctul ei cel mai slab, infanteriştii Marinei au aruncat şi grenade în interior, după care şi-au făcut loc luptîndu-se cu ultimii japonezi spre punctul cel mai înalt al Vîrfului. Totuşi, tunul de 45 mm aflat jos, pe amplasamentul său de beton, îşi continua focul. Locotenentul Willis a aruncat o grenadă fumigenă în faţa deschizăturii pentru tun, orbindu-i pe trăgătorii japonezi, iar alt infanterist a aruncat o grenadă în adăpost, aprinzînd muniţia dinăuntru. Puşcaşii Marinei îi preluau uşor pe japonezii ce încercau să fugă de flăcările din interior.

Compania K a lui Hunt întărise flancul stîng al lui Puller, oprise focul de anfiladă şi ucisese mai mult de 100 de japonezi în mai puţin de două ore de la debarcare. Preţul plătit fusese însă scump, iar grelele încercări prin care trecuseră aveau să mai dureze încă 30 de ore. Din plutoanele de asalt, lui Hunt îi mai rămăseseră numai 34 de soldaţi combatanţi, şi cu aceştia comandantul a înfiinţat un

perimetru defensiv bazat pe o mitralieră japoneză capturată. Mai tîrziu, Hunt îşi amintea situaţia multora dintre oamenii săi în această perioadă:

„Am văzut un amestec înspăimîntător de bandaje, piele însîngerată şi mutilată; oameni scrîşnind din dinţi şi resemnaţi cu rănile lor; oameni gemînd şi zvîrcolindu-se în agonie; oameni întinşi sau încovoiaţi sau încremeniţi grotesc în poziţia morţii; oameni cu măruntaiele ieşite în afară sau cu bucăţi întregi de trup smulse...”

Această descriere însufleţită ar fi putut fi reprodusă în multe locuri de-a lungul frontului 3/1 în timp ce supravieţuitorii debarcărilor, acum obosiţi şi deshidrataţi, încercau să-şi croiască drum în interiorul insulei. Problema tactică de bază o constituia breşa dintre Compania K de pe Vîrf şi Compania 1, ce ataca spre est. Dacă comandantul japonez ar fi fost capabil să organizeze o formaţie de pătrundere prin această breşă, ar fi putut probabil ajunge forţele atît de dezorganizate de pe plajă. Din fericire, el s-a mulţumit doar să îndrepte atacuri sporadice spre Vîrf şi să păstreze o poziţie defensivă de-a lungul crestei, care a surprins Infanteria Marinei în încercarea ei de a închide breşa dintre cele două companii. Locotenent-colonelul Stephen Sabol, avînd sub comandă 3/1, a ordonat rezervei sale, Compania L, să încerce să-i scoată pe japonezi de pe poziţia lor pe creastă, restabilind astfel legătura cu oamenii lui Hunt rămaşi pe Vîrf. În pofida atacurilor continue ale Infanteriei Marine şi angajării în luptă a ultimelor ei rezerve, japonezii rămîneau fermi pe poziţii. Sabol a cerut apoi ajutor de la regiment şi a fost trimisă Compania A din 1/1 însoţită de cîteva tancuri ale regimentului. Pînă mai tîrziu, după-amiaza, ei şi-au asigurat deja o poziţie întărită pe panta sudică a crestei şi au stabilit contactul lateral cu compania I din 3/1. Apoi, Compania B din 1/1 a fost trecută prin rîndurile Companiei A să continue asaltul, dar a fost oprită după ce a înaintat cîţiva yarzi. Şi celelalte atacuri au fost oprite în ziua respectivă. Breşa dintre infanteriştii Marinei de pe Vîrf şi celelalte unităţi fusese micşorată, dar

rămînea totuşi ameninţarea unui contraatac puternic. Colonelul Puller a stabilit o linie secundară care bloca accesul la plajă cu toţi cei rămaşi din rezerva sa împreună cu aproximativ 100 de oameni dintr-un batalion de geniu. Pericolul contraatacului nu a fost înlăturat pînă în dimineaţa următoare, cînd Compania de rezervă din 1/1, sprijinită de tancuri, a ocupat în sfîrşit partea vestică a crestei luînd legătura cu oamenii lui Hunt de pe Vîrf.

În timp ce avea loc lupta disperată pentru Vîrf, 2/1, comandat de colonelul Housowetz, trebuia să facă faţă unei rezistenţe considerabile, dar mult mai mici. Cele două companii de asalt au străbătut repede plaja ajutate de LVT(A)-uri, ajungînd într-o zonă ce fusese bine împădurită înaintea începerii bombardamentului naval şi aerian. Majoritatea copacilor fuseseră doborîţi şi ofereau astfel bune adăpostiri improvizate puşcaşilor japonezi pe lîngă poziţiile lor deja pregătite. În unele zone, de-a lungul acestei porţiuni de front, pădurea făcea loc mlaştinii, iar japonezii îşi stabiliseră puternice puncte defensive ce acopereau căile de trecere prin ea. Cu toate acestea, infanteriştii Marinei au folosit aruncătoare de flăcări, LVT(A)-uri şi echipe de distrugere pentru a înlătura majoritatea poziţiilor japoneze pregătite, iar pînă la ora 9.45, ajunseseră la linia O-1, în apropiere de marginea vestică a aerodromului, la 350 de yarzi în interiorul insulei. Au stabilit contactul direct cu 1/5, batalionul din flancul stîng al regimentului condus de colonelul Harris. A fost fixată o poziţie defensivă de către 2/1 la marginea aerodromului, la numai cîţiva yarzi de zona barăcilor, şi s-a aşteptat îmbunătăţirea situaţiei de pe frontul lui Sabol. Mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază, elemente ale Batalionului 2 au luat parte la anihilarea atacului de tancuri japonez şi au fost supuse, ca şi Infanteria Marină din alte unităţi, unor continue atacuri pe scară mică şi unor infiltraţii în timpul nopţii dinspre 15 spre 16.

Forţa centrală de asalt din Regimentul 5 de Infanterie Marină de pe Plaja Orange a întîmpinat şi ea o rezistenţă coordonată slabă. Infanteriştii marini din Batalionul 1/5 sub

comanda locotenent-colonelului Robert Boyd, aflaţi pe partea stîngă, au avut mai mult noroc, artileria şi focul de mortiere japonez fiind aici mai puţin concentrate ca în sectorul nordic. Fuseseră lovite mai puţine ambarcaţiuni în timpul debarcării, iar pierderile de efectiv nu au fost prea mari. Cînd infanteriştii Marinei au trecut de plajă pătrunzînd în rămăşiţele unei întinse păduri de cocotieri, au întîlnit doar o uşoară opoziţie şi nici un fel de poziţii de apărare naturale deosebite, aşa cum întîlnise Regimentul 1. Ei au ajuns la limita de vest a aerodromului în 30 de minute de la debarcare. Curînd după aceea au făcut joncţiunea cu 2/1 al lui Housowetz, aflat în partea stîngă. Se aflau în contact direct cu postul de comandă al diviziei şi cu centrul de comunicare de pe „Du Page“. Datorită luptelor grele ce aveau loc în partea stîngă a regimentului, 1/5 a ocupat poziţii defensive aşteptînd totodată ordine de înaintare spre est, pentru a asigura aerodromul. Aceste pregătiri defensive includeau, în afară de aruncătoare cu reacţie AT-bazuca, şi mitraliere şi patru tunuri antitanc de 37 mm aşezate în gropile de obuze. Mai tîrziu au sosit trei tancuri ale Companiei B, Batalionul 1 de tancuri, şi au fost aşezate spaţiat, puţin în spatele puşcaşilor, la o distanţă de ţărm de la care se văd numai catargele. 1/5 şi 2/1 au primit mai tîrziu după-amiaza sprijinul unei baterii de obuziere de 75 mm din 2/11 plasate în spatele şi pe dreapta lui 1/5. Pe la mijlocul după-amiezei intra în acţiune centrul de orientare a focului, iar LVT(A)-urile care oferiseră sprijinul lor direct au fost eliberate pentru a acţiona în altă parte.

Încă de la începutul asaltului, conducerea superioară se temuse că japonezii vor folosi gaze toxice în încercarea lor disperată de a păstra Peleliul. Au fost astfel transmise mai multe întrebări prin intermediul centrului de comunicaţii de pe „Du Page“ către posturile de comandă de pe ţărm. Deşi ar fi dificil de dovedit, trebuie totuşi să se fi răspîndit un zvon printre trăgătorii Infanteriei Marine, mulţi dintre care aveau motive de îngrijorare, din moment ce îşi aruncaseră măştile de gaze şi foloseau numai suportul de pînză, pentru a ţine în el ţigări, gumă de mestecat şi alte nimicuri. Cam

pe la amiază japonezii au declanşat un puternic atac cu mortiere asupra postului de comandă din 2/5. Cîteva din aceste rafale au fost proiectile ce degajau un fum galben, iar unii japonezi strigau: „Gaze! Gaze!“ S-a stîrnit destulă panică în zona respectivă, mulţi dintre infanterişti hotărînd să se întoarcă pe plajă pentru a-şi regăsi măştile. Din fericire, nu toţi au avut aceeaşi reacţie, iar cei cu automatele şi mitralierele i-au oprit pe infanteriştii japonezi care au început un atac limitat după oprirea focului de mortiere.

Infanteria Marină din 3/5, de sub comanda locotenent-colonelului Austin C. Shafner, unul dintre primii ofiţeri ai Marinei care au scăpat din captivitate în Filipine, a debarcat conform planului stabilit pe Plaja Orange 2. Dispunea de Compania I pe stînga şi de Compania K pe dreapta, iar pe Compania L o păstra ca rezervă. Întîlnind doar o slabă opoziţie a artileriei şi mortierelor, Compania I s-a deplasat rapid spre interiorul insulei, a luat legătura cu 1/5 din partea stîngă, a ajuns la linia O-1 în mai puţin de o oră de la debarcare şi a fost silită să se oprească foarte aproape de drumul principal. Compania K a trecut printr-o serie de întîmplări nefericite, care nu au luat sfîrşit pînă la coborîrea întunericului. O parte din motivele încurcăturilor prin care au trecut a constituit-o faptul că 3/7, batalionul de asalt al colonelului Hanneken, a debarcat într-un loc greşit.

Infanteriştii Marinei din 3/7 au întîlnit numeroase obstacole subacvatice în faţa plajei lor, Orange 3, şi au avut de întîmpinat un foc putemic din faţă, de pe înălţimile de coral din capătul sudic al insulei, precum şi de pe o insuliţă situată mai către larg, numită Ngarmoked. Ambarcaţiunea lor a luat-o spre nord şi a lăsat mai mult de jumătate din 3/7 pe Plaja Orange 2, unde aceştia s-au amestecat cu Compania K din Regimentul al 5-lea. Comandantul Batalionului 3/7, maiorul Hunter E. Hurts, a fost debarcat pe Plaja Orange 2, în timp ce ofiţerul său ajutant şi alţi membri ai Statului său Major au ajuns pe plaja stabilită, Orange 3. Ofiţerul adjutant, maiorul V.H. Streit, a fost ucis curînd după debarcări. Vehiculul care transporta majoritatea

echipamentului telefonic al batalionului a fost lovit pe plajă, multă aparatură a fost distrusă, şi mulţi telefonişti au murit. Pentru a mări şi mai mult confuzia creată, denumirile de companie, atît pentru 3/5 cît şi pentru 3/7, erau Companiile I, K şi L. Un trăgător din Compania K – Regimentul 5 de Infanterie Marină îşi aminteşte:

„Mă tot uitam în dreapta noastră şi mă aşteptam să văd oameni din Batalionul al 3-lea, Regimentul al 7-lea de Infanterie Marină (3/7) care ar fi trebuit să fie acolo. Dar nu am văzut decît figurile familiare ale infanteriştilor din compania mea, pe măsură ce ne îndepărtam de plajă. Infanterişti ai Marinei au început să se apropie din ce în ce mai mulţi în spatele nostru, dar nici unul nu se zărea în flancul nostru drept. Ofiţeri şi subofiţeri necunoscuţi strigau din răsputeri ordine: „Compania K, plutonul meu să se prezinte aici!“, sau „Compania K, secţia mortiere, aici!”. S-au creat mari încurcături care au durat în jur de cincisprezece minute, cît timp ofiţerii şi comandanţii din companiile noastre cu acelaşi nume din Regimentul 7 de Infanterie Marină au despărţit cele două unităţi.“

Imediat după lămurirea lucrurilor între batalioanele de flanc ale celor două regimente, japonezii au declanşat un puternic bombardament de mortiere care a împiedicat înaintarea spre est a Companiei K. Soldatul Sledge, direct implicat în evenimentele descrise, îşi amintea:

„Barajul de foc al mortierelor continua fără să slăbească. Credeam că n-o să mai înceteze niciodată. Eram îngrozit de obuzele mari care zburau pretutindeni în jurul nostru. Unul era să cadă direct în groapa în care mă aflam, aşa mi s-a părut... În timpul primului meu foc de baraj, după evenimentele derulate atît de rapid la sosirea pe plajă, am încercat o nouă senzaţie: cea de absolută neajutorare. Bombardarea a încetat după aproximativ o jumătate de oră, deşi ni se părea că durase ore întregi. Nu mai aveam deloc noţiunea timpului. Asta mai ales în timpul unui bombardament puternic. Niciodată nu-mi dădeam seama cît durează. Apoi a sosit ordinul să plecăm şi m-am ridicat acoperit de un strat de praf de coral. Mă simţeam moale ca o gelatină şi nu-mi venea să cred că a mai scăpat vreunul dintre noi dintr-un asemenea foc.“

Compania K a reuşit în cele din urmă să înainteze şi, deşi a întîlnit în cale mai multe cazemate de lemn şi beton, a ajuns la linia O-1 în jur de ora 10.00, alăturîndu-şi flancul de cel al Companiei I. Pe la 10.30, batalionul a primit ordin de înaintare către est, iar Compania K a fost din nou confruntată cu probleme ce nu s-au iscat din vina ei.

Pădurea de lăstăriş prin care avansa Infanteria Marină ascundea plutoanele unul de celălalt, iar trăgătorii japonezi din copaci menţineau un continuu foc de hărţuială. Compania păstra legătura cu flancul vecin din dreapta, 3/7; dar nu putea ţine legătura cu propria sa Companie I din stînga. Compania I înainta mai greu, căci încerca să menţină legătura cu Batalionul 2/1 al colonelului Housowetz. Breşa formată astfel a fost completată prin aducerea în această linie a companiei L, cea de rezervă. Compania K a fost întîmpinată de o serie de cazemate şi tranşee prevăzute de japonezi cu arme automate. Aceste puncte de rezistenţă nu au fost anihilate decît cu ajutorul focului orizontal al tancurilor de sprijin Sherman. Cînd s-a reuşit neutralizarea acestor puncte, contactul cu 3/7 fusese deja întrerupt. Între timp, 2/5, batalionul de rezervă, debarcase şi ajunsese la linia O-l în jur de 11.30, luînd o poziţie mediană între celelalte două batalioane. Companiei I din 3/5 i-a fost schimbată poziţia, aşezîndu-se în sprijinul părţii stîngi a Companiei K.

Există încă multe semne de întrebare cu privire la ceea ce s-a întîmplat după neutralizarea forţei cazematelor şi după reluarea atacului de către 2/5 şi 3/5. Direcţia atacului era prin tufărişul des al pădurii prin care era imposibil de văzut departe pînă la flancuri. Legătura dintre 3/5 şi 3/7 a fost restabilită curînd după începerea atacului, iar colonelul Shafner a fost informat asupra poziţiei elementelor părţii din stînga a lui 3/7. S-a raportat că infanteriştii Marinei din Regimentul 7 se aflau pe direcţia nord-sud, la cîteva sute de iarzi înaintea lui 3/6. Shafner a ordonat companiilor K şi I să avanseze rapid, pentru a lua legătura cu 3/7. Cele două companii n-au întîlnit niciodată vreun membru al Regimentului 7 de Infanterie Marină. În schimb, ele şi-au

croit cu greu drum înainte pînă au ajuns aproape de coasta estică a insulei. Imposibilitatea de a repera flancul stîng al lui 3/7 nu şi-a găsit explicaţie decît pe la jumătatea după-amiezii, cînd s-a descoperit că raportul dat mai devreme asupra poziţiei lor era incorect. Shafner a ordonat apoi Companiei K să se întoarcă şi să încerce să ia legătura pe flancul drept. Mişcarea de înapoiere nu a luat sfîrşit pînă la căderea întunericului. Celelalte elemente de sub comanda lui Shafner au continuat să-şi facă loc înainte, iar Infanteria Marină din Compania L a atins zonele plajei de est.

În jurul orei 17.00, japonezii au dezlănţuit un puternic atac de mortiere împotriva lui 3/5. Mai multe rafale au ajuns în apropierea postului de comandă al batalionului, iar Shafner a fost rănit. Adjutantul lui Shafner, maiorul Robert Ash, murise în timpul debarcării. Incapacitatea lui Shafner a contribuit şi ea la confuzia în cadrul batalionului 3/5. Locotenent-colonelul Lewis Walt, ofiţerul adjutant al regimentului, a primit ordin să preia comanda batalionului şi să recîştige controlul asupra elementelor împrăştiate. Cînd acesta a ajuns la postul de comandă al batalionului, deja se lăsa întunericul. Totuşi, după evacuarea lui Shafner, Walt, împreună cu ajutorul de comandant al batalionului 3, a pornit în căutarea companiilor rătăcite. Au găsit Compania L unită cu 2/5 pe partea stîngă şi întinzîndu-se spre sud cu 100 de iarzi în interiorul junglei. Walt a ordonat flancului drept al companiei să se întoarcă la aerodrom şi să stabilească o linie de apărare orientată spre sud. Apoi a găsit Compania I, cam la 200 de iarzi sud de calea de acces, pregătindu-şi adăpostul pentru noapte. Li s-a ordonat să o ia spre nord şi să se alăture flancului drept al Companiei L. În cele din urmă, cu mult după ora 21.00, Walt a găsit Compania K şi i-a ordonat să se organizeze la dreapta batalionului şi să se alăture unităţii stîngi din 3/7. În ciuda aprecierii exacte a lucrurilor de către Walt, şi în ciuda ordinelor sale clare, linia de legătură pe care a încercat să o creeze nu s-a format în întregime, de vreme ce Compania I nu şi-a putut găsi poziţia pe întuneric şi a fost silită să-şi sape adăpost în faţa golului ce încă se păstra între 3/5 şi

3/7. Astfel, la căderea nopţii Regimentul 5 de Infanterie Marină era în întregime angajat dincolo de linia O-1, dar cu elemente ale batalionului dispuse cu faţa spre nord, est şi sud. Din fericire, japonezii erau prea slabi în acest sector pentru a se folosi de această încurcătură şi a porni un puternic atac coordonat în timpul după-amiezii sau seara devreme.[5]

Planurile de debarcare prevăzuseră ca 3/7 să debarce pe Plaja Orange 3, urmat îndeaproape în coloană de 1/7. Batalionul rămas, 2/7, era desemnat ca rezervă a diviziei. Cînd mai tîrziu Divizia 81 a Armatei a fost angajată în altă parte, 2/7 a rămas singura rezervă a Corpului al III-lea de Debarcare. 3/7 urma să se îndrepte spre est izolîndu-i pe japonezi în partea sudică a insulei, în timp ce 1/7 – după debarcare – trebuia să o ia spre dreapta atacînd în direcţia sud, pentru a începe lupta pentru anihilarea punctului înalt numit Insula Ngarmoked. Linia O-1 pentru Regimentul 7 de Infanterie Marină se afla de-a lungul ţărmului estic al Peleliului. După cum am mai observat, planurile iniţiale au fost modificate mult datorită condiţiilor impuse de zona de debarcare. Obstacolele naturale, cît şi cele realizate de oameni, au silit companiile de asalt din Batalionul 3/7 să debarce mai departe spre nord, unde s-au amestecat cu unităţile din flancul drept al Regimentului 5. Operaţiunea de separare a lor a necesitat destul de mult timp. Din fericire, rezistenţa inamicului de-a lungul plajei era relativ scăzută, iar un tranşeu antitanc japonez a folosit la adăpostirea mişcărilor laterale ale Infanteriei Marine de pe lungimea plajei. În jurul orei 9.30, cele două companii de asalt din 3/7 se îndreptau deja spre est.

În jur de 10.30, înaintarea a fost oprită de un foc coordonat venit dintr-un complex de clădiri în ruină şi din amplasamente de tancuri, dar mai ales dintr-o cazemată mare de beton. Existenţa cazematei fusese cunoscută şi se

[5] Sledge şi Strobridge, *History*, p.119; scrisoarea Generalului Walt către autor, 14 nov. 1982; Sledge, în *With the Old Breed*, p.71, relatează că Generalul Walt a primit Medalia de Onoare a Congresului pentru ceea ce a făcut în seara aceea.

făcuseră deja planuri de acţiune împotriva ei. Atacul a fost oprit pînă la sosirea tancurilor Sherman desemnate pentru înlăturarea obstacolului. Din păcate, tanchiştii făcînd un larg ocol spre stînga au întîlnit Compania 1 din Regimentul 5 de Marină şi au cooperat cu ei o vreme înainte de a-şi da seama că ar fi trebuit să acţioneze cu Compania 1 din Regimentul 7 de Marină. Între timp, 3/7, aşteptînd tancurile, au depăşit ora programată, iar contactul lor cu Regimentul 5 din partea stîngă a fost compromis. Regimentul 7 de Infanterie Marină, care mai devreme se încadrase destul de bine în timp, nu a mai putut recupera timpul pierdut cu aşteptarea tancurilor pentru cucerirea cazematei.

Elementele din 3/7, sub comanda locotenent-colonelului John Gormley, au debarcat de asemenea mai la nord de zonele stabilite, dar pentru că plaja fusese curăţată, companiile de asalt s-au regrupat rapid şi au ajuns în zonele indicate pentru ele. Compania A de pe flancul stîng, din imediata apropiere a Regimentului 5 de Marină, a atacat spre est, în timp ce Compania C s-a deplasat spre sud printr-o mlaştină de mangrovii. Singura cale de trecere spre vest prin mlaştină era bine apărată de nişte cazemate mici, ceea ce aproape a oprit înaintarea. Cealaltă companie de asalt, Compania A, îşi croise drum în jurul mlaştinii spre est, încălcînd de fapt zona aparţinînd lui 3/7. Tîrziu, după-amiază, Gormley a ordonat Companiei B să intre celelalte companii. Astfel, la căderea nopţii, Regimentul 7 de Infanterie Marină se afla încă departe de linia după cît se vede optimistă, O-1. El nu se găsea departe de capătul estic al insulei şi suporta focul puternic al apărătorilor japonezi. Compania 1 din Batalionul al 3-lea, datorită întîrzierii în aşezarea tancurilor pe poziţie, era încă reţinută în faţa cazematei, iar în extrema stîngă a regimentului încurcătura de după masă cu Regimentul 5 produsese o breşă largă între regimente.

Situaţia în care se afla Regimentul 7 tîrziu, după-amiază, deşi nu era deloc ameninţătoare, a fost totuşi un prilej de îngrijorare pentru cartierul general al diviziei şi mai ales pentru generalul Rupertus. Rapoartele primite mai

devreme din partea Regimentului 7 indicau că rezistenţa de-a lungul frontului le era mai aprigă decît se aşteptaseră. Deşi intensele lupte din sud nu se arătau a fi atît de disperate ca în extremul nordic din sectorul 1/1. Puller, atît datorită prostului sistem de comunicare, cît şi datorită viziunii sale asupra funcţiei de comandă, nu transmisese complet situaţia de acolo. Postul de comandă al diviziei intrase în funcţie din orele mai tîrzii ale dimineţii, iar generalul Oliver Smith răspundea în întregime de ofensivă. Generalul Rupertus se simţea izolat la bordul navei şi aceasta i-a întărit mai mult concluzia la care ajunsese curînd, după ce părăsise Pavuvu. Colonelul Selden, şeful de Stat Major al Diviziei, îşi amintea:

„Pe drum spre Peleliu, prietenul nostru stătea ca pe ace şi a început să vorbească despre debarcarea din Ziua D. Cu toţii am reuşit să-l facem să tacă, dar totuşi, pe măsură ce ne apropiam de ziua cu pricina, el devenea din ce în ce mai obsedat de ideea de a debarca devreme; iar cînd a mai sosit şi vestea că generalul Geiger se afla pe ţărm, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l opresc să nu plece imediat.“

Selden temîndu-se de ce s-ar fi putut întîmpla cu toţi superiorii statului major concentraţi într-un singur loc pe o plajă ostilă, l-a convins în cele din urmă pe Rupertus să rămînă la bordul lui „Du Page“ pînă în dimineaţa următoare. Generalul Oliver Smith mărturisea că Rupertus

„era foarte nerăbdător să meargă pe ţărm, şi a încercat să mă facă să-i spun să debarce. Ştiam că nu trebuia să fie în acel moment pe ţărm; dispunea de un cartier general enorm, care ar fi necesitat multe tractoare amfibii pentru debarcare, şi pur şi simplu nu le aveam.“

Smith şi-a informat totuşi superiorul că dacă insistă, el crede că poate ajunge pe ţărm în relativă siguranţă. Colonelul Selden a fost de acord să preia spre ţărm majoritatea cartierului general al diviziei mai tîrziu, după amiaza. Cu toate acestea Selden i-a reţinut la linia de transfer aşteptînd să plece spre plajă rezerva Diviziei 2/7.

Luînd în final decizia că nu se poate face mai nimic pe ţărm pe întuneric, membrii Statului Major s-au întors pe „Du Page“ pe la miezul nopţii. Prin aceste acţiuni Rupertus s-a izolat şi mai mult în timp ce ofiţerii săi de stat major erau reţinuţi pe recif. Harold Deakin, pe atunci un locotenent-colonel ce nu se afla printre favoriţii lui Rupertus, îşi amintea:

„Selden şi Statul Major – 2, 3 şi 4 – au rămas blocaţi pe recif, şi de fapt eu eram şef de stat major la bordul vasului şi în felul acesta s-au petrecut lucrurile. Rupertus pe vremea aceea era un prieten foarte bun, vă asigur... Era un prieten foarte bun, pentru că se sprijinea foarte mult pe mine...”

Deciziile generalului Rupertus, din cursul după-amiezii, nu numai că au redus eficacitatea cartierului său general, dar au făcut şi ca unităţile de rezervă ale Diviziei să fie angajate în luptă fără a fi necesar. Aproximativ la ora prînzului, îngrijorat de încetineala cu care avansa Regimentul 7, el a ordonat Companiei de Recunoaştere a Diviziei – o parte a rezervelor plutitoare – să debarce şi să sprijine Regimentul 7. Acesta a fost un mod greşit de folosire a unităţii, reflectînd prejudecata lui Rupertus. G-3-ul lui Rupertus (şeful secţiei Operaţii şi pregătiri de luptă a Statului Major) – locotenent-colonelul Lewis Fields, îşi amintea încă cu amărăciune într-un interviu, 30 de ani mai tîrziu:

„... [Generalul Rupertus] nu avea cum să folosească Compania de Recunoaştere. În consecinţă în Ziua D, primul care a avut nevoie de ajutor, care avea multe pierderi, a primit ce? Compania de Recunoaştere, ca înlocuitor al pierderilor sale. N-am să uit niciodată asta, pentru că eu contam pe ei, pentru că 3-ul şi 2-ul, colonelul Scot şi cu mine, lucram împreună.“

Încă şi mai discutabilă a fost decizia generalului de a trimite în luptă 2/7, probabil pentru a aduce mai multă forţă trupelor lui Hanneken blocate în mlaştină de rezistenţa japoneză care s-a dovedit a fi mult mai tenace decît

prevăzuseră. Rupertus a luat hotărîrea privitoare la 2/7 în ciuda faptului că nici generalul Oliver Smith, nici colonelul Hanneken, nu ceruseră întăriri. Smith era convins că existau destule trupe pe ţărm pentru a se descurca în restul zilei şi desfăşurarea altor trupe ar fi fost o problemă. Cu toate acestea, curînd după trimiterea Companiei de Recunoaştere, colonelul Selden a trimis un mesaj lui Hanneken întrebînd dacă să se angajeze şi restul rezervei. După o întîrziere destul de mare, a fost primit un răspuns afirmativ. După ce s-au consultat, Selden şi Fields au dus informaţia lui Rupertus recomandînd să fie angajat 2/7. Acesta a fost de acord, dar i-a spus lui Selden: „E-n regulă Johnny, dar asta înseamnă că am spus tot ce-aveam de spus“. Totuşi nu era cazul să-şi facă griji, deoarece 2/7 a fost implicată într-una din puţinele încurcături atît de grave din ziua D.

Locotenent-colonelul Spencer Berger, comandant al lui 2/7, a primit ordin să ia orice ambarcaţiuni erau la îndemînă; să-şi îmbarce oamenii şi să pornească spre linia de transfer de la Plaja Orange 3 între orele 15.00 şi 16.00. Berger cu greu a putut să-şi ia oamenii în ambarcaţiuni şi să se îndrepte spre plajă. Totuşi, cînd au ajuns la linia de transfer, nici un ofiţer de control nu ştia nimic despre debarcarea unităţii. După cîtva timp petrecut în încercări zadarnice de a găsi pe cineva care auzise de ordin, el a încercat să ia legătura cu Cartierul General al Diviziei, dar nu a reuşit. Cu puţin înainte de lăsarea întunericului, a încercat să-şi treacă batalionul dincolo de recif, cu ambarcaţiunile de care dispunea. Din nefericire, luau prea multă apă, şi aproape s-au împotmolit, începînd să atragă şi un foc sporadic, dar puternic, al japonezilor. După renunţarea la această încercare, Berger a primit ordin să se întoarcă la vasul de transport „Leedstoun“. Multe dintre ambarcaţiuni nu aveau busole, iar în cele care aveau, ofiţerii de bord nu primiseră indicaţii şi asupra rutei de întoarcere. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, vasele de transport se îndepărtaseră şi ele spre larg. Puţin după miezul nopţii, după ce trupele sale îşi petrecuseră pe apă

mai mult de şapte ore, Berger a zărit vasul de transport. Ca să continue farsa, căpitanul de pe „Leedstown” a refuzat mai întîi să preia infanteriştii Marinei, el avînd de fapt ordin să-i debarce. Berger l-a convins cu greu pe acest formalist al protocolului să-i permită să vină la bord pentru a lua legătura cu Divizia şi a lămuri lucrurile. Restul nopţii a fost petrecut aranjînd bărcile şi urcînd la bord infanteriştii sfîrşiţi de oboseală şi rău de mare. În dimineaţa următoare, batalionul a coborît din nou de la bord şi a ajuns pe uscat în jurul orei 8.00, după aproximativ 15 ore de la ordinul iniţial de debarcare.

Pînă mai tîrziu după-amiaza, elemente ale Regimentului 11, artileria, deja debarcaseră şi îşi potriviseră unele din arme. Fiecare batalion de infanterie dispunea şi de un număr de arme antitanc de 37 mm şi de bazuca, pe lîngă puterea de foc a mitralierelor grele şi tunurilor de la unităţile de asalt. O baterie de tunuri de 40 mm aparţinînd Batalionului de Artilerie Antiaeriană a fost trimis pînă la linie în zona Regimentului 5 de Infanterie Marină. Aceste tunuri cu tragere rapidă erau foarte eficace în luptă directă, dar foarte periculoase pentru cei care le mînuiau, expunîndu-i direct focului inamic. Au fost de asemenea ataşate batalioanelor individuale tancuri Sherman, iar unii comandanţi de unitate se aflau în comunicare directă cu vasele ce ofereau sprijin de foc din larg. În acest fel, deşi pierderile au fost mai grele decît se aşteptaseră, iar unele dintre unităţi nu avansaseră cît trebuia, Infanteria Marină avea la dispoziţie o desfăşurare de forţe de foc de temut. Acest lucru a fost clar demonstrat de rezultatele unui atac de bază al infanteriei şi tancurilor japoneze care a început în jurul orei 16.00 în faţa batalionului 2/1 al lui Housowetz şi în faţa batalionului 1/5 al colonelului Boyd. Nici una dintre unităţi nu avansase din cursul dimineţii şi amîndouă se împotmoliseră aproape paralel cu pista transversală secundară a aerodromului.

Faptele esenţiale ale contraatacului japonez din cursul după-amiezii sînt cunoscute, dar detaliile sînt încă dezbătute şi nu se vor clarifica probabil niciodată complet.

Ceea ce se ştie cu siguranţă este că în jurul orei 16.30 japonezii au deschis lupta cu un foc foarte puternic de artilerie şi mortiere grele asupra plajelor Orange, iar cîteva minute mai tîrziu infanteria japoneză, bazată în mare pe forţa companiilor, a început să se desfăşoare aproape de partea nordică a aerodromului. Un observator din aer a raportat de asemenea că japonezii aduceau tancuri, le ascundeau în spatele înălţimilor şi al frontului, dar totuşi în apropierea infanteriei. Aceste mişcări de trupe au fost raportate centrului de comunicare de pe „Du Page“ la 16.45. Numărul de tancuri a fost estimat la 20. S-au aranjat în două coloane la aproximativ 600 de yarzi înaintea Infanteriei Marine, au înconjurat marginea de nord a tufărişului pădurii şi au şarjat cu putere maximă traversînd în diagonală frontul lui 2/1, ţintind în centrul lui 1/5. Infanteria japoneză a alergat după tancuri, dar nu le-a putut ajunge.

Toţi observatorii sînt de părere că şarja plină, accidentală sau planificată, a fost singura cale care ar fi putut aduce succesul atacului. Dacă comandantul japonez ar fi urmat întocmai tactica standard de tancuri/infanterie, tancurile sale ar fi fost distruse cu mult înainte de a ajunge liniile Infanteriei Marine, deoarece tancurile japoneze reprezentau un punct slab important în planurile lor militare şi nu-şi meritau deloc (re)numele. Aveau greutate mică, blindaj frontal redus, şenile expuse, şi doar un tun de mic calibru. Infanteriştii Marinei din ambele batalioane stăteau blocaţi de mai multe ore, iar 1/5 al colonelului Boyd îşi amplasase tunurile antitanc de 37 mm înaintea liniilor. Deşi toate tancurile Sherman – minus unul – din Compania B a Batalionului 1 de tancuri aflat în sprijnul lui 2/5 se întorseseră pe plajă pentru reîncărcare, nu trebuia să se deplaseze decît aproximativ 50 de yarzi pentru a-şi îndrepta tunurile de 75 mm asupra tancurilor japoneze care îşi expuneau părţile lor vulnerabile. În plus, cele trei tancuri Sherman, ataşate la 1/5, stăteau la adăpost (de atacul în anfiladă) în spatele liniilor, iar mai spre sud, încă patru Sherman-uri operînd cu 2/5 se aflau într-o poziţie de atac

din flanc. Poate că japonezii nu şi-au închipuit atacul ca pe o şarjă sinucigaşă, dar aceasta a fost întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Cînd tancurile uşoare japoneze s-au apropiat, infanteriştii Marinei din ambele batalioane au deschis focul cu armele antitanc, iar Sherman-urile din toate sectoarele s-au îndreptat spre inamic. Singura unitate de artilerie în acţiune, Bateria E din 2/11, a declanşat un foc discret cu viteză de tragere maximă înainte ca vehiculele japoneze să iasă de pe pistă. Un bombardier în picaj al forţelor navale şi-a adus şi el contribuţia lansînd asupra japonezilor o bombă de 500 de livre. Soldatul Sledge din 3/5, aflat în zona din dreapta atacului, l-a observat totuşi. El a raportat:

„Explozii de obuze au apărut printre tancurile inamice. Cîteva din tancurile noastre Sherman sosiseră la marginea aerodromului în stînga noastră şi au deschis focul. Din cauza norilor de praf şi a focului de proiectile, nu am putut vedea prea mult şi n-am zărit deloc Infanteria inamică, dar focul din stînga noastră era extrem de puternic.“

Praful şi fumul s-au adăugat la confuzia creată şi au constituit unul din motivele pentru care au existat mai tîrziu neînţelegeri între 1/5 şi 2/1. Colonelul Housowetz, avînd sub comandă 2/1, este convins că oamenii săi cu bazuca au lovit şapte sau opt tancuri japoneze şi a relatat că abia a scăpat cu viaţă cînd unul din vehiculele în plină viteză au zburat chiar pe deasupra capului său cînd s-a ghemuit într-o adîncitură din teren din preajma pistei. Acesta era desigur un tanc care a fost distrus de infanteriştii Marinei din unitatea sa. Tunurile antitanc din Regimentul 5 al Infanteriei Marine au fost menţinute în acţiune, după cum şi toate tancurile Sherman au fost implicate în defensivă. Căpitanul Jack Munday, comandant al plutonului de tancuri ce sprijinea Batalionul 1/5, a raportat mai multe lovituri în plin asupra tancurilor japoneze, mai ales după trecerea de la proiectile de distrugere a blindajului la explozibile cu întîrziere. Fondul de foc aproape perfect pentru tancurile Infanteriei Marine a oferit artileriştilor o zi mare în lupta

împotriva tancurilor japoneze atît de puţin protejate. Majoritatea tancurilor japoneze examinate după bătălie au arătat o mulţime de lovituri în toate părţile, aşa încît a fost imposibil să se acorde o mai mare credibilitate vreuneia din unităţi. Nu se cunoaşte exact nici numărul tancurilor japoneze participante, deşi cifra acceptată ar fi treisprezece, din care numai două au scăpat. Infanteriştii japonezi ori au fost omorîţi, ori s-au salvat traversînd aerodromul.

Încercarea japonezilor de a pătrunde în liniile Infanteriei Marine folosind tancurile a fost un eşec total, deşi două tancuri au reuşit să răzbească pînă la plajă, unde au produs pagube minore. Infanteriştii Marinei au rămas doar pe poziţiile lor, în timp ce tancurile şi aruncătoarele cu reacţie (bazuca) îşi făceau datoria, iar apoi îi omorau pe infanteriştii şi tanchiştii japonezi care rămăseseră în viaţă. Un alt atac major al infanteriei, susţinut de două tancuri, a fost lansat pe la 17.50 şi a avut ca ţintă punctul de legătură între Regimentele 1 şi 5 de Infanterie Marină. Tunurile mai grele ale Sherman-urilor au distrus tancurile, iar focul armelor automate au secerat infanteria înainte de a ajunge la liniile Marinei. Indiferent de ce a susţinut fiecare din unităţile Marinei, un lucru a rămas indiscutabil. După ora 18 în Ziua D, colonelul Nakagawa nu a mai rămas cu nici un fel de posibilitate de a ameninţa vreo unitate a Marinei cu trupe blindate.

Luptele nu au încetat cu venirea întunericului. Deşi intensitatea focului japonez de arme portative şi mortiere a scăzut considerabil de-a lungul liniei, pe parcursul nopţii s-a deschis focul cu mitraliere, arme de mînă, mortiere şi artilerie, asupra unor zone dinainte fixate. Folosirea de către artileria Marinei a muniţiilor de iluminat, a contrabateriei şi a focului de hărţuială a răsturnat planurile japonezilor. Totuşi, asupra Punctului ei şi-au continuat atacul pînă ce căpitanul Hunt a rămas dimineaţă numai cu 18 soldaţi combatanţi. Singurul loc în care japonezii au realizat un atac mai de proporţii a fost extrema sudică împotriva Batalionului 3/7 blocat aici. Dinspre terenurile

împădurite şi mlăştinoase ei au declanşat spre nord o serie de lovituri care au continuat aproape patru ore. Atacanţii au suferit pagube grele şi nu s-au putut deloc apropia să străpungă liniile Infanteriei Marine.

Deşi intensitatea luptelor se mai diminuase, noaptea îşi avea primejdiile ei, reale sau existente doar în închipuirea oamenilor. Japonezii ştiau foarte bine să se strecoare şi mai mulţi infanterişti au fost omorîţi în prima noapte. Gîndurile că japonezii încearcă astfel de atacuri izolate, împletite cu zgomotele, mirosul şi căldura i-au ţinut pe majoritatea infanteriştilor treji; chiar şi cei cu mai multă experienţă au dormit foarte puţin. Russel Davis, din Regimentul 1 Infanterie Marină, îşi aminteşte cît de aproape erau liniile frontului şi cum un japonez care ştia engleza şi fusese pesemne ales special să-i insulte, le striga fel de fel de lucruri de la cei cîţiva iarzi care îi despărţeau. I s-a răspuns pe acelaşi ton, cu vorbe şi mai colorate, şi mai originale, iar acest schimb de insulte a durat un timp, pînă ce ofiţerii Marinei i-au pus capăt de teamă că japonezii voiau doar să le afle poziţia cît mai exact. Experienţa de peste noapte a lui Davis trebuie să fi fost împărtăşită şi de alte mii de infanterişti. El notează:

„Îmi amintesc foarte puţine detalii din noaptea aceea. Buck trebuie să fi rămas treaz în toate orele de strajă. Nu părea niciodată să poată dormi bine atît timp cît era în apropierea liniilor. De altfel, nimeni nu putea. Ori de cîte ori izbucnea vreun semnal luminos sau un obuz bubuia mai aproape inima începea să-mi bată mai tare. Linia în timpul nopţii are un fond sonor specific. Cînd focul puştilor încetează se instalează liniştea. Cînd se întîmplă asta şi te împresoară întunericul, războiul pare departe şi te cuprinde somnul de atîta oboseală. Dar apoi se aude o împuşcătură, cîteodată de-a noastră, cîteodată de-a lor. Urmează o rafală de foc, în cele din urmă se declanşează răpăitul unei mitraliere. Apoi se aude un schimb nervos de focuri, în timp ce ambele părţi se trezesc şi ţăcăne cu furie. Oamenii strigă de-a lungul liniei, rachetele luminează şi umbra aleargă încolo şi încoace în faţa liniei, încît ai putea jura că inamicul atacă în forţă. Cartuşe trasoare străbat întunericul. Cei cu mortierele se trezesc şi ei şi trag de cîteva ori. Artileria intră şi ea în joc şi războiul este

în toi. Apoi iarăşi se creează un moment de acalmie, se mai trag cîteva rafale stinghere şi lucrurile se liniştesc din nou. Cîteodată străpunge aerul un strigăt răguşit după cel care culege cadavrele, iar oamenii se întreabă ici şi colo: „Cine a fost lovit? Cine a fost?“

Din cele relatate de un alt infanterist al Marinei reiese cît de primejdios era pentru aceştia chiar în zonele relativ sigure, din apropierea postului de comandă al diviziei. Benis Frank, orchestrant în fanfară, funcţionase cîtva timp după debarcare ca brancardier. Poziţia sa se afla în zona din spate, în preajma postului de comandă al tanchiştilor. Cu toate acestea, toţi erau nervoşi şi temători, şi nu ieşeau din tranşeul lor decît dacă era neapărată nevoie. Iar Frank chiar avea nevoie, şi situaţia în care s-a aflat în seara aceea era să-l coste viaţa.

„Era vorba despre o necesitate fiziologică... – dacă erai singur, nu îndrăzneai să te strecori afară din tranşeul tău. Era spre ivitul zorilor şi a trebuit să urinez. Noi ne aşternusem pe jos în tranşee pelerinele – era nisip, dar exista un mic miriapod la Peleliu care ţi se strecura pe sub pelerină şi îi auzeai fişîitul şi nu puteai fi deloc sigur – îţi lăsa un fel de urmă pe piele care producea băşici – mulţi aveau asemenea băşici. Cei mai în vîrstă îmi spuseseră să-mi fac rost de pîine şi brînză ca să n-am probleme cu stomacul, dar acum nu mai puteam aştepta, iar între tranşeul meu şi cel de alături se afla o creangă mare a unui copac ce fusese doborît. Aşa că am mers şi m-am aşezat pe el pentru a-mi rezolva problema; apoi am auzit la spate ţăcănitul unui încărcător de automat Thomson; era tipul din şanţul de alături care crezuse că vede figura unui japonez care se tîra spre el. I-am spus cine sînt. Apoi am descoperit că exact în locul pe care stătusem se afla îngropată o mină de teren, care din fericire pentru mine nu a explodat.“

La sfîrşitul Zilei D Divizia 1 Infanterie Marină îşi realizase toate obiectivele ce i se fixaseră, cu excepţia părţii sudice a insulei. În pofida temperaturilor ce atingeau la prînz peste 100° F şi a umidităţii foarte ridicate, unele batalioane de asalt făcuseră minuni în faţa unei rezistenţe

japoneze de o forţă nemaiîntîlnită pînă atunci. În cursul primei zile au devenit evidente multe deficienţe, ele putînd fi observate chiar şi de un simplu trăgător. Mai întîi nereuşita bombardamentului naval şi aerian concentrat de a scoate din luptă fortăreţele inamice, sau în multe cazuri de a modifica simţitor capacitatea de rezistenţă japoneză. În strînsă legătură cu aceasta, pierderea multor vehicule cu şenile, datorită focului inamic. Cu toată activitatea echipelor de salvare, s-a făcut simţită mult lipsa mijloacelor de transport, care a dus la multe dificultăţi în aprovizionarea primelor linii cu muniţie, hrană şi apă. Folosirea paletelor a dat multă bătaie de cap, iar remorcile amfibii au ajuns aproape toate la ţărm cu defecţiuni. Au fost prinse prea jos şi multe au suferit avarii cînd au fost trase din apă pe plajă. Evacuarea morţilor şi răniţilor a fost foarte dificilă datorită numărului mic de vehicule de transport. Staţiile de evacuare nu au fost bine fixate sau marcate, iar LVT-urile pentru transport întîmpinau greutăţi pînă la găsirea lor. Multe LVT-uri nu aveau rampe, iar răniţii nu puteau fi urcaţi la bord.

În afară de rezistenţa îndîrjită a japonezilor, un lucru care a rămas în memoria tuturora a fost lipsa de apă în acea primă zi. Temperaturile înalte şi umiditatea din Peleliu făceau orice fel de efort extrem de dificil. În primele zile după invazie temperatura la ora prînzului era invariabil peste 100°F. După o activitate fizică asiduă, infanteriştii aveau nevoie de mari cantităţi de lichide. De la bordul navei primiseră cîte două bidoane pline cu apă. O parte din această apă nu era bună de băut. Totuşi toţi puşcaşii, cu excepţia doar a acelora cu multă stăpînire de sine, îşi terminaseră apa pînă după-amiază. Lipsa de mijloace de transport şi rezistenţa japoneză însemna că oamenii de la linia frontului se aflau în mare încurcătură. Căderea nopţii nu era de prea mare folos, temperatura scăzînd numai cu cîteva grade. În unele locuri apa se strînsese în gropile de bombe şi obuze, iar unii infanterişti, gîndindu-se că merită să rişte, îşi potoleau setea cu lichidul murdar, albicios. Chiar cînd se primea apă în zona liniilor, de obicei era amestecată

cu benzină şi uleiuri, cea mai mare parte din ea fiind transportată în bidoane de 55 galoane folosite anterior pentru depozitarea acestora şi nespălate bine. Mulţi dintre infanteriştii Marinei s-au îmbolnăvit din cauza apei şi au trebuit să fie evacuaţi mai tîrziu. Numai un număr relativ mic de oameni şi-au primit raţia de apă din bidoanele obişnuite de cinci galoane „Jerry“, umplute la bordul vasului, pentru că cei ce se ocupau cu aprovizionarea s-au gîndit că şi bidoanele mari vor fi la fel de bune. Unul dintre eroii rămaşi neglorificaţi ai celei dintîi zile la Peleliu a fost căpitanul Paul Douglas, mai tîrziu senator din Illinois. Un soldat îşi aminteşte:

„N-am văzut niciodată pe nimeni care să dăruiască mai mult ţării sale decît Paul Douglas. Îşi punea în spate un bidon de cinci galoane de apă – trebuie să fi avut 50 de ani, iar noi eram majoritatea de 18 sau 19 ani şi îl vedeam mai bătrîn ca Dumnezeu. Aici erau 110°, faţa îi era roşie ca cel mai roşu măr pe care l-aţi văzut vreodată, şi totuşi venea în faţa trupelor şi zicea: „Haideţi, v-am adus nişte apă“, şi era pentru noi ca un Dumnezeu. Douglas era adjutant de Divizie, ar fi trebuit să stea în spatele frontului, dar el se afla aici, pe linia frontului, cu noi.“

Problema apei a continuat să fie acută pînă ce inginerii au descoperit că se pot săpa fîntîni aproape peste tot pe insulă, iar mai tîrziu acestea au asigurat cantitatea necesară de apă pentru trupele ocupante.

În ciuda tuturor dificultăţilor întîmpinate, în dimineaţa celei de-a doua zile infanteriştii Marinei deţineau un cap de pod de 3.000 de yarzi lungime şi aproximativ 500 de yarzi în adîncime. În unele locuri pătrunseseră şi mai mult, ţineau sub control jumătatea sudică a aerodromului şi îşi creaseră şi o poziţie întărită pe coasta estică. Colonelul Nakagawa îşi risipise multe dintre trupele desemnate pentru sectoarele vestic şi sudic, îşi pierduse majoritatea tancurilor şi cu siguranţă nu avea forţa necesară să împingă Marina înapoi pe coaste. Cu toate acestea, Divizia 1 de Marină a plătit un preţ foarte scump pentru înaintarea sa. Numărul total al morţilor şi răniţilor în luptă s-a ridicat la 1.111. Dintre

aceştia 210 erau morţi. Mult mai mulţi au suferit temporar de incapacitate de luptă datorită oboselii excesive, căldurii şi umidităţii. În zilele care au urmat, luptele, deşi purtate pe un alt teren, s-au dovedit a fi la fel de grele, iar tributul în vieţi omeneşti cerut de japonezi pentru fiecare iard cucerit a fost la fel de ridicat.

6 UN CAP DE POD APĂRAT

Planul celei de-a doua zile a operaţiunii era simplu. La orele 08.00 începea un atac general. Regimentul 1 de Infanterie Marină va ataca în general spre vest şi va slăbi rezistenţa japoneză de-a lungul liniei de margine. În acelaşi timp, golul din stînga liniei va fi ocupat şi se va stabili contactul cu compania izolată a căpitanului Hunt, care ţinea Punctul. După cucerirea porţiunii nordice a aeroportului şi a barăcilor anexe, 2/1, cooperînd cu flancul stîng al batalionului Regimentului 5 de Infanterie Marină, va începe atacul spre nord, care-i va alinia de-a lungul masivului deluros principal al Umurbrogolului, obiectivele principale ale Regimentului 5 de Infanterie Marină fiind ocuparea aerodromului, a majortăţii clădirilor aferente ca şi a principalelor obiective din oraşul Peleliu. Dacă aceste manevre reuşeau, compania din flancul drept trebuia să ajungă pe coasta estică pînă la sfîrşitul zilei, creînd cadrul necesar soldaţilor din Infanteria Marină să stăpînească o poziţie est-vest de-a lungul întregii insule. Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină, 1/7 şi 3/7, urmau să finalizeze sarcina de a curăţa punctul sudic de apărătorii japonezi, o sarcină pe care cei din cartierul general şi-au închipuit că poate fi îndeplinită în Ziua D. Batalionul în rezervă 2/7, care în seara Zilei D navigase prin împrejurimi, a fost trecut mai tîrziu în sectorul 1 al Diviziei

de Infanterie Marină, pentru a sprijini atacul lui Puller în Ziua D+1. Urma să rămînă ataşat Regimentului 1 pînă cînd acea unitate urma să fie retrasă din luptă.

Factorii care nu aveau legătură cu rezistenţa inamicului continuau să frămînte soldaţii în toate atacurile lor după Ziua D. Cu toate că problemele căldurii şi umidităţii au fost deja menţionate, ele nu pot fi subliniate destul. În dimineaţa Zilei D+1 temperatura urcase deja la 100° F. Mulţi dintre soldaţi nu avuseseră destulă apă bună de băut şi unii chiar au băut apă lăptoasă din scorburi. Au apărut pe rînd insolaţia, bolile din cauza apei şi supradozarea cu tablete de sare, toate contribuind la reducerea numărului soldaţilor apţi de luptă din toate unităţile. Cum luptele au continuat şi după Ziua D+1, aproape fiecare soldat fusese afectat de vreun fel de infecţie, tip ciupercă, afecţiuni care nu puteau fi tratate corespunzător decît după retragerea unităţilor în spatele liniei.

Mirosurile erau groaznice. Pădurea tropicală, în condiţii normale are un miros specific, de putred, mai ales în zonele mlăştinoase. Peleliu fusese zdruncinată de cîteva zile de focurile Marinei şi bombardamentele aeriene şi timp de o zi şi o noapte de lupte înverşunate. Se simţeau peste tot mirosurile tari de cordit, de cocotieri şi arbuşti arşi. Şi mai erau şi morţii. În general soldaţii din Infanterie, morţi, erau luaţi şi mutaţi repede în zona de plajă; dar asemenea atenţie nu se acorda şi japonezilor. Temperaturile înalte accelerau descompunerea. Mirosul particular, „mirosul morţii“, era foarte puternic mai ales în cazemate şi alte zone în care japonezii opuseseră rezistenţă. Căpitanul Hunt povesteşte cum era la „Punct“:

„De la cei pe care-i omorîserăm ieri emana un miros de putrefacţie groaznic. Pielea galbenă începuse să li se facă maro, iar corpurile pe care bîzîiau muştele, dar pe care nu apăruseră viermi încă, erau umflate şi crăpate ca nişte pepeni stricaţi.“

Corpurile şi mirosurile nu aminteau constant de omniprezenţa morţii. Fiecare soldat din Infanteria Marină văzuse prieteni loviţi, unii mutilaţi groaznic, alţii omorîţi, şi

fiecare, în intervalele mai liniştite, se gîndise şi se întrebase de ce el a scăpat şi alţii au murit. Erau atîtea moduri de a fi omorît sau lovit, încît era normal ca cei sănătoşi încă să se întrebe cît va mai dura pînă devin şi ei victime. Cu toate că a doua zi luptele în unele locuri au fost şi mai severe, moralul nu le-a scăzut. Două motive sînt mai evidente. Primul constă în faptul că ei erau „Marines“ soldaţi ai Infanteriei Marine şi chiar dacă fiecare în sinea lui înflorea situaţia, nu aveau de gînd să-şi dezamăgească prietenii sau Corpurile. Al doilea factor este de obicei neglijat în relatările trupelor din Pacific. Soldaţii de Infanterie Marină îi urau pe japonezi. Parţial, această ură le fusese săditä intenţionat. De exemplu, colonelul Puller niciodată nu-şi lăsa oamenii să uite că ei au venit cu scopul de a-i distruge pe „micii bastarzi crăcănaţi“. La popota Diviziei I din Pavuvu erau pancarde mari pe care scria: „Omorîţi japonezii, Omorîţi japonezii, Omorîţi japonezii!“

De asemenea nu uitaseră atrocităţile comise de japonezi în tot Pacificul, dar mai ales împotriva soldaţilor de Infanterie Marină în Guadalcanal şi Noua Britanie. Soldaţii îşi puteau explica propria cruzime mai ales cînd se întîlneau cu rezultatele directe ale rezistenţei fanatice a japonezilor din Peleliu. James Merrifield, un sergent aflat în Peleliu, ataşat la Cartierul General al Regimentului 5, îşi aminteşte:

„Puteai să vezi grămezi, sute de japonezi morţi şi nu simţeai nimic – doar mirosul – dar dacă treceai pe lîngă unul de-al nostru te sfîşia.”

Una dintre ilustrările cele mai bune ale acestei uri vine din partea căpitanului Hunt, care a avut multe victime din rîndul oamenilor săi în timpul capturării Punctului. Descriindu-şi sentimentele după prima zi, el spunea:

„În toate minţile era acelaşi gînd: pierdusem prea mulţi oameni buni; cît puteam să mai ţinem piept? Japonezul încetase momentan; dar ne va lovi din nou; încă eram slăbiţi; urma să fim schimbaţi ca să putem dormi? Vom muri? – şi ce dacă – şi eram foarte supăraţi pe japonezi. Îi uram, îi omoram, şi nu ne lăsam

decît morţi. Dacă n-ar fi fost ei, n-am fi pe insula asta blestemată în mijlocul nimicului, cu toate pietrele astea, cu căldura asta nenorocită, fără apă şi mîncare.“

Cea mai amară luptă din Ziua D+1 s-a dus pe poziţia căpitanului Hunt şi pe linia mărginaşă adiacentă chiar în faţa lui 3/1. În ciuda focurilor intermitente şi a contraatacurilor sporadice din noaptea trecută, Compania K a lui Hunt, cu toate că suferise multe pierderi, continua să ocupe Punctul. Cu terţarola ni s-au adus muniţii, mîncare, apă şi au fost evacuaţi morţii. În timpul dimineţii D+1 japonezii au continuat să-şi construiască barajul de mortiere şi să arunce grenade în zona infanteriei. Toată ziua împuşcăturile au chinuit soldaţii americani. O dată ce s-a descoperit o cale printre stîncile marine veneau provizii regulat şi chiar au fost aduse şi întărituri, dintre cei ce rămăseseră pe plajă. Firul de transmisie ce făcea legătura dintre companie şi batalion, care fusese tăiat, a fost reparat aşa încît locotenentul Klopf şi echipa lui de observaţii artilerie l-a putut însoţi pe Hunt. Klopf a adus cu el şi puterea de comunicare cu cei aflaţi în partea dreaptă a zonei din spate a Punctului. În final, chiar înainte de a se întuneca, Compania B şi-a croit drumul spre golul creat şi elementele sale din partea stîngă au făcut contact cu apărătorii. Cele 30 de ore de izolare ale lui Hunt se sfîrşiseră. Japonezii au reacţionat încet la pierderea Punctului. Cu toate că au hărţuit întruna soldaţii, n-au trecut la un contraatac principal decît pe la orele 22.00 din Ziua D+1. Dacă se făcuse o asemenea cucerire cu o noapte înainte cînd efectivul lui Hunt era de 20 de oameni, atunci japonezii ar fi putut să ocupe locul strategic şi să respingă flancul Diviziei I. Pînă cînd s-a gîndit să atace puternic, Hunt primise întărituri, avuse 2 plutoane de mortiere întinse în zonele frontale, era legat de artileria de divizie, iar comandamentul său era în tranşeele săpate de-a lungul zonelor înalte. Japonezii nu aveau altceva de făcut decît să-şi îndrepte atacul dinspre est direct spre apărători. Au început un atac simultan de-a lungul zonei plane a plajei

din nord; aceasta a fost cea mai apropiată zonă a atacului banzai tipic care a avut loc la Peleliu. Cei care au atacat frontal soldaţii Infanteriei Marine au fost sfîşiaţi în bucăţi de focurile de mitralieră şi automate al cărui efect era sporit, de artilerie şi mortiere. Cei care au încercat să atace de-a lungul recifului au fost sau omorîţi, sau împinşi în nişele din faleză. Soldaţii i-au scos apoi din ascunzători, aruncînd grenade termit prin deschizături şi orificii. La ora 02.00 în Ziua D+2, lupta se terminase.

Atacul fanatic al japonezilor împotriva Punctului venise prea tîrziu şi-i costase 350 de oameni. Nu au putut cuceri Punctul şi atunci au plecat, lăsîndu-şi morţii într-un spectacol care l-a impresionat şi pe căpitanul Hunt, care-şi aminteşte:

„În nenumăratele bazine şi golfuleţe în corali, japonezii morţi stăteau în patru straturi, iar pe spaţiile nivelate erau împrăştiaţi pe un singur strat. Erau întinşi, înfiorători, cu feţele îngheţate şi buzele încreţite răutăcios, care lăsau să se vadă dinţii distanţaţi şi gingiile înnegrite. Ochii aveau întipărit filmul verde al morţii prin care vedeam expresia de groază şi incredibilitate. Mulţi dintre ei erau îmbrăţişaţi ca şi cînd ar fi încercat să se apere de focul nostru. Fuseseră mutilaţi înspăimîntător: străpunşi de gloanţe şi sfîşiaţi de şrapnel pînă le ieşiseră măruntaiele; picioare, braţe, capete şi torsuri decorau pietrele şi în unele locuri atîrnau grotesc în copaci.“

Dar şi pierderea americanilor fusese mare. Cînd a fost eliberată din funcţie Compania K pe 17 septembrie, din 235 de oameni cu care debarcase, Hunt mai avea doar 78.

Atacul asupra crestelor de corali din zona dreaptă a Punctului s-a consumat foarte repede după ce a început atacul general la orele 08.00 în ziua D+1. Există dovezi considerabile că foarte repede colonelul Nakagawa îşi retrăsese trupele de rezervă din zonele estice, ca şi majoritatea trupelor care supravieţuiseră în faţa Regimentului 5 Infanterie Marină spre poziţii dinainte stabilite, apărate din zonele înalte. Totuşi, acele trupe care controlau linia din faţă a Regimentului 1 continuau să

opună rezistenţă fanatică. Colonelul Puller îşi angajase Batalionul de rezervă 1/1 în Ziua D, şi unitatea de tancuri a reuşit în după-amiaza D+1 să captureze un segment din linia de frontieră. Aceasta a permis în fine Companiei B să închidă golul cu soldaţii împresuraţi de la Punct. Oricum, seara a venit doar cu această cucerire minimă de teritoriu pe extrema stîngă a Regimentului 1 de Infanterie Marină.

Celălalt batalion de flanc al lui Puller, 2/1 al lui Housowetz, în strînsă cooperare cu Regimentul 5 de Infanterie Marină pe partea dreaptă, a trecut peste marginea estică a aerodomului, întîlnind rezistenţa japoneză minimă. Multe dintre clădirile consolidate cu beton fuseseră sfărîmate de focurile anterioare ale Marinei. Cu toate că ruinele asigurau o oarecare acoperire pentru soldaţi, ele adăposteau şi japonezi care au trebuit scoşi prin lupte înverşunate, om la om. Pînă spre seara Zilei D+1, întreaga zonă a barăcilor era controlată de 2/1. Batalionul a înregistrat un succes considerabil, dar la venirea întunericului încă mai aveau peste 250 de iarzi pînă la drumul lateral care marca linia O-2.

Imediat după răsăritul Zilei D+1, japonezii au declanşat un bombardament intens, de toate calibrele, asupra zonei centrale a liniei Infanteriei Marine. Cu toate că acesta nu a oprit atacul programat pentru 08.00, aproape a distrus structura de comandă a Regimentului 5. Două serii de focuri ale mortierilor grei japonezi au lovit zona CP. Una a fost o lovitură directă asupra CP, iar cealaltă a distrus echipament de comunicaţie valoros. R-l, R-2, un nou-sosit maior înlocuitor şi ofiţerul de legătură al Artileriei Marine au fost înlăturaţi din acţiune. Colonelul Harris, comandantul regimentului, a fost aproape îngropat în explozie, scăpînd cu un genunchi sucit şi răni dureroase. Această pierdere era foarte serioasă, deoarece colonelul Walt, ofiţerul executiv, fusese trimis cu o seară înainte să preia comanda 3/5. Au fost aduşi înlocuitori spre CP regimental în timp ce continua atacul împotriva bazei aeriene. Noul E-l era căpitanul Paul Douglas, care înainte fusese ofiţer de personal al unei divizii. Spre seară, Walt a fost înlocuit în

funcţia de comandant al 3/5 de maiorul J.H. Gustavson, care fusese ofiţerul executiv al 2/5. Cînd Walt s-a întors la cartierul general al regimentului, l-a găsit pe Harris întins pe o targă, cu dureri mari, dar conştient şi hotărît să nu se lase evacuat. I-a spus lui Walt că va depinde de el mai mult decît ar fi normal. Astfel, pe 16 septembrie a existat o conducere dublă a Regimentului 5. Walt spunea:

„El (Harris) nu putea ajunge în primele linii. Hotărîrile mai puţin importante le luam singur. În cazul unor decizii majore, dacă timpul permitea, discutam cu colonelul Harris şi-i ceream decizia. În ultimele zile ale campaniei, Regimentul era angajat în capătul nordic al insulei, iar eu conduceam dintr-un CP din faţă. Colonelul Harris stătea mai retras şi eu îl informam asupra celor ce se petreceau“.

Obiectivul Regimentului 5 din Ziua D+1 era să ocupe porţiunea principală a aerodromului şi să treacă mai departe spre linia O-2 chiar lîngă începutul liniei de despărţire principală. Aceasta însemna că majoritatea celor trei batalioane de atac trebuia să treacă peste terenul plat descoperit. Japonezii, ascunşi în şanţuri săpate adînc de-a lungul versanţilor ce duceau spre dealurile 200 şi 210, punctele înaintaşe ale crestei Nas Însîngerat, aveau un cîmp perfect pentru deschiderea focului asupra aeroportului. Din posturile de observaţie japonezii puteau să apeleze şi la artileria grea aflată în zonele înalte dinspre nord. Încercarea grea la care au fost supuşi soldaţii americani a fost înregistrată superb de unul dintre cei care au supravieţuit, din 3/5. El scria:

„Soarele ardea fără milă şi căldura era epuizantă. Fumul şi praful de la baraj îmi limitau vederea. Pămîntul parcă se legăna înainte şi înapoi, din cauza ciocnirilor. Aveam impresia că pluteam în vîrtejul unei furtuni imaginare. Gloanţele japoneze pocneau şi trosneau, iar trasoarele treceau pe lîngă mine, pe ambele părţi, la nivelul taliei. Focurile de artilerie uşoară, ucigaşe, păreau aproape nesemnificative în mijlocul grenadelor explozive. Exploziile, vuietul şi uruitul fragmentelor de grenade umpleau cerul. Bucăţi de coral dinamitat îmi ardeau faţa şi mîinile, în timp

ce bucăţi de metal cădeau pe stîncile tari ca grindina pe străzile unui oraş. Peste tot grenadele explodau ca nişte artificii uriaşe.“

După capturarea aerodromului, 1/5 pe stînga şi 2/5 pe dreapta continuau să întîmpine rezistenţă puternică. 3/5 a fost forţat spre nord şi a fost folosit în restul zilei mai mult într-o mişcare de asigurare a zonei estice dintre Regimentul 5 şi al 7-lea, încercînd să cucerească un punct sudic. Compania F a 3/5 a fost adusă mai tîrziu, spre seară, pentru a umple un gol împreună cu 2/1, care fusese creat în avansurile dimineţii. Avansul lent al 1/5 şi 2/5 a fost menţinut sub focuri continue japoneze de pe înălţimi. Înainte de amiază Batalionul 1/5 al colonelului Boyd ajunsese în zona mangovelor la nord de aeroport. Aici au întîlnit rezistenţă puternică din partea japonezilor sub formă de tranşee antitanc, căptuşite cu beton. Aceste poziţii au fost cucerite abia după lupte grele, după care batalionul a înaintat spre linia O-2. Aceasta se afla de-a lungul unui drum de la baza dealurilor, oferind protecţie redusă, motiv pentru care Boyd şi-a mutat trupele în adăpostul tranşeelor antitanc pentru noapte. Problemele maiorului Gordon Gayle cu 2/5 erau compuse din pădurea de tufăriş şi lăstăriş şi mlaştina de mangrove dintre aerodrom şi coasta estică. Mulţi japonezi se ascunseseră în această zonă, de unde a trebuit să fie scoşi cu ajutorul tancurilor. Intensitatea şi natura dezorganizată a luptelor au fost înregistrate de căpitanul Jack Munday, care se ocupa de tancurile care susţineau 2/5. În jurnalul său scria:

„Nici nu era lumină cînd se apropie un locotenent şi-mi spune să mă alătur undeva Batalionului al II-lea (ca întotdeauna – nici o indicaţie, nici o îndrumare, nimic). Am pornit buldozerul şi am plecat... Îl găsim pe maiorul Gale la OP. Toţi aceşti comandanţi de batalion au prostul obicei de a sta la OP care este sau în faţă sau în primele linii. El se afla ca 50 de iarzi mai în faţă. Era ca o momeală într-o poiană cu mitraliere japoneze de ambele părţi. I-am omorît. Acum mă aflu în tancul nr.15. Unul îşi face hara-kiri. Puştii sînt însetaţi de sînge. Îi omoară iar pe cei morţi...“

Pînă spre sfîrşitul zilei, după lupte grele om la om, 2/5 distrusese majoritatea buncărelor şi zonelor fortificate din zona de acţiune. Totuşi, înainte de lăsarea întunericului, 2/5 s-a retras spre o zonă mai ascunsă, care oferea cîmp mai larg de lansare a focului. Cele două batalioane ale Regimentului 7 al Infanteriei Marine care atacau spre marginea sudică a insulei au întîlnit rezistenţă din partea trupelor veterane ale Batalionului al III-lea de japonezi, echivalent cu orice care confruntase Regimentul 1 Infanterie Marină de-a lungul recifului de corali din partea stîngă. Companiile K şi I la orele 08.00, după încetarea focurilor pregătitoare au atacat spre est pentru a goli zona de barăci mici şi fortificaţii alăturate care se aflau lîngă o cazemată mare. Tancurile şi aruncătoarele de flăcări constituiau grupul de şoc al atacului sprijinit de artileria de 75 şi 105 mm. Succesul iniţial al unităţilor de artilerie a Infanteriei Marine a fost notat de Tom Lea, care a trecut prin acea zonă cu cîteva minute mai tîrziu:

„Puteam auzi mersul leneş al tancurilor, mortarelor şi mortierelor, pocnetul focurilor noastre şi răspunsul focurilor japoneze chiar în faţa noastră, cînd să intrăm într-o zonă deschisă spre vîrful dealului pe care-l urcam. Luminişul era o zonă a barăcilor japoneze înconjurate de cazemate şi posturi antiaeriene. Totul era distrus, demolat, sfărîmat. Erau japonezi morţi pe jos, acolo unde fuseseră loviţi, iar în cele două cazemate am văzut nişte corpuri care nu mai erau decît carne roşie crudă şi sînge amestecat cu praf de beton şi aşchii de lemn...“

Atacul spre est a fost oprit de un fort mare cu pereţi de beton de 5 picioare şi plăci de oţel groase de 1 inch în jurul gurilor de tun. Loviturile directe ale unităţilor de marină ajutătoare au făcut puţine stricăciuni, iar loviturile de 75 mm ale tancurilor Sherman au fost complet ineficiente. În final s-a ajuns la grenadele fumigene ca să acopere echipele Infanteriei Marine de dinamitare care aşezau cartuşele de dinamită la baza pereţilor fortului. O dată ce au fost străpunşi pereţii, apărătorii au fost rapid înlăturaţi şi

avansul a continuat.

Una dintre companiile Batalionului 3/7 a ajuns la ţărmul estic la 09.30 şi au început să stabilească un perimetru de apărare. Celelalte două companii au continuat să atace japonezii pe direcţia sudică spre bancul de nisip îngust care apăra ultima poziţie de apărare din sud-est. În ciuda bunei organizări a apărării japonezilor bazată pe poziţiile tunurilor dinainte stabilite şi pe mici cazemate, soldaţii americani, cu tancuri, bazuca şi aruncătoare de flăcări erau gata la prînz să înceapă un ultim atac împotriva japonezilor. Dar căldura puternică şi luptele grele şi-au semnalat prezenţa; majoritatea soldaţilor nu băuseră apă de dimineaţă. S-a hotărît să se amîne atacul pentru a-i lăsa pe soldaţi să se odihnească şi să aştepte apa. Binevenita apă sălcie nu a sosit decît după-amiază, motiv pentru care colonelul Hanneken s-a decis să amîne atacul final pentru a doua zi dimineaţă. Pregătirile au continuat pînă la lăsarea întunericului, tancurile Sherman trăgeau spre cazematele şi punctele strategice ale japonezilor. Inginerii de luptă s-au dus înainte să dezamorseze minele puse de japonezi în bancul de nisip.

Avansînd spre coasta vestică, Batalionul 1/7 a avut cam aceleaşi probleme în timpul zilei ca sora sa, batalionul din stînga. După începerea atacului la orele 08.00 s-au întîlnit cu focuri dense din partea infanteriei japoneze care era ascunsă în cazemate şi buncăre. De asemenea japonezii au instalat patru tunuri de 5 inci şi trei tunuri antiaeriene de calibru mai mic, pentru a supraveghea zona de sud a Peleliului. Infanteria Marină era bine susţinută de propria artilerie, de tunurile Marinei şi rachetele de la LCT-urile speciale aflate în larg, astfel încît spre amiază ajunseseră la limita de pămînt care făcea legătura dintre Peleliu şi Insula Ngarmoked. Oricum, căldura şi lipsa de apă a încetinit avansul ca şi în cazul Batalionului 3/7. Cantităţi suficiente de apă n-au sosit la Batalionul 1/7 decît spre seară. Sosirea apei a fost notată de corespondentul şi artistul Tom Lea, care scria:

Cînd am auzit pe unul dintre cei noi spunînd că un LVT a adus cîteva bidoane de apă am înviat. Mi-am desfăcut bidoanele de la brîu şi fără măcar să-mi pun casca am plecat în căutarea bidoanelor mari. Le-am zărit într-un luminiş sus pe coasta unde le lăsase LVT-ul şi am pornit spre ele. Cam la 15 paşi de apă era să intru într-o baltă mare de sînge proaspăt. Uitîndu-mă în sus, am văzut trei soldaţi de Infanterie Marină care duceau un om împuşcat în piept. Îl scoteau din luminiş, lîngă bidoane rămăsese un singur om. Nu mă gîndeam decît la apa aceea, mi-am umplut bidonul fără să mă adresez celuilalt soldat. Imediat după ce m-am întors alături de Farrel şi Martin, în timp ce beam apa a apărut un soldat din patrula noastră cu bidonul plin, spunînd: „Ai dracului, au omorît doi tipi lîngă mine în timp ce-mi umpleam asta. Înainte de asta împuşcaseră deja unul“. Am mai luat cîteva înghiţituri fierbinţi simţindu-mă ciudat.

Chiar lîngă front au fost aduse arme uşoare antitanc, ca şi o autoşenilă cu un tun de 75 mm care să-i ajute pe genişti să cureţe plaja de mine. Mai tîrziu, geniştii au lucrat în întuneric pentru a curăţa drumurile directe ce duceau spre Ngarmoked de mine japoneze. La începutul după-amiezii s-a început un atac combinat de artilerie, tunuri marine şi avioane împotriva posturilor japoneze de pe insulă şi plăjile interioare adiacente. Scriind la adăpostul uneia dintre navele de sprijin, Tom Lea îşi aduce aminte:

„Deodată proiectile de 8 inci de la crucişătoarele grele au început să cadă în faţa noastră la 250-400 iarzi. Explodau în flăcări mari şi fum gri. Chiar şi pămîntul se cutremura, după care auzeam boom-urile triple ale salvelor. Aceste fîntîni gigante de flăcări apăreau pe toată lungimea şi lăţimea insulei, una după alta – apoi au încetat la fel de brusc cum au început. Chiar din dreptul soarelui au apărut bombardiere cu un zgomot de textile rupte ca şi cum sfîşiau cerul. Am văzut cum ouăle negre părăseau abdomenul avioanelor şi cum se deschideau uşile amorţite, bombele de 1.000 de punduri cădeau în junglă. Peste toată peninsula apăreau iar arbori înalţi de fum gri-muştar, acolo unde seminţele de foc prinseseră rădăcini. Apoi bombardierele cu torpilă veneau pe cer făcînd coborîri ascuţite, eliberînd rachetele multiple cu un vîjîit groaznic, iar la sfîrşitul zborului lansînd cuiburi pline de ouă mici şi negre care se ciocneau în aer

şi urlau cînd rupeau pămîntul. Avioanele cu torpilă nu au planat la sfîrşit, ci s-au întors brusc şi au zburat deasupra noastră destul de jos. Puteam să vedem echipajul foarte bine în timp ce circulau pe deasupra şi se uitau la noi după zid. Doi dintre piloţi ne-au făcut cu mîna. În final au sosit şi avioanele de vînătoare, escadroane întregi în picaj secţiune cu secţiune, survolînd. Am privit calea portocalie lăsată de trasoarele lor, în timp ce cerul era plin pînă la saturaţie de zgomotul asurzitor al tunurilor lor.“

Japonezii au pornit atacul principal al zilei D+1 împotriva flancului stîng al Diviziei I Infanterie Marină la orele 22.00, pierzînd majoritatea oamenilor în această încercare. În rest se mulţumeau cu focuri intermitente, obositoare, şi cu trimiterea unor trupe să infiltreze liniile Infanteriei Marine. În extrema sudică, un număr de japonezi au încercat în timpul refluxului să traverseze din Ngarmoked spre o insulă mică, anonimă, din nord. Au fost descoperiţi şi în lumina grenadelor iluminatoare au fost retezaţi de trăgătorii Infanteriei Marine şi de cei cu mitraliere.

În sfîrşit, aproximativ la orele 10.00 a venit şi generalul Rupertus şi şi-a transferat comanda de pe vas la CP, care fusese aranjată de generalul Oliver Smith. CP-ul se mai afla încă în tranşeele antitanc care erau imediat în spatele sectorului Regimentului 5 Infanterie Marină. Acesta a rămas centrul nervos al operaţiunii pînă cînd partea sudică a insulei a fost clarificată şi asalturile iniţiale pornite împotriva Umurbrogolului. Apoi CP-ul divizional a fost mutat în fostul bloc al administraţiei japoneze, adiacent la aerodrom. Generalul Smith a rămas în vechiul CP pînă la începutul lui noiembrie, cînd s-a întors în Pavuvu. Generalul Rupertus era încă handicapat din cauza accidentării piciorului în Ziua D+1 şi mai mult decît de obicei depindea de subordonaţi pentru aflarea situaţiei de-a lungul frontului. Aceasta a devenit una din sarcinile principale ale generalului Smith. Era aproape tot timpul în mişcare, în jurul Diviziei. Evident, generalul Rupertus a continuat să păstreze o distanţă extraordinară faţă de ADC, pierzînd astfel suportul intelectual şi moral al generalului Smith.

Smith raporta din cînd în cînd ofiţerului comandant, dar nu i s-a cerut niciodată să participe la conferinţele de planificare care aveau loc la Cartierul General.

În orice situaţie de luptă, puşcaşii erau cei care duceau greul şi sufereau cele mai multe accidente. Aşa că este normal să concentrăm atenţia asupra acestor elemente, să ignorăm, într-un sens relativ, personalul din fund. În această conjunctură pare potrivit să ne uităm la contribuţia adusă de grupele de sprijin, ţinînd cont de un factor evident dar foarte des neglijat. Într-o invazie ca cea din Peleliu sînt foarte puţine zone în afară de pericol; plaja este aproape la fel de periculoasă ca şi frontul. În Peleliu inginerii, cei din orchestră, personalul medical, membrii echipajului de descărcare a proviziilor, toţi se aflau sub foc şi toate elementele Diviziei I Infanterie Marină au suferit pierderi în primele două zile.

Elemente ale artileriei diviziei, Regimentul 11 Infanterie Marină, se aflau pe ţărm în ziua D, acordînd sprijin direct prin foc Infanteriei. Corpul de artilerie a sosit pe uscat a doua zi şi a fost pus sub controlul ofiţerului comandant al Regimentului 11 Infanterie Marină. Toate aceste arme erau supuse focului intermitent al contrabateriei artileriei japoneze, aflată în zonele înalte, departe, chiar şi în Insula Ngesebus. Majoritatea armelor Regimentului 11 au fost folosite pentru sprijinirea directă a Regimentelor 1 şi 5 de Infanterie Marină în asaltul nordic din Ziua D+1 şi după aceea. Oricum, Batalionul II de obuziere de 105 mm şi o baterie de obuziere de 155 mm au jucat un rol important în neutralizarea poziţiilor fortificate japoneze din sud, care confruntau Regimentul 7 Infanterie Marină. O baterie a Batalionului VIII de obuziere de 155 mm a fost aşezată într-o poziţie din care să poată trage asupra canalului, în vederea sprijinirii debarcărilor Diviziei 81 în Angaur. Pe 18, toate aceste arme, tunuri şi obuze au devenit disponibile să suporte noul atac al Infanteriei Marine asupra marginilor nordice ale aerodromului.

Inginerilor de luptă li s-a dat o serie de sarcini pe care le-au îndeplinit mai bine decît se aştepta, în ciuda lipsei de

personal calificat şi a condiţiilor primejdioase. Majoritatea inginerilor de luptă fuseseră ataşaţi direct la echipele de luptă pentru a ajuta la curăţarea multor posturi japoneze fortificate, despre care în raportul final al inginerului corpului scria că sînt „de tipul celor întîlnite de obicei la posturile japoneze doar că din punct de vedere calitativ şi cantitativ erau superioare celor întîlnite pînă acum.“ Aceste unităţi de geniu, supuse aceleiaşi situaţii ca şi puşcaşii Infanteriei Marine, au avut multe pierderi. Implicarea majorităţii geniştilor în sprijinirea infanteriei a dus la reducerea considerabilă a specialiştilor care să depisteze minele şi capcanele. Pentru sarcini de genul acesta au fost delegaţi un număr foarte mic de genişti. Rezultatul a fost pierderea unui număr mare de soldaţi şi vehicule din cauza acestor suvenire fatale lăsate de japonezi.

Un grup de oameni, ale căror funcţii erau atît de necesare succesului oricărei operaţiuni amfibii şi a căror muncă este de obicei trecută cu vederea, era numit „grupul de ţărm“. Treaba lor era să descarce şi să mute proviziile necesare spre diferite echipe de luptă. În Peleliu sarcinile de acest gen erau îngreuiate de prezenţa recifului. Majoritatea materialelor de suport trebuiau transferate în dreptul recifului în LVT-uri sau DUKW-uri din cauza drumului periculos pînă la mal. Artileria şi mortierele fatale ale japonezilor au distrus o serie de LVT-uri şi de alte mijloace de transport, aceste pierderi făcînd dificilă aprovizionarea trupelor din faţă. În primele trei zile apa şi muniţiile au avut prioritate. Dar abia în a III-a zi s-a instalat după recif un loc de debarcare de tip LST în zona Scarlet Beach (Plaja Roşie). În Ziua D+4 se instalase o trecere tip ponton, dar pînă nu a fost asigurată Purple Beach (Plaja Violetă) de pe coasta sudică, nu puteau fi aprovizionaţi în flux continuu cei de pe uscat. Pînă în Ziua D+4, majoritatea descărcărilor s-au făcut sub focul direct al japonezilor şi pentru o perioadă bună de timp armele ascunse în zonele înalte puteau să mai facă încă mult rău.

Politica guvernului Statelor Unite în anii 1940 excludea integrarea. Albii şi negrii erau despărţiţi, cei din urmă fiind

folosiţi în posturi de muncă fizică, grea, de obicei nu luptau. Cu toate că au fost trecuţi în funcţii inferioare în cadrul Corpurilor, soldaţii de Infanterie Marină de culoare s-au evidenţiat în Peleliu. Despărţirea aceasta a fost notată pe scurt de Russell Davis din Regimentul 1 Infanterie Marină, care îşi aminteşte că s-au instalat în seara zilei D şi că s-a întors să privească spre plajă:

„... Pe poteca de lîngă baltă venea o coloană de bărbaţi cu feţe închise la culoare, îmbrăcaţi în salopete de Infanterie Marină. Erau bărbaţi înalţi, solizi, iar feţele lor nu se puteau distinge din cauza întunericului care se lăsa. Erau primii soldaţi de culoare pe care îi văzusem în război. Aduceau apă şi muniţii de pe plajă, conduşi de un sergent imens, care ducea o ladă de muniţie pe fiecare umăr. Au lăsat lăzile jos lîngă banc, şi chiar atunci japonezii au tras salva de seară pe front şi toată lumea a fugit să se ascundă...“

Unul dintre soldaţii de culoare care se ascunsese în aceeaşi groapă cu Davis a hotărît să rămînă peste noapte şi a fost imediat introdus într-una din gărzi.

Acceptarea unui soldat de Infanterie Marină de culoare într-o asemenea situaţie de luptă spune mai mult decît comentariile ofiţerilor superiori la adresa comportamentului acestora cînd se află sub foc de armă. Toţi comandanţii de unitate care au intrat în contact cu aceşti bărbaţi le-au lăudat curajul, zelul şi buna dispoziţie. Colonelul Deakin a notat activităţile soldaţilor de culoare din cadrul celui de-al XVI-lea Depozit al Cîmpului care s-au oferit să fie purtătorii tărgilor şi i-a lăudat pentru modul în care au îndeplinit acest important serviciu. De asemenea, colonelul Harris, în raportul său de luptă, a dat atenţie deosebită negrilor din Seabees* **– Compania A a Batalionului Special 17 CB, pentru sarcina grea dar deosebit de importantă de descărcare a proviziilor pe plajă sub ameninţarea focului inamic.**

Soldaţii de Infanterie Marină şi marinarii de culoare erau înlăturaţi din cauza prejudecăţilor, din rîndul soldaţilor

* Unitate de geniu de marină.

obişnuiţi de Infanterie Marină, dar în Peleliu au demonstrat că merită să ocupe locul respectiv.

S-ar putea ca grupurile de „marines“ din Peleliu, cărora li s-a făcut cea mai puţină publicitate şi care meritau laude, să fie echipele de medici şi personalul din spatele frontului, ca membrii orchestrei, personalul Cartierului General şi persoanele care îngrijeau cîinii de război care mai tîrziu au fost trecuţi să poarte tărgile. O dată cu primele atacuri din Ziua D au sosit pe uscat şi 3 companii medicale. Compania A a fost desemnată Regimentului 1 Infanterie Marină, Compania B Regimentului 5 şi Compania C Regimentului 7. Fiecare dintre aceste unităţi avea un efectiv autorizat de 40 de soldaţi însărcinaţi cu strîngerea cadavrelor şi 96 de brancardieri; s-a descoperit destul de repede că nu erau suficiente cadre. Căldura şi umiditatea ar fi pus la grea încercare echipele medicale, chiar dacă inamicul n-ar fi tras. Rezistenţa feroce a japonezilor de pe plajă şi din zonele următoare a dus la o rată de victime mult mai mare decît se aşteptau în rîndul echipelor de tragere ale Infanteriei Marine. Chiar şi cei din trupă au suferit pierderi neobişnuite. Pînă cînd Divizia I Infanterie Marină s-a retras, corpul spitalului avea 239 pierderi din cifra iniţială în 1.835. Această cifră, cu toate că este mare, nu ilustrează întreaga situaţie: 36% din Compania A erau răniţi, 31% din Compania B şi 45% din Compania C, majoritatea acestor pierderi fiind înregistrate în primele zile de luptă.

Putem să ne creăm o idee în legătură cu situaţia brancardierilor din primele zile ale bătăliei din povestirile unui soldat de Infanterie Marină dintr-o unitate antiaeriană ale cărei tunuri nu fuseseră aduse pe uscat încă. El povesteşte:

„Primul sergent s-a oferit să mă facă brancardier. Regimentul 5 fusese oprit într-o zonă mlăştinoasă, numărul victimelor era mare, frunzişul era căzut tot, iar cadavrele pluteau în apă şi în noroi printre crăci şi beţe fără nici un fel de acoperire. Mi-aduc aminte că erau doi Seabees, încă un tip şi cu mine [în echipă]. Cazemata în care trebuia iniţial să-mi duc escadronul era folosită în acea perioadă ca staţie de evacuare, şi se afla chiar peste o

culme în apropierea unui drum paralel cu partea din spate a culmii. Am fugit în sus pe drum cam 400 de iarzi, pînă la cazemata asta am văzut că aveau mulţi răniţi pe tărgi. Prima dată ne-am dus toţi patru cu o targă, dar în primul drum cei doi Seabees au fost loviţi şi atunci, împreună cu celălalt soldat de Infanterie Marină, am mai făcut patru drumuri în mlaştină, dar pe urmă el a trebuit să mai facă două drumuri sigur, pentru că la mine a apărut prostraţia, din cauza căldurii.“

Companiile medicale erau pe uscat şi au început să opereze chiar înainte să se facă o oră de la prima debarcare. Totuşi, majoritatea echipamentului lor n-a fost adus decît după multe ore. Abia la patru zile după debarcarea soldaţilor de Infanterie Marină au fost aduse toate facilităţile adecvate spitalului pe uscat. Pînă atunci, funcţia principală a majorităţii personalului medical fusese de evacuare a răniţilor. Pentru acest scop au fost stabilite secţii medicale de uscat, care aveau să fie consolidate mai tîrziu pe Plaja Portocalie. O altă staţie de colectare centrală a fost stabilită pe Plaja Violet, după ce acea zonă fusese asigurată, deoarece răniţii puteau fi evacuaţi de aici direct pe APA-uri şi pe vapoarele spital. Unele victime, cele din luptele primelor două zile au fost evacuate din cîmpul de luptă şi duse direct pe recif, fără să mai treacă prin secţiile medicale de pe uscat. Procedura de evacuare în retrospectivă pare foarte simplă, dar a fost de fapt foarte dificilă datorită focurilor obositoare şi lipsei de vehicule. Răniţii erau aduşi la staţiile de evacuare cu orice mijloc disponibil. Aici li se administra tratamentul minim şi cît se putea de repede erau trecuţi în DUKW-uri pentru a fi transportaţi la recif şi unde aşteptau APA-uri sau nave spital.

Este imposibil să redăm realitatea problemelor legate de tratarea răniţilor şi muribunzilor din Peleliu. Tom Lea a descris cît se putea de bine una din bazele temporare pentru răniţi pe care a observat-o în Ziua D+2.

„Cam la 30 de paşi în spatele şanţului japonez se stabilise o bază pentru răniţi, într-un crater mare de obuz făcut de unul din

tunurile noastre de război. De jur împrejur erau bucăţi de şrapnel lungi de peste 1 picior. La baza craterului, un doctor lucra la cazurile cele mai grave din tărgi. Cei de la trupă, cîte patru la o targă, veneau continuu cu răniţi însîngeraţi. Doctorul lega de vîrful unui trunchi de copac căzut sticlele cu plasmă şi făcea transfuzii cît putea de repede după intervenţii chirurgicale dure. Cei de la trupă aplicau compresii, sulf, morfină, se ocupau de răniţii care puteau merge şi acordau primul ajutor cazurilor mai uşoare. Părintele stătea alături cu două sufertaşe şi o biblie, ne ajuta. Se vedea că era adînc tulburat de suferinţa răniţilor şi de moarte. Părea singur şi foarte aproape de Dumnezeu cînd se apleca asupra celor amărîţi, atît de departe de casă. Soldaţii puneau un poncho, o bluză, o cîrpă, orice la îndemînă peste feţele gri ale morţilor şi îi duceau la o margine de plajă, sub prelate, unde aşteptau săparea mormintelor.“

O problemă principală pentru planificatorii Infanteriei Marine era minimizarea răspîndirii bolilor infecţioase. În primele zile, mii de japonezi morţi stăteau acolo unde muriseră. Ar fi fost prea periculos să le colecteze corpurile chiar dacă ar fi avut oameni disponibili pentru această sarcină grea. Problema principală cu care se confruntau comandanţii de Infanterie Marină din Ziua D+2 era lipsa de trupe care să îndeplinească misiunile de combat. Nimeni nu putea fi liber să îngroape morţi. Căldura şi umiditatea au făcut din partea sudică a insulei o uzină de mirosuri, al cărei corespondent civil nu putea fi decît un grajd sau un abator al unui oraş din Vest nu prea modern. Toţi participanţii au fost de acord că mirosul corpurilor în putrefacţie era copleşitor. Pentru a opri dezvoltarea bolilor purtate de insecte, Infanteria Marină a trimis 3 echipe sanitare de cîte 15 oameni în ziua D. Folosind spray-uri mici pline cu o nouă substanţă chimică DDT, aceste echipe mergeau în spatele trăgătorilor de Infanterie Marină pulverizînd DDT în toate locurile unde inamicul îşi aruncase gunoaiele, pe feţele şi mai ales pe corpurile japonezilor care începuseră să se descompună. Mai tîrziu, un camion special a pulverizat DDT-ul în locurile de înmulţire a ţînţarilor, iar un avion special adaptat a pulverizat întreaga

insulă.

În ciuda acestor eforturi eroice, un număr mare de soldaţi ai Infanteriei Marine au făcut dizenterie, care pentru mulţi era la fel de obositoare ca şi căldura sau acţiunile duşmanului. Probabil că aveau dreptate cînd spuneau că insectele erau de vină, pentru că DDT-ul, în timp ce era eficient în ceea ce priveşte insectele mature, nu omora larvele. Astfel, populaţia de insecte nu a fost niciodată eradicată şi noile insecte aveau un număr din ce în ce mai mare de cadavre din care să se hrănească. Spre norocul soldaţilor Infanteriei Marine, pe Insula Peleliu nu erau ţînţari „anofelis“ sau „aedes Aegypti“. Ţînţarii „culicene“ din zona mlăştinoasă erau obositori, dar puteau fi controlaţi cu DDT. Toate cazurile declarate de malerie apăreau la veterani care luaseră boala în Noua Britanie sau Guadalcanal.

Erau şi alte neplăceri pe care trebuiau să le suporte toţi, mai ales trăgătorii din prima linie. Printre numeroasele infecţii de tip ciupercă, cele mai des întîlnite erau herpesurile. Cînd se putea, trupele din spate îşi scoteau cît mai multe haine, mergeau fără chiloţi sau curele, deoarece puteau să-i roadă, lucru care le agrava situaţia. Combatanţii nu se puteau lipsi nici măcar de aceste lucruri, nu puteau să-şi creeze nici cel mai mic confort. Insectele erau îngrozitoare. Pe lîngă ţînţarii greu de omorît, probabil că cel mai enervant tip era „micul ţînţar“. Unul dintre soldaţi îşi aminteşte foarte bine de micile insecte şi de suferinţa care o provocau:

„Cum am debarcat am început să fim devoraţi de vii de un fel de paraziţi pe care nu-i puteam vedea, şi atunci le spuneam „ums-nevăzute“. Am ajuns la concluzia că erau mici ţînţari care se înmulţeau în ţinuturi mlăştinoase sărate şi erau mai mici decît o musculiţă. Intrau în pori şi, tată, era ca o rană de burghiu; intrau adînc de tot, şi normal că simţeai şi în somn, şi te scărpinai pînă cînd te trezeai că-ţi curge sînge, că ai bube care te mănîncă, pe care le apucaseşi şi doreai să le scarpini pînă cad cu totul. Se pare că distracţia era completă, nefumătorii aveau cele mai multe probleme. Aşa că dormeam cu manşete bine încheiate încercînd să oprim drăciile astea. Personalul medical se uitase

prin documentele găsite la japonezi pentru a descoperi ce sînt, dar n-au reuşit. Brusc au încetat să ne mai deranjeze. Desigur că se dădea cu DDT, dar nu cred că asta le-a oprit. Cred că am devenit noi imuni.“

În ciuda problemelor, la sfîrşitul zilei de 16 septembrie comandanţii superiori ai Corpului III Amfibii se puteau felicita că, în ciuda rezistenţei japoneze şi toate pierderile Infanteriei Marine reuşiseră să obţină obiectivul major. Japonezii din sud nemaiprimind întărituri nu mai puteau rezista mult, aerodromul şi zona alăturată de barăci fuseseră capturate, şi presupunea că forţarea rapidă pe drumul de est şi de vest va aduce şi restul insulei sub controlul Infanteriei Marine.

Între timp, Forţa de Atac Angaur, sub comanda contraamiralului William Blandy, aştepta lîngă plăjile desemnate ale Angaurului, cu ofiţerii şi soldaţii Diviziei 81 de Infanterie. Fiind optimişti, se aşteptau să debarce pe 16 (Codul Ziua Vulpii). Dar oricum, comandantul superior de Infanterie Marină, Julian Smith, a întrebat scopul Diviziei 81 înainte ca situaţia din Peleliu să fie clară. Luptele grele din Ziua D confirmau hotărîrea înţeleaptă de a menţine rezerva în stare de plutire pînă cînd se determina situaţia din Peleliu. Dar avansul rapid al Regimentului 5 Infanterie Marină şi capturarea aerodromului se pare că a luminat gîndurile ofiţerilor superiori. E de înţeles că generalul Mueller, comandantul Diviziei 81, voia să-şi ia trupele de pe vas şi să înceapă să pună în aplicare planul. Amiralul Blandy de asemenea susţinea decizia de invadare a Angaurului. În ciuda pierderilor suferite de Divizia I Infanterie Marină şi a rezistenţei încăpăţînate a japonezilor din sud, niciodată generalul Rupertus nu a indicat că s-ar putea să fie nevoit să folosească în vreo măsură divizia de Armată. Astfel la întîlnirea dintre amiralul Fort, care comanda Grupul de Atac Vestic şi generalul Geiger, s-a dat un ordin pe 16 septembrie la ora 14.32, să înceapă dimineaţa următoare invadarea Angaurului.

În sens restrîns, comandanţii superiori au avut dreptate

cînd au eliberat Divizia 81. Obiectivul principal al invaziei, aerodromul, fusese ocupat, iar prognozele referitoare la gonirea japonezilor din toată insula, mai puţin zonele înalte, erau foarte bune. Generalul Rupertus şi mulţi dintre subordonaţii săi, mai ales colonelul Puller, erau convinşi că Infanteria Marină era de neînvins. Dar colonelul Nakagawa încă deţinea Umurbrogolul cu toate văile şi culmile sale, iar obiectivele sale nu se schimbaseră – să-i facă pe „Marines“ să plătească cu sînge fiecare picior pătrat de insulă.

Majoritatea ofiţerilor superiori ar fi fost surprinşi dacă li s-ar fi spus pe 16 septembrie că urmează una dintre cele mai grele lupte şi că în această luptă va fi distrus un regiment întreg al Infanteriei Marine iar capacităţile de luptă ale celorlalte două vor fi serios afectate.

7 ANGAUR ŞI ULITHI

În primele dezbateri ale planului STALEMATE ocuparea insulei Angaur la şapte mile sud de Peleliu fusese cea dintîi acţiune prevăzută. La început Marina hotărîse să atace în primul rînd Angaur-ul şi abia apoi Peleliu. Generalul Julian Smith, pe cînd era comandant al Trupelor Expediţionare protestase împotriva acestei ordini a acţiunilor, arătînd că dacă Peleliu nu era atacată înainte sau în acelaşi timp cu Angaur, japonezii puteau aduce întăriri prin Insulele Rock din Babeldaob. Acest lucru ar fi îngreunat inutil capturarea Peleliului. Strategii forţelor navale de la Pearl Harbor care stabileau parametrii, pentru operaţiunea revizuită STALEMATE II, erau de acord cu ideea generalului Smith ca Peleliu să fie ocupată prima, rupîndu-se astfel legătura între insula sudică şi întăririle care ar fi putut sosi din Peleliu sau Babeldaob.

Privind înapoi este dificil să ne dăm seama de ce

Angaur a fost considerată importantă. Era mai mică decît Peleliu, nu avea instalaţii militare deosebite şi pe ea se afla doar un mic orăşel. Înainte de război japonezii preţuiseră Angaurul numai pentru zăcămintele de fosfat. Existau două motive oferite de strategii Marinei pentru prioritatea acordată Angaurului. Primul era că se afla într-o poziţie strategică şi japonezii o puteau folosi ca bază de atac a poziţiilor americane de la Peleliu. Însă acest lucru conta prea puţin avînd în vedere garnizoana mică existentă pe Angaur şi lipsa unor forţe japoneze semnificative pe apă sau aeriene în insulele Palau. Babeldaob şi Koror cu porturi mult mai bune şi cu peste 25.000 de oameni n-au fost niciodată luate cu asalt, deşi constituiau o ameninţare mult mai mare decît Angaur. Al doilea motiv avansat era nevoia de un aerodrom pentru bombardiere pe care strategii militari voiau să-l construiască în zona de şes a insulei. Un astfel de aerodrom a fost terminat într-o lună şi cîteva zile după ocuparea Angaurului. În acel moment însă evenimentele de pe principalele teatre de operaţiuni făcuseră inutil noul aerodrom.

De la început s-a hotărît folosirea Diviziei 81 de Infanterie cu obiectivul Angaur, iar planificarea detaliată a cuceririi ei a revenit generalului maior Paul Mueller şi statului său major. Cînd Mueller a sosit în Hawaii pe 6 iulie, a aflat că STALEMATE I fusese anulat şi înlocuit cu STALEMATE II, iar statul său major a început proiectarea ocupării insulei Angaur. La început au fost informaţi că pe insulă se aflau numai 300 de japonezi, iar Mueller se putea aştepta în consecinţă ca o singură brigadă combatantă a diviziei să fie tocmai potrivită pentru a lua Angaurul. Totuşi, pe 22 iulie, Serviciul de informaţii din Saipan a raportat că există pe insulă un regiment de întăriri, mai puţin probabil un batalion. Planul a fost schimbat, intenţionîndu-se folosirea a două din brigăzile de atac ale diviziei. Acest plan general revizuit a fost prezentat generalului Julian Smith pe 22 iulie şi a fost acceptat. Planurile de invazie prevedeau debarcări simultane ale celor două brigăzi. Brigada (RCT) 322 de sub comanda colonelului Benjamin Venable trebuia

să debarce pe Plaja Roşie (Red Beach) în nord-estul insulei şi să avanseze cît mai repede (atît cît îi permitea rezistenţa aici) în direcţia sud-vest, spre singura localitate mai mare, oraşul Saipan. Între timp, brigada 321 aflată sub comanda colonelului Robert Dark urma să debarce pe Blue Beach, pe coasta sud-estică imediat învecinată cu punctul nord-estic. Apoi trebuia să o ia spre vest în interiorul insulei pînă ce ajungea aproximativ în centrul ei unde îşi schimba direcţia de atac spre sud. Pînă în acel moment brigada 322 trebuia să îşi asigure cea mai mare parte din nordul insulei, iar cele două regimente urmau să facă joncţiunea pentru ultima înaintare spre sud.

Planul era simplu şi era conceput să beneficieze nu numai de două din cele mai propice plaje de debarcare, dar şi de căile ferate care legau ţărmurile estice şi nordice cu uzina de fosfaţi şi oraşul Saipan. Plajele Roşie şi Albastră au fost alese pentru că în aceste puncte nu se afla nici un recif protector. Acest factor a cîntărit mai mult decît faptul că liniile de înaintare vor fi mult restrînse de pădurea care începea aproape la marginea plajelor. Cu toate acestea, strategii aveau încredere într-o decizie rapidă de vreme ce se credea că japonezii nu aveau pe insulă decît două batalioane cu aproximativ 2.500 de oameni. Astfel, Armata, o dată ce primele sale valuri de asalt se aflau pe ţărm, ar fi avut un avantaj în forţe umane care Marinei îi lipseau la Peleliu. Regimentele Armatei au avut de fapt un avantaj numeric mult mai mare decît se crezuse, pentru că sursele de informaţii supraestimaseră mărimea garnizoanei japoneze. Japonezii dispuneau numai de Batalionul 1 al Regimentului 59 de Infanterie cu aproximativ 1.400 de oameni pentru a rezista invaziei. Aceasta pentru că generalul Inoue, crezînd că asaltul principal va fi împotriva Babeldaobului, retrăsese celălalt batalion de infanterie şi trupele de sprijin în ultima parte a lui iulie. Maiorul Ushio Goto primise comanda Angaurului cînd superiorul său, colonelul Eguchi, a primit ordin de întoarcere la Koror.

Hotărîrea de a debarca pe Plajele Roşie şi Albastră – în loc de Plajele Verzi, mai lungi şi mai netede – aflate la sud-

est, a reprezentat o mare şansă, căci aici japonezii construiseră mijloace complicate de apărare. Aceste fortificaţii includeau cazemate întărite de beton, tetrahedrons, sîrmă ghimpată şi mine de teren. Maiorul Goto şi-a plasat grosul trupelor destul de aproape pentru a sprijini zona plajelor de est, sud şi vest. Se baza pe zonele bine împădurite din nord pentru încetinirea oricărei invazii provenită din acea direcţie, încetinire care i-ar fi fost îndeajuns pentru mutarea trupelor din partea centrală a insulei. Deşi dispunea de un efectiv mic de trupe,

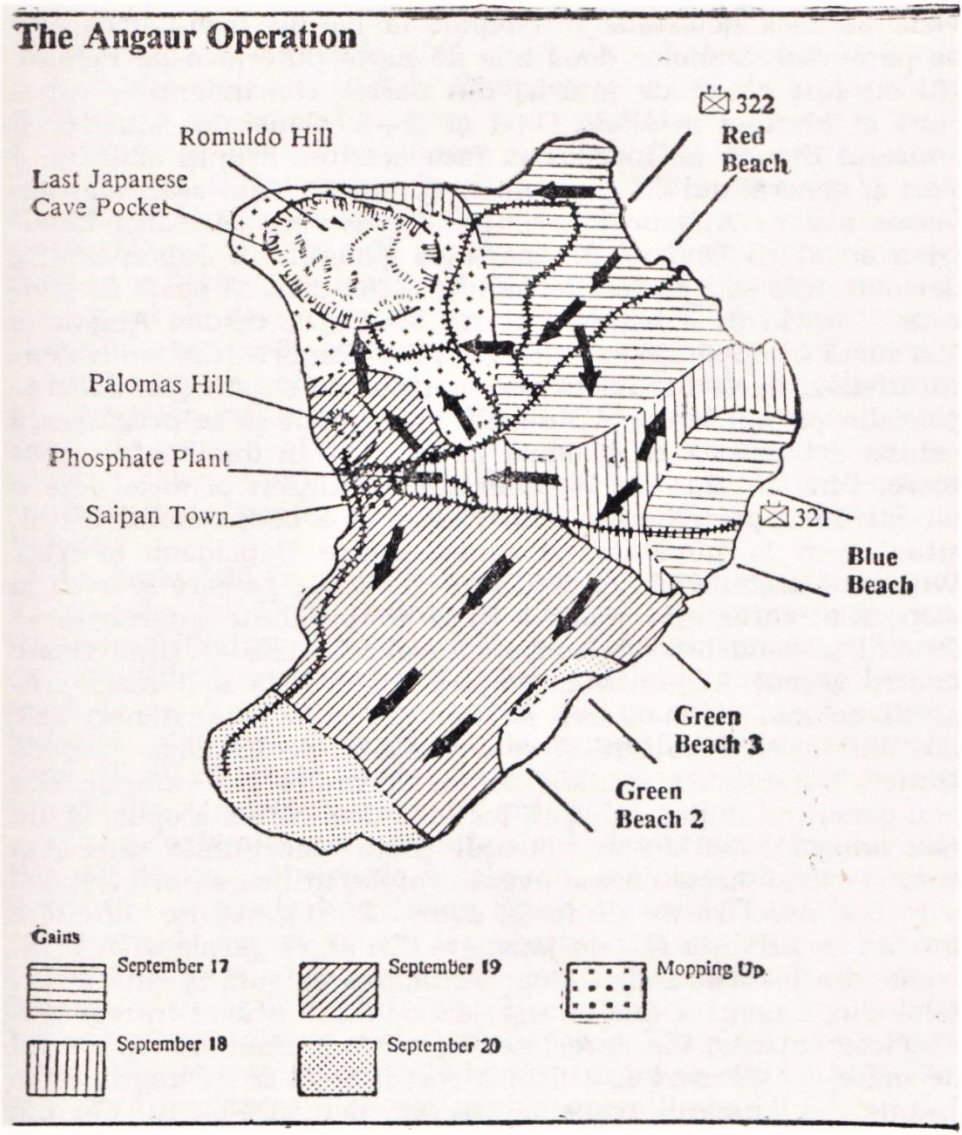

obiectivele sale erau aceleaşi cu cele ale colonelului Nakagawa la Peleliu. Şi el primise din partea colonelului Toda Ordinul de Operaţiuni şi i s-a încredinţat misiunea de a face capturarea Angaurului cît mai costisitoare posibil pentru americani. Dacă şi-ar fi închipuit că invazia va veni din direcţia plajelor nordice, cu siguranţă că ar fi luptat mai mult împotriva debarcărilor, dar obiectivele sale erau clare – să-i facă pe americani să lupte pentru fiecare punct întărit, să se retragă pe crestele de coral şi pe înălţimi în nord-vestul zonei din jurul Colinelor Palomas şi Ramuldo, şi să reziste pînă la moarte.

Lunga odisee a Diviziei 81 care începuse pe 11 august cînd Divizia a părăsit Oahu era aproape încheiată. Oamenii din această divizie, la începerea atacului asupra insulei Angaur, erau desigur una dintre cele mai plimbate unităţi din Pacific. Fuseseră transportaţi din Oahu la Guadalcanal unde au făcut exerciţii de debarcare la Capul Esperance pe 30 august şi 1 septembrie, separat de manevrele de debarcare ale Marinei. Apoi s-au reîmbarcat pentru insulele Palau şi s-au alăturat convoiului masiv ce se îndrepta către nord. Planul pentru folosirea Diviziei 81 rămînea flexibil: totul depindea de avansarea Infanteriei Marine la Peleliu de vreme ce, teoretic, cele trei brigăzi combatante (RCT-uri) din Divizia 81 trebuiau să formeze o rezervă plutitoare pe care Infanteria să se bazeze. Deoarece Fox Day, data pentru atacul Angaurului nu a fost fixată, Divizia 81 încă netestată a aşteptat la bordul transportoarelor pe parcursul primelor două zile de lupte puternice pe Peleliu. Nu au fost cereri de întăriri din partea comandanţilor superiori ai Marinei în zilele D+1 şi D+2. Generalul Mueller şi amiralul Blandy au început să facă presiuni asupra amiralului Fort şi generalului Geiger pentru aprobarea unui asalt mai din vreme asupra Angaurului. Singurul glas care se ridica împotriva angajării Diviziei 81 aparţinea generalului Julian Smith, dar obiecţiile sale au fost formulate astfel încît să poată fi ignorate. Decizia de a trimite Divizia 81 asupra

insulei Angaur a fost luată în după-amiaza zilei de 16 septembrie. Comandamentul diviziei de la bordul transportorului de desant (pentru trupele din primul eşalon) „Fremout“ a început să se pregătească pentru debarcarea programată la ora 8.30 în dimineaţa următoare. Pînă în ziua de 16, amiralul Wilkinson primise deja o directivă din partea amiralului Halsey de a ocupa atolul Ulithi, situat cam la jumătatea distanţei dintre Babeldaob şi Yap. Wilkinson trebuia să ocupe Ulithi cu forţele pe care le avea la dispoziţie. Infanteria marină fiind în totalitate angrenată la Peleliu şi două brigăzi combatante din Divizia 81 fiind fixate pentru atacul Angaurului, singura rezervă de mai mari proporţii ce mai rămînea era RCT-ul (brigada combatantă) 323, iar Wilkinson a hotărît să se folosească de întreaga brigadă pentru a-şi asigura insulele destul de multe ale atolului. Din nou generalul Julian Smith a fost singurul care s-a opus, şi din nou amiralul Wilkinson a trecut peste obiecţiunile sale. Aşa cum aveau să arate curînd evenimentele, utilizarea brigăzii 323 a fost o mare irosire de forţe, datorată informaţiilor deficitare în ceea ce priveşte forţele japoneze din afara garnizoanei principale din insulele Palau. Supraestimarea cu sută la sută a forţelor din Angaur a dus la angajarea inutilă a unei întregi brigăzi combatante, iar aprecierea (greşită) a unui număr destul de mare de japonezi la Ulithi a fost ca acolo să fie angrenată o treime din numărul trupelor afectate pentru Peleliu. Cei din brigada 323 nu aveau să întîlnească nici un japonez pe nici una din insuliţele atolului Ulithi.

Hotărîrea de a angaja întreaga Divizie 81 împotriva unor obiective secundare a avut mai multe consecinţe. În primul rînd, a înlăturat alternativa folosirii rezervelor Armatei la Peleliu în timpul luptelor disperate de după D+2. Divizia I de Marină a fost silită să folosească personalul de întreţinere în acţiuni de luptă pentru a sprijini înaintarea. Aceeaşi hotărîre a îndepărtat de Peleliu sprijinul aerian şi naval. În „Ziua Vulpii“ (Fox Day), aproximativ jumătate din forţele de sprijin aerian al Infanteriei Marine a fost deviat către operaţiunea din Angaur, şi multe misiuni cerute de

Infanterie nu au putut fi îndeplinite. Situaţia s-a înrăutăţit în ziua următoare, cînd multe unităţi ale Grupului Operativ 38 s-au retras. Numai după capturarea Angaurului în F+3 (la trei zile după Fox Day) Marina şi-a putut dedica din nou întreaga atenţie insulei Peleliu.

Forţele navale care sprijineau debarcările atît de dificile de la Peleliu au fost epuizate de necesitatea de a oferi foc de acoperire celorlalte două invazii. Bombardamentul preliminar al Angaurului a început pe 12 septembrie şi focul naval a continuat să sprijine invazia pînă ce insula a fost capturată 8 zile mai tîrziu. Amiralul Blandy dispunea de vasul de luptă „Tennessee“, de un crucişător greu, trei crucişătoare uşoare şi cinci distrugătoare pentru anihilarea apărării fixe de pe Angaur. Operaţiunea Ulithi care a început să prindă contur pe 17 septembrie în largul insulei Peleliu a necesitat un crucişător, nouă distrugătoare, trei vase de recunoaştere, două vase de transport de mare viteză, cinci transportoare de atac şi douăsprezece ambarcaţiuni de debarcare pentru plecarea la Ulithi şi începerea primului atac pe 21 septembrie. Nu se ştie sigur dacă absenţa vreunuia dintre aceste vase a avut vreo influenţă negativă asupra luptelor crîncene de la Peleliu. Cu toate acestea, peste 4.000 de oameni aflaţi la bordul transportoarelor ce se îndreptau către inamic la 200 mile spre nord au fost rezerve ca şi inexistente pentru Infanteria Marină atît de încercată pe Peleliu.

La orele 7.30 în „Ziua Vulpii“, pe 17 septembrie forţele navale au deschis focul. Înainte de sfîrşitul zilei prinsese în raza focului poziţii fixe şi obiective de ocazie şi consumase 867 tone de proiectile în care intrau şi 600 de rafale de obuze de 14 inci trase de pe „Tennessee“. Nu există nici un motiv de a pune la îndoială „Raportul de după bătălie asupra focului de artilerie“, care afirma că acesta „a fost devastator, şi practic a distrus toţi copacii din zonele pe care le-a cuprins“.

La aproximativ zece minute după deschiderea focului iniţial, 40 de aruncătoare de bombe au măturat plajele pentru debarcare şi zonele învecinate. Sprijinite de LCI-uri

(mijloace plutitoare de desant pentru transportul infanteriei) care lansau rachete, primele transportoare de desant cu şenile din cele două batalioane de asalt ale brigăzii 321 au debarcat pe Plaja Albastră, iar cîteva minute mai tîrziu brigada 322 a intrat pe Plaja Roşie. Vasele transportoare la bordul cărora se afla brigada 323, care încă nu fusese detaşată pentru operaţiunea Ulithi, au demonstrat de-a lungul coastei vestice în largul oraşului Saipan toate în acelaşi timp, în speranţa de a atrage trupe japoneze în apărarea regiunii.

Depăşeşte scopul lucrării noastre o examinare în detaliu a acţiunilor Diviziei 81 la Angaur şi mai tîrziu la Ulithi. Urmărim mai degrabă să arătăm cum s-au comportat trupele Armatei în prima lor acţiune şi în ce mod operaţiunile de la Angaur au completat sau au scăzut din forţa luptelor grele ce se purtau de partea cealaltă a canalului, la Peleliu. Un răspuns pe scurt la prima problemă ar fi că toate elementele Diviziei s-au comportat bine şi după obţinerea insulei pe 20, ele deveniseră deja o forţă extrem de competentă. Aceasta nu înseamnă că nu s-au făcut greşeli. În prima noapte japonezii, conform obiceiului lor, s-au infiltrat dincolo de linii provocînd unele pierderi. De asemenea, au atras după sine multe focuri la întîmplare ale efectivului din spatele liniilor care s-a crezut atacat. În a doua zi, cele două brigăzi combatante (RCT-uri) au întîrziat aproape două ore începerea înaintării, în parte datorită contraatacurilor japoneze, dar în cea mai mare parte lipsei de experienţă a ofiţerilor şi oamenilor din divizia 81.

Deşi a fost prima lor bătălie, trupele Armatei s-au comportat în general foarte bine. Nu au existat probleme deosebite la debarcare şi ambele brigăzi s-au deplasat repede pe plajă intrînd în pădure. Debarcările au fost întîmpinate doar de un foc sporadic de mitraliere şi puşti. Maiorul Goto îşi ţinea deoparte batalionul pentru a-şi folosi oamenii în modul cel mai profitabil. Unităţile de sprijin ale armatei îşi puteau aduce proviziile direct pe ambele plaje în LCVP-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul vehiculelor şi trupelor) şi LCMS-uri (mijloace plutitoare de

desant pentru transportul trupelor mecanizate), şi chiar LST-uri (nave tanc de desant) mult mai mari puteau acosta fără multe dificultăţi. Asta însemna că foarte curînd buldozerele puteau fi folosite pentru a croi drum prin desişul junglei. Au urmat tancurile Sherman, care mergeau în ajutorul infanteriştilor. Artileria Diviziei a fost rapid montată pe poziţii, adăugînd mai multă putere de foc infanteriei.

Cei din Brigada 322 au descoperit curînd că inamicii lor principali erau pădurea, căldura şi umiditatea. Japonezii nu au luptat în sectorul nordic decît cu foc de hărţuială de mortiere şi mitraliere. S-a ajuns la linia O-1 cu rapiditate şi cu minimum de pagube. Totuşi, brigada 321, în încercarea ei de a-şi atinge obiectivul primei zile, a întîmpinat o rezistenţă serioasă la înaintare şi mai mult din partea fortificaţiilor deţinute de inamic în flancurile sale, lîngă Rocky Point la sud şi Capul Ngatpokul la nord. Pe la mijlocul zilei, generalul Mueller dăduse deja brigăzii 322 semnalul verde de înaintare cît mai mult către obiectivele ce fuseseră stabilite pentru a doua zi. El spera mai ales că brigada 322 va reuşi să închidă breşa destul de mare care o separa de 321. Întărirea flancurilor regimentelor sale depindea şi de succesul înaintării brigăzii 321 în aceeaşi după amiază. Vasele de sprijin ale Marinei stăteau în largul zonei Plajei Albastre şi trăgeau sute de rafale în poziţiile întărite ale japonezilor. Aparatele de zbor ale forţelor navale s-au alăturat atacului bombardînd şi lansînd rafale de foc nimicitor. Cu toate acestea, ca şi la Peleliu, toată această masă concentrată de putere explozibilă nu i-a urnit pe japonezi, rămînînd ca infanteriştii şi genieştii să anihileze cazematele una cîte una folosind aruncătoare de flăcări şi încărcături explozibile. În seara „Zilei Vulpii“ brigada 321 ajunsese în centrul liniei O-1, dar flancurile nu îşi atinseseră obiectivele. În contrast cu aceştia, 322 se afla pe linia O-2.

În noaptea de 17 septembrie maiorul Goto a ordonat continue infiltrări dincolo de liniile Diviziei 81, în timp ce el îşi redispunea trupele. În zona centrală şi sudică a lăsat numai forţe minime de acoperire şi şi-a retras majoritatea

oamenilor pe înălţimile din nord-vest, pe un teren cu văi şi creste ascuţite de coral. Aici şi-a propus să-şi organizeze punctul final de rezistenţă. Pentru a nu atrage atenţia asupra planurilor sale, în zorii zilei de 18 septembrie a lansat două contraatacuri. Primele au fost îndreptate asupra flancului stîng al brigăzii 321, care înaintase puţin în prima zi. O companie japoneză cu întăriri a împins înapoi Batalionul 1 de infanterie cu aproximativ 75 de iarzi pînă ce linia a rămas stabilă şi japonezii au încetat atacul. Totuşi, după cîteva minute în care s-au regrupat, japonezii au revenit şi s-au purtat lupte grele corp la corp. Au fost trimise în grabă întăriri şi acestea împreună cu loviturile forţelor aeriene i-au forţat pe japonezi să se retragă. În acest timp maiorul Goto a mai trimis o parte din infanteria sa în atacuri de sondaj împotriva centrului frontului deţinut de brigada 322. Acestea au fost mult mai lipsite de sprijin decît cele împotriva brigăzii 321 şi au folosit mai ales la subminarea planurilor americane de a relua ofensiva.

Cînd pe 18 septembrie, în jurul orei 10.45, a început în sfîrşit atacul diviziei 81, luptele s-au repetat întocmai ca în prima zi. Brigada 321, în încercarea sa de a se mişca spre sud, a întîlnit din nou foarte eficientul sistem de defensivă alcătuit din cazemate, şanţuri de mitralieră şi tranşee care o oprise în după-amiaza trecută. După cîteva atacuri frontale fără nici un rezultat, Batalionul 1 a urmat linia căii ferate numită de ei Calea Ferată Sudică, pe o distanţă de aproximativ un sfert de milă spre interior, după care a luat-o spre stînga, în încercarea de a ajunge în spatele poziţiilor japoneze. Această mişcare, deşi corectă din punct de vedere tactic, nu a reuşit decît parţial, hăţişul junglei, minele de teren şi trăgătorii ascunşi pretutindeni împiedicînd o înaintare rapidă. La căderea serii, pe 18 septembrie, elementele din fruntea brigăzii 321 erau silite să se retragă pe poziţii de apărare către sud, de-a lungul liniei ferate.

În timp ce brigada 321 înainta atît de greu, brigada 322 a avut din nou mai mult succes. Batalionul 3 de pe partea stîngă, sprijinit de artilerie şi trupe blindate, a înaintat de-a

lungul altei căi ferate numită de ei a Pacificului, reuşind pînă la prînz şi ajungă la punctul de întîlnire cu linia sudică, la cîteva sute de iarzi de uzina de fosfaţi. La scurt timp după atingerea acestui obiectiv Batalionul 3 a fost lovit de avioane ale Marinei americane care au acţionat conform unor fixări greşite de obiective. Bombele şi rafalele trase au omorît 7 oameni şi au rănit 46 din brigada 322. Mişcarea de înaintare a continuat totuşi şi uzina de fosfaţi a fost capturată pînă la ora 14.00. Infanteria a forţat înaintarea pînă la cîteva sute de iarzi de coasta vestică şi în interiorul limitelor nordice ale oraşului Saipan înainte de a-şi stabili perimetrul defensiv pe timpul nopţii. Batalionul 2 din flancul drept al brigăzii 322 primise sarcina de a lua prin învăluire Ramuldo Hill şi de a se întoarce apoi spre sud de-a lungul coastei vestice pentru a face joncţiune cu Batalionul 3. Terenul accidentat al coastei nord-vestice a împiedicat ducerea la îndeplinire a unui plan atît de îndrăzneţ. După ce cîteva elemente au ajuns la Capul Pkulangelul, extremitatea nord-vestică a insulei, întregul batalion s-a retras din poziţiile expuse către linia O-2.

Nu se ştie (precis) dacă generalul Mueller a crezut într-adevăr ceea ce a dorit maiorul Goto, mai precis că grosul forţelor japoneze s-ar afla în sud, sau dacă el pur şi simplu a hotărît ocuparea zonei netede a insulei pentru a înlesni construirea rapidă a unei baze aeriene. Oricare ar fi fost motivele sale, generalul Mueller a lansat pe 19 septembrie patru batalioane împotriva obiectivelor din sud. Un singur batalion a fost folosit să lovească zona nordică învecinată cu înălţimile Palomas şi Ramuldo. Sprijiniţi de trupe blindate şi artilerie, infanteriştii au depăşit rapid apărarea oraşului Saipan. Înaintînd cu iuţeală, principalele elemente ale brigăzii 322 au atins pînă la venirea serii extrema sudică a insulei. Trupelor de rezervă le-a revenit sarcina de a curăţa de inamici zona din spatele liniilor americane. Între timp, Batalionul 2 din brigada 321, îndreptîndu-se spre vest, a cucerit Middle Town, un sătuc imediat la est de Saipan Town. Singurele locuri în care divizia 81 a întîlnit o rezistenţă îndîrjită ce nu i-a permis atingerea obiectivelor

au fost lîngă Palomas Hill în partea de vest şi în zonele mlăştinoase ale coastei sud-estice învecinate cu poziţiile de apărare de pe plajă. Elementele brigăzii 321 încă nu anihilaseră această serie de puncte întărite.

În cursul dimineţii de 20 septembrie generalul Mueller a transmis un mesaj generalului Geiger, anunţînd că se pusese capăt întregii rezistenţe organizate pe Angaur. Într-un fel, afirmaţia era corectă, din moment ce brigada 321 neutralizase în sfîrşit punctele defensive foarte rezistente de pe coasta estică şi ocupase toată partea sudică a insulei, iar brigada 322 tocmai îşi începea asaltul asupra regiunii Ramuldo Hill. O formulare mai corectă ar fi indicat că insula se afla sub control american sigur. Rezistenţa organizată reprezenta încă un factor important pe Angaur, ţinînd seama că maiorul Goto îşi stabilise un bastion defensiv pe înălţimile de coral din nord-vest. Acesta îşi amplasase mortierele, artileria uşoară şi mitralierele în peşteri naturale şi făcute special. Aproape fiecare palmă de pămînt care ducea la poziţiile sale avea îndreptată spre ea o armă. Bombardamentul naval a produs mici pagube poziţiilor japoneze, ca şi cel aerian, iar terenul accidentat arăta că şi superioritatea netă a artileriei şi blindatelor americane conta prea puţin. Ca şi la Peleliu, japonezii trebuiau scoşi afară de infanterie, cu ajutorul încărcăturii explozive şi a aruncătoarelor de flăcări, ceea ce însemna o misiune grea, care cerea destul timp.

Această misiune primejdioasă şi lipsită de vreo răsplată a revenit brigăzii 322, căci înaltul comandament al Corpului al III-lea de Debarcarea a văzut în cele din urmă limpede cît de disperată era nevoia de întăriri a Marinei de la Peleliu, şi brigada 321 a fost în consecinţă transferată sub comanda generalului Rupertus. Soldaţii brigăzii 322 au continuat să-şi croiască drum înainte puţin cîte puţin, aproape încă o lună după ce generalul Mueller anunţase încetarea rezistenţei organizate. Căldura, umiditatea şi lipsurile au făcut din această fază a bătăliei cea mai grea operaţiune. Dar superioritatea în forţe umane şi putere de foc a început să-şi spună cuvîntul în faţa apărării japoneze. Pînă la

sfîrşitul primei săptămîni din octombrie atacurile asupra poziţiilor japoneze deveniseră aproape nişte acţiuni de patrulare mai grele. Recunoscînd schimbarea produsă în natura luptelor, pe 14 octombrie generalul Mueller a încredinţat unui nou comandant, a cărui sarcină era să construiască o bază aeriană de înaintare. Pe 19 octombrie maiorul Goto a fost ucis şi trei zile mai tîrziu ultima poziţie japoneză a fost cucerită. Tot ce rămăsese de făcut era înlăturarea ultimilor inamici rămaşi în urmă. Operaţiunea împotriva Angaurului costase „Pisicile Sălbatice“ 260 morţi, 1.354 răniţi şi 940 de oameni rămaşi cu incapacităţi datorită bolilor sau din alte cauze. Japonezii au estimat 1.338 de morţi, dar un număr surprinzător de oameni – 59, au fost luaţi prizonieri. Pentru toate aceste pierderi, Statele Unite obţinuseră doar o insuliţă pe care să-şi construiască o altă bază aeriană.

Lucrul a început la aceasta pe 20 septembrie şi primul avion a aterizat aici pe 15 octombrie.

Capturarea insulei Angaur a fost considerată la vremea respectivă a avea multe consecinţe. Dar nu a fost totuşi, aşa cum notau unii observatori, „de primă importanţă“. Teoretic, de acolo japonezii ar fi putut ameninţa liniile de comunicaţii ale Aliaţilor dacă ar fi avut la dispoziţie forţe aeriene şi navale adecvate. Dar 1944 nu mai era 1942, iar Aliaţii deţineau superioritatea aeriană şi controlul aproape complet asupra mării. Flota a treia a amiralului Halsey putea străbate în lung şi în lat Pacificul central fără teamă. Speranţa sa pentru o dispută finală cu marina imperială urma să fie îndeplinită la mai puţin de o săptămînă după cucerirea ultimei poziţii japoneze de pe Angaur. Seria de confruntări navale din largul localităţii Leyte avea să înlăture ultimele obstacole serioase reprezentate de forţele navale japoneze. În zona Palau japonezii se aflau într-o situaţie şi mai critică în ceea ce priveşte forţa aeriană. Nu le mai rămăseseră avioane pentru apărarea instalaţiilor (aparaturii) importante de pe Babeldaob şi Koror, sau pentru sprijinirea defensivei de la Peleliu. Proiectanţii americani ai bazei aeriene de care era nevoie la Angaur au

trebuit să fie scoşi din junglă şi din mlaştini. Japonezii nu consideraseră Angaurul destul de important pentru a cheltui timp şi efort în construirea acolo măcar a unei piste secundare.

Putem considera că scurta campanie asupra insulei Angaur a fost şi mai puţin necesară decît invazia de la Peleliu, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre Ulithi. Decizia de a cuceri atolul în timp ce situaţia de la Peleliu era critică încă ar putea reprezenta o idee strălucită dacă nu am lua în considerare serviciul de informaţii extrem de slab care a funcţionat înainte de capturarea sa. Dacă reţeaua de informaţii ar fi fost cît de cît eficientă, s-ar fi putut cunoaşte numărul aproximativ de trupe aflat acolo, iar comandamentul nu ar fi socotit necesar să trimită un întreg regiment la Ulithi, epuizînd astfel rezervele pentru Peleliu. În ciuda proiectului discutabil al capturării atolului Ulithi, ocuparea lui a fost unul din marile cîştiguri ale războiului din Pacific şi a reprezentat într-adevăr o problemă de „primă importanţă“.

Sarcina capturării atolului Ulithi a revenit brigăzii combatante (RCT) 323, rezerva plutitoare rămasă din cele destinate pentru Angaur şi Peleliu. Amiralul Wilkinson, răspunzînd directivei amiralului Halsey de a ocupa Ulithi „cu resursele avute la îndemînă“, a ordonat detaşarea brigăzii 323 pentru operaţiunile de la Ulithi în seara zilei de 16 septembrie. Planurile pentru capturarea atolului au fost simple. Existau aici zece insule mai mari şi mai multe insuliţe foarte mici de coral. Fiecare din cele mai mari insule a primit un nume de cod: insula centrală a lanţului, numită „Uimire“ Amazement (Mangejang Island) se învecina cu Canalul Mugai, principala poartă de intrare în lagună. Un detaşament de recunoaştere urma să debarce pe această insulă în ziua „Dansului-1“ (Jig Day), pe 21 septembrie, să ocupe şi să păstreze un perimetru defensiv care la nevoie să primească întăriri în vederea capturării insulei şi astfel să aibă în pază intrarea în lagună. Canalul şi zonele cheie din lagună urmau să fie curăţate de mine şi apoi urma cucerirea pe rînd a celorlalte insule mai mari.

Grupul de Atac pentru Ulithi, avînd în componenţă 31 de vase sub comanda amiralului Blandy, a pornit fără evenimente către Ulithi. În după-amiaza zilei de 21, detaşamentul de recunoaştere a debarcat pe insula „Amazement“ şi a descoperit că pe insulă nu se aflau deloc japonezi. În următoarele două zile alte grupuri au debarcat pe celelalte insule cheie fără a găsi un singur japonez. Băştinaşii de pe insula „Agravării“ (Aggravate)- (Fassarai Island), cea de-a doua captură, au explicat de ce nu exista rezistenţă japoneză. Nu au precizat exact cînd, dar ei au informat ofiţerii serviciului de informaţii că toate trupele japoneze părăsiseră atolul cu cîteva luni în urmă. Sătenii erau foarte supăraţi datorită celor întîmplate, căci japonezii le luaseră cu ei majoritatea femeilor, iar melanesienii se aşteptau ca americanii să le aducă înapoi nevestele şi fiicele. Ocuparea celorlalte insule a scos la iveală numai doi japonezi morţi care pluteau în apropiere de insula Identică (Identical Asor) singurii inamici descoperiţi la Ulithi.

Ocuparea atolului Ulithi a reprezentat un eveniment major în campaniile din Pacificul Central. Laguna cu ape adînci oferea un loc sigur de ancorare pentru sute de vase şi mai exista şi o bază pentru hidroavioane construită de japonezi. În cîteva zile de la ocuparea insulelor toate vasele de sprijin au fost descărcate şi s-a început în scurt timp construirea unui cîmp de aterizare pe insula Ameliorata (Falalop). Marina a început aproape imediat să se ocupe de Ulithi şi în numai cîteva săptămîni de la ocupare, atolul servea ca bază navală avansată de mare importanţă. Amiralii Halsey şi Mitscher au utilizat-o ca loc de ancorare pentru o parte din Grupul operativ 38, care a atacat Formosa la începutul lui octombrie. Era de asemenea de extremă importanţă pentru activităţile de sprijin ale Marinei desfăşurate în timpul campaniei din Filipine, iar mai tîrziu a devenit unul din locurile de ancorare de bază pentru flotele şi forţele de debarcare ce se pregăteau pentru invazia din Okinawa. Ulithi a devenit curînd un loc de refugiu pentru trupe şi pentru efectivul forţelor navale aflat sau nu în timpul misiunilor, datorită atmosferei plăcute de aici,

contrastînd puternic cu Peleliu sau cu baza primitivă de la Pavuvu desemnată pentru Divizia 1 de Marină.

8 CRESTE ÎNSÎNGERATE

Situaţia Infanteriei Marine în dimineaţa Zilei D+2 a susţinut optimismul continuu al generalului Rupertus. Bătălia era în mod particular a Regimentului 1 de Infanterie Marină desfăşurat în zonele sudice şi din partea stîngă a fost mult mai dificilă decît se aştepta. Dar în ciuda multitudinii de avantaje de care dispuneau japonezii în sistemul defensiv, atît naturale cît şi construite de mîna omului, japonezii nu au putut opri deloc avansul Infanteriei Marine. Ei au suferit pierderi extrem de grele: peste 1/3 din apărători au fost omorîţi, scutul defensiv a fost distrus iar majoritatea fortăreţelor şi cazematelor devastate. Aerodromul fusese luat şi era ţinut în siguranţă de către americani. Oricum, situaţia reală a Infanteriei Marine nu era atît de bună precum ar fi sugerat aceşti factori. Ei au suportat pierderi grele, cele mai importante fiind suportate de Regimentul 1 de Infanterie Marină, singurul regiment confruntat pînă atunci cu felul terenului pe care colonelul Nakagawa şi-l alesese pentru a rezista. Au înregistrat 1.000 de pierderi în numai două zile de luptă. Căldura şi absenţa apei au redus efectivele combatante din toate unităţile, iar arşiţa şi umiditatea vor continua să-şi obţină victimele în tot timpul următoarelor trei zile cruciale de luptă. 17 septembrie a fost prima zi cînd majoritatea Infanteriei Marine va întîmpina forţa defensivă principală a coastelor de corali ale Umurbrogolului. De la această dată înainte, rata pierderilor va spori în timp ce totalul avansului va fi diminuat considerabil. Intensitatea luptei din Peleliu a crescut doar cînd toate elementele Diviziei 81 de Armată au

fost angajate în alte părţi. Infanteria Marină nu avea nici un fel de trupe de rezervă.[6]

Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină au început atacul final împotriva instalaţiilor inamicului în extremitatea părţii sudice a insulei. Deşi japonezii dispuneau încă de un număr mare de cazemate şi buncăre, aceştia au fost pregătiţi să reziste unui invadator ce ar fi venit direct dinspre ocean. Astfel infanteriştii Marinei le-au atacat din nord sau est, au avut ceva avantaje asupra celor cîţiva apărători japonezi înconjuraţi dar fanatici. În zona sud-estică atacul Companiei L a Batalionului 3, planificat pentru ora 08.00, a fost amînat cu două ore, în timp ce inginerii, sub foc de acoperire, au curăţat un alt cîmp minat din dunele ce duceau la poziţiile zonale ale japonezilor. O dată acest lucru terminat, Infanteria Marină sprijinită de focul tancurilor Sherman a capturat partea sudică a promontorului. Apoi Compania L a atacat dinspre nord împotriva japonezilor rămaşi. La 13.30, întreaga zonă se afla în mîna Infanteriei Marine. Ultimii apărători japonezi au apucat-o înspre apă, într-o încercare disperată de a scăpa prin recif. Puşcaşii Marinei, din punctele lor avantajoase situate de-a lungul coastei, i-au împuşcat unul cîte unul. Avînd capturată partea sudică a promontorului, Infanteria Marină putea să-şi amplaseze artileria în aşa fel încît să tragă asupra lagunei pentru a sprijini Batalionul 1/7 în atacul acestuia împotriva zonei de sud-vest a Ngarmoked-ului.

Ngarmoked-ul era mai întins ca punctul sud-estic, dar la fel ca acesta, era legat de teren prin dune de nisip. Terenul era neregulat şi accidentat, iar japonezii au investit mult timp şi efort pentru a crea un sistem de apărare solid. În cursul nopţii D+1, inginerii au curăţat de mine dunele de

---

[6] Descrierea detaliată a acţiunilor este un mixaj bazat pe informaţiile obţinute din intervievarea de către autor a Generalului Deakin pe data de 25 aug. 1982, a Colonelului Honsowetz pe data de 9 sept. şi 29 oct. 1982; MCHA, Dosarul A6-5, Raporturile D4 Regimentul V, Peleliu; MCHA, Dosarul A10-1, Raportul de Operaţiuni al Regimentului VII. Garand şi Strobridge, *History*; Hough, *Assault*.

nisip, astfel încît Compania B a Infanteriei Marine le-a atacat la 08.00. În ziua de 17 septembrie a avut sprijinul direct al tancurilor. Oricum, această unitate, ce avusese un contact minim cu bătălia în ziua dinainte, a fost prinsă într-un cîmp relativ deschis, în timp ce venea în contact cu principala apărare japoneză iar ulterior s-a repliat, după ce a înregistrat pierderi grele. Întreaga putere de foc disponibilă de pe mortiere, tancuri şi artilerie a fost apoi concentrată asupra poziţiilor japoneze din terenurile mai înalte. La 14.30, o altă unitate, Compania A, a avansat în spatele tirului aerian asigurat de către Marină, şi a reuşit să străpungă prima linie japoneză. Apoi artileria, tancurile şi suportul aerian au fost mutate asupra celei de-a doua linii de apărare. După-amiaza tîrziu, toate cele trei Companii din 1/7 erau angajate în luptă, iar o companie din Batalionul al 3-lea a fost mutată în poziţie de rezervă. Compania C, avansînd prin dreapta, pe lîngă linia vestică de coastă, a nimerit într-o zonă mlăştinoasă. Datorită existenţei posibilităţii pierderii contactului cu Compania A şi a orei înaintate, colonelul Hanneken a oprit lupta şi a slăbit linia de apărare pentru noapte.

În timpul după-amiezii şi al serii zilei de 17, mai multe blindate au fost aduse pentru a sprijini asaltul final asupra poziţiilor japoneze, planificat pentru 18 septembrie ora 10. Înaintea avansului tuturor celor trei companii ale batalionului, a fost solicitat focul de artilerie, inclusiv tirul de foc din flanc de pe promontoriul sud-estic, ce fusese cu o zi înainte capturat de 3/7. Apoi puşcaşii Companiei C din extremitatea dreaptă şi Compania A au scurtat în continuu zona mlăştinoasă şi s-au reîntîlnit în sudul acesteia. Companiei B i-a revenit obiectivul de a ataca dinspre est, împotriva defensivei grele a japonezilor, ce era plasată de-a lungul liniei de coastă a lagunei.

În cursul a trei ore ambele companii ce atacau dinspre sud şi-au atins directivele şi întreg Ngarmokedul, cu excepţia secţiei cea mai din est, fusese cucerit. Japonezii au profitat de fiecare porţiune de adăpost pentru a încerca încetinirea avansului infanteriştilor marinei, provocînd cele

mai multe dificultăţi de ariergardă. Ei le-au permis puşcaşilor să treacă peste ei, numai pentru ca apoi să se ridice împotriva ariergărzii plutoanelor. În cele din urmă unităţile de rezervă, Compania 1 din 3/7 şi Compania de aruncătoare a diviziei, au fost aduse pentru a avea grijă de japonezi în zonele de ariergardă. Între timp, Compania B a întîmpinat o foarte puternică rezistenţă din partea japonezilor. Situaţi într-un sistem defensiv foarte bine pregătit şi strîns integrat, amplasat de-a lungul ţărmului estic al lagunei, în timp ce celelalte companii îşi asigurau zonele lor de siguranţă, Compania B fusese stopată de japonezi. Tancurile de însoţire s-au întors în ariergardă pentru a se reînarma şi autoblindatele cu roţi s-au împotmolit înainte ca atacul să poată fi reluat. Nenumărate focuri de armă s-au făcut auzite dinspre fortificaţiile japoneze, iar cîţiva japonezi au fost văzuţi cum săreau în mare într-un efort zadarnic de a scăpa. Cînd Regimentul 7 de Infanterie Marină s-a lansat în asaltul final, se mai înregistrau doar puţine focuri de răspuns. Cei mai mulţi dintre apărătorii japonezi ce rămăseseră au ales sinuciderea. La 15.20 în Ziua D+3, Regimentul 7 de Infanterie Marină a atins în sfîrşit linia O-1.

Dificultăţile neaşteptate apărute în cadrul bătăliilor din sectorul sudic sînt parţial ilustrate de eroismul individual al infanteriştilor marini. Datorită subiectivismului ce înconjura acordarea celor mai preţioase distincţii, trebuia avută mare grijă în folosirea acestora drept măsură. Oricum, există o anumită însemnătate în faptul că, din cele 19 Medalii de Onoare, cucerite de către membrii Diviziei 1 de Infanterie Marină pentru acţiunile din întreg Pacificul, opt au fost acordate pentru acţiunile din Peleliu. Dintre acestea, patru au fost obţinute de către membri ai Regimentului 7. Una dintre aceste medalii a fost decernată soldatului clasa I (mai tîrziu sublocotenent) Arthur J. Jackson din 3/7, pentru ceea ce a făcut în după amiaza zilei de 18 septembrie, în cadrul atacului împotriva ultimelor fortăreţe ale japonezilor din sudul Peleliului. Citarea, pe ordinul de zi, nu este numai explicaţia în recunoaşterea eroismului soldatului Jackson,

dar ajută şi la formarea unei imagini asupra ferocităţii bătăliei din acea zi. Este citat:

„Preluînd într-un mod îndrăzneţ iniţiativa, în momentul cînd avansul flancului stîng al plutonului său fusese stopat de către tirul japonezilor mascaţi îndărătul unor poziţii calificate ca extrem de puternice, soldatul fruntaş Jackson, fără şovăire a trecut înaintea liniilor noastre, sfidînd cu curaj puternicele baraje, a atacat o cazemată puternică ce adăpostea aproximativ 35 de soldaţi inamici. Abătînd focul automat prin deschizătura mitralierei fixe, pentru a prinde în cursă trupele ce ocupau cazemate, el a aruncat înăuntru grenadele de fosfor alb şi încărcături explozibile, aduse de către un coleg al său, distrugînd cazemata şi omorînd toţi duşmanii. Avansînd în continuare, de unul singur, pe sub focul continuu tras din alte amplasamente inamice, s-a utilizat de mijloace similare pentru a distruge alte două poziţii importante din imediata apropiere. Hotărît să zdrobească întregul pachet de rezistenţă, cu toate că era hărţuit din toate părţile de către exploziile nimicitoare ale japonezilor şi era acoperit doar de grupuri mici de puşcaşi, el a luat cu asalt poziţiile de mitralieră una după alta pricinuind moarte şi distrugere... “

Regimentul 5 de Infanterie Marină, cu toate că avea răspunderea principală pentru capturarea obiectivului principal, a avut o perioadă relativ mai uşoară decît a celor două regimente din flanc. Problema principală ce li s-a pus a fost aceea de a avansa prin cîmpul deschis prevăzut cu un foc de acoperire modest împotriva japonezilor ce erau adăpostiţi în cazemate, în diversele clădiri avariate ale aerodromului şi în oraşul de băştinaşi din apropiere. Ei au continuat să deranjeze regimentul cînd se muta în afară pe 17 septembrie cu 1/5 în stînga şi 2/5 în dreapta. După cîteva pregătiri ale artileriei, cele două batalione s-au mutat înainte şi au găsit linia O-2 în răstimpul a două ore. O dată ce această linie a fost asigurată, soldaţii istoviţi din 1/5 ce au dus greul în luptele din zilele precedente au fost înlocuiţi de 3/5. Această unitate a prins curînd gustul a ceea ce Regimentul 1 de Infanterie Marină a cunoscut pînă în Ziua D, deoarece japonezii din Umurbrogol aveau o viziune doar

a tot ceea ce mişcă şi putea să aducă focul pe ele. E.B. Sledge, atunci infanterist marin în 3/5, îşi aminteşte:

„Japonezii au încetat focul cînd noi am încetat orice mişcare. Dar cum începeau să se mişte grupuri de trei sau oricine, focul inamicului se deschidea asupra noastră. Dacă apărea o mişcare generală, intervenea şi artileria. Japonezii au început să demonstreze disciplina excepţională în trageri care avea să caracterizeze îndemînarea lor cu armele pe Peleliu. Deschideau focul doar cînd considerau că pot provoca pierderi maxime şi se opreau cum trecea ocazia. Astfel observatorii şi avioanele aveau greutăţi la găsirea ascunzătorilor bine camuflate de pe coaste."

Schimbarea lui 1/5 s-a finalizat la 12.30 şi înaintarea înceată a continuat pînă tîrziu după-amiaza, cînd infanteriştilor marini li s-a ordonat să se oprească şi să se pregătească pentru defensiva nocturnă.

În dreapta, batalionul al doilea avea avantajul camuflajului, de cînd avansase prin pădurea luxuriantă. O mică opoziţie conjugată a fost întîlnită, doar focuri neînsemnate. Oricum, infanteriştii marini au trebuit să-şi croiască drumul prin pădurea tînără încîlcită în ambuscada formaţiei. În ciuda deselor opriri pentru odihnă, efortul şi căldura au făcut victime şi foarte mulţi bărbaţi au devenit victime ale căldurii doborîtoare. 2/5 a împins cu aproape o milă jumătate peste linia O-2, unde a făcut tranşee pentru noapte, menţinînd o linie pentru periferia satului de băştinaşi Omaok, în zona estică, la marginea mlaştinii de mangrove.

În Ziua D+3, condiţiile care au blocat avansul rapid al celui de-al treilea batalion în ziua precedentă s-au menţinut. Înaintarea prin satul Omaok şi înspre nord a fost încetinită de focul continuu de pe colinele din flancul stîng. Batalionul 1 de Infanterie Marină obţinuse un punct de sprijin de-a lungul flancului drept al Umurbrogolului în ziua precedentă şi era necesar pentru 3/5 să menţină contactul cu flancul drept al Batalionului 1 de Infanterie ale cărui viitoare mişcări au avut un scop mult mai dificil decît orice din ceea ce întîlnise Batalionul 5. Puţin după lăsarea nopţii,

pe 18 septembrie, infanteriştii marini epuizaţi din 3/5 au fost opriţi pentru a-şi pregăti apărarea pentru noapte.

Totul era diferit pe flancul drept al Batalionului 5. Aici, coordonînd mişcările lor viitoare cu focul de artilerie, 2/5 a scăpat din pădure pe la 09.00, cînd a găsit drumul est-vest principal ce lega Omaok cu Ngardololok. Deplasîndu-se de-a lungul acestui drum pînă la „Lobster Claw“ (Cleştele homarului), au descoperit imediat că japonezii s-au decis să lupte pentru îngustul culoar de trecere ce lega zona de partea principală a insulei. Acest lucru a fost îmbucurător pînă cînd cîteva trupe bine amplasate au putut să-i oprească pe infanteriştii marini patru ore întregi pentru că de cealaltă parte a drumului se aflau mlaştini. Imediat după-amiază o patrulă a testat culoarul de trecere şi nu a înregistrat nici un foc al inamicului.

Aşteptîndu-se la rezistenţă din partea japonezilor la Ngar- dololok, un comando aerian a fost chemat să se pregătească pentru capturarea satului. Din nefericire, avioanele nu şi-au atins ţinta, iar atunci un baraj general de artilerie al Batalionului 11 Infanterie Marină a fost programat pentru 13.35. Infanteriştii Marini ce avansau urcînd acest baraj au fost prinşi prin surprindere în teren deschis, de un alt comando aerian, un comando pe care regimentul îl programase fără cunoştinţa batalionului. Urmînd această greşeală, o altă concentraţie de artilerie a lovit alte unităţi de Infanterie Marină ce avansau spre sat. Aceste două greşeli au cauzat majoritatea pierderilor suferite de Batalionul 2 pe 18 septembrie. În ciuda acestui obstacol, Batalionul 5 de Infanterie Marină era într-o poziţie apropiată de tabăra de la Cleştele homarului. Singurul front în vest era o distanţă scurtă între şoseaua estică şi mlaştină. Lăsînd numai Compania L pentru a menţine contactul cu Batalionul 1 de Infanterie Marină şi pentru a-i proteja flancul, restul Batalionului 3 se deplasa de-a lungul gîtului subţire al insulei şi la Cleştele homarului. Ambele batalioane au stabilit o continuă linie de apărare nord-sud alergînd din partea nordică deluroasă înspre mlaştină, în sud, aproximativ la 200 de iarzi de satul Ngardololok şi

aşteptînd zorile pentru a începe atacul. Tîrziu după-amiaza, 3/7 avînd terminată misiunea sa, a fost deplasată în nord pentru a prelua întregul ţărm estic al regiunii mlaştinii de mangrove. Acest lucru a eliberat 1/5 pentru suportul acţiunii regimentale plănuite pentru ziua următoare.

Ţinta rămasă pentru Batalionul 5 de Infanterie Marină în Cleştele homarului s-a dovedit a fi relativ uşoară. Se credea, la nivelul companiei, că mii de japonezi sînt prinşi pe insule şi că ar putea să încerce să lupte pentru a ajunge la unităţile japoneze de pe culmile estice ale Umurbrogolului. Oricum, erau numai cîţiva japonezi rămaşi în aceste zone estice externe. Majoritatea dintre aceştia care au reuşit să scape se mutaseră deja în siguranţa zonelor înalte. Pătrunzînd prin vegetaţia tînără încîlcită a micului „cleşte de homar“, grijulii infanterişti marini au întîlnit numai cîţiva luptători cu care s-au descurcat imediat. Acelaşi lucru este valabil şi pentru bărbaţii din Batalionul 2, care-şi căutau drumul spre nord către vîrful „cleştelui“. Întregul „Cleşte al homarului“ a fost eliberat pînă la 20 septembrie. În ziua următoare au fost cucerite fără probleme Insula A şi Insula Ngabad. Acţiunea finală a Regimentului 5 Infanterie Marină în acest sector a fost ocuparea pe 23 septembrie a unei insule nepopulate care se afla la nord de insula Ngabad, în dreptul Dealului Rada.

Cu toate că luptele de pe frontul Regimentului 7 au fost grele şi că şi cele din zona în care a atacat Regimentul 5, cea mai grea sarcină a fost dată Regimentului 1. Generalul Rupertus şi-a dat seama că oamenii colonelului Puller se vor afla sub foc imediat din partea japonezilor ascunşi şi pregătiţi în zonele înalte. Exceptînd o fîşie îngustă de pămînt, adiacentă la Drumul de Vest, de-a lungul frontului Regimentului 1 se aflau doar văi, dealuri şi creste. Bătăliile de pe 15 şi 16 fuseseră mult mai grave decît se anticipaseră. Poate doar unul din patru oameni a fost scos din luptă de căldura puternică şi de inamic. Înainte de începerea luptelor cruciale pentru creste, care urmau să fie cunoscute ca „Creasta nasului însîngerat“, Regimentul 1 suferise pierderi care în mod normal i-ar fi permis

retragerea.

Tot timpul operaţiunii Peleliu temperatura a fost peste 100° F la miezul zilei. Toţi soldaţii aveau cîte două bidoane şi mîncau tabletele de sare ca pe bomboane. Şi-au scos pînza de camuflaj de pe cască şi şi-au pus-o pe gît şi spate, ca să-i protejeze împotriva soarelui. Unii dintre soldaţii doborîţi de căldură îşi puteau reveni cu odihnă, apă şi tablete de sare. Alţii trebuiau evacuaţi spre facilităţile medicale din spate, unde puteau fi vindecaţi cu o soluţie salină intravenoasă. În majoritatea cazurilor îşi reveneau şi erau trimişi înapoi la unitate.

Înainte de descrierea variatelor atacuri care au dus la distrugerea Regimentului 1 Infanterie Marină ca unitate de luptă, ar trebui recapitulate unele lucruri menţionate mai devreme despre atitudinea Corpului Infanteriei Marine şi mai ales ale generalului Rupertus şi colonelului Puller. Ei strecurau în fiecare soldat o convingere adîncă de superioritate. Ei erau cei mai buni şi puteau face orice. Cu toate că respectau tenacitatea şi curajul orb al japonezilor, mulţi dintre soldaţii Diviziei I Infanterie Marină se luptaseră cu ei la Guadalcanal şi Noua Britanie şi omorîse aceşti oameni mici şi ciudaţi în raport de 10/1. Ar fi fost curios dacă în ajunul atacului Peleliului soldaţii n-ar fi crezut că îi pot stîrpi pe japonezi aşa cum promisese generalul Rupertus. În a treia zi de luptă, majoritatea obiectivelor strategice fuseseră cucerite, japonezii fuseseră forţaţi înapoi, şi mii de apărători ai Imperiului Soarelui Răsare stăteau morţi mirosind din cauza soarelui.

Cu toate că era îngrijorat din cauza pierderilor şi a încetinelii cu care se avansa în unele locuri, generalul Rupertus a rămas foarte optimist. El a permis ca Divizia 81 de armată să plece în Angaur şi Ulithi.

În ciuda aparentei antipatii faţă de Armată dacă pe 17 ar fi avut aceeaşi stare care a urmat după trei zile, generalul Rupertus s-ar putea să fi oprit trupele generalului Mueller şi transportoarele pentru a-i înlocui unităţile asediate. O dată ce ţi-a intrat în cap o idee, este greu să renunţi la ea. Chiar în disperarea lui, cînd Regimentul 1

fusese distrus, Rupertus a refuzat să ceară asistenţă Armatei. Pe 16, 2/7, care nu putuse să debarce în ziua D, fusese ataşată direct Regimentului 1 ca unitate de rezervă sub comanda colonelului Puller. Rupertus nu credea că va fi nevoie de 2/7 în lupta ce urma în zonele înalte, deoarece se gîndea că japonezii sînt într-o situaţie groaznică. În toate celelalte confruntări la care asistase, cînd japonezii erau prinşi într-un colţ, recurgeau la o serie de atacuri banzai care le grăbeau căderea finală. Rupertus se aştepta la asta şi pe Peleliu şi deci şi-a propus să folosească 2/7 doar temporar, pentru a sprijini trupele lui Puller. Se aştepta să folosească unitatea într-un atac pe Insula Ngesebus, la nord.

Colonelul Lewis Puller se afla în elementul său pe Peleliu, CP-ul său regimental ieşea întotdeauna în faţă. Robert Martin de la Time, unul din puţinii corespondenţi aflaţi la Peleliu, l-a întîlnit pe 17 operînd dintr-un CP care nu era decît o bucată de tablă şi o pelerină care să-l ferească de soare. Gol pînă la brîu, cu pipa-i veche între dinţi, era calm ca şi cînd era duminică în Virginia. Era un bărbat cu un curaj suprem, un mare conducător de infanterie, dar probabil că aceste calităţi ascundeau unele lipsuri atît de evidente la generalul Rupertus. Puller era „Marine“, asculta şi îndeplinea ordine, nu se plîngea şi cerea ajutor. Cînd i se ordona să-şi trimită unităţile obosite, încălzite, decimate în atacuri frontale, împotriva crestelor, aşa făcea. Cu toate că punea la îndoială înţelepciunea ordinelor, le îndeplinea şi se aştepta ca soldaţii sub comanda sa să şi îndeplinească orice sarcină li se dădea.

Mai tîrziu, generalul Oliver Smith comenta tactica:

„Eh, Lewie a dat cu capul în opoziţie. Am trecut în zonele cucerite de el şi nu vedeam cum un om putea să le cucerească, dar el a putut. Credea în moment; credea în debarcare şi lovind şi iar lovind încercînd să păstreze momentul pînă cînd reuşea... nici un pic de fineţe. A distrus 140 de grote apărate, e ceva, şi una sau două fortăreţe. Nu era vorba de fineţe, ci de galanterie şi determinare.“

Această afirmaţie a unui asistent de comandant de divizie, foarte competent şi admirabil, în timp ce este corectă în principal, lasă impresia că Puller îşi alegea tactica. Totuşi, n-o făcea. Terenul şi natura apărării, ordinele de la divizie nu-i dădeau de ales, putea doar să dea mai departe şi să spere că „momentul“ putea să-i ducă regimentul la victorie.

În acest context ar trebui evaluate acţiunile lui Puller în timpul luptelor pentru creste. Lipsa majoră a lui Puller în Peleliu nu era tactica, ci refuzul de a-i spune lui Smith şi Rupertus într-o formă fermă după a patra zi de luptă că regimentul său era terminat. Puller desigur înţelegea situaţia în care se afla chiar dacă cei de la Cartierul General nu înţelegeau. În seara celei de-a treia zile, Puller a spus că are nevoie de mai multe trupe pentru a face ce i s-a spus. A avut următoarea convorbire telefonică cu colonelul John Selden, şeful de personal al diviziei:

„Johny, jumătate din regiment nu mai e. Îmi trebuie înlocuiri dacă vreţi să îndeplinesc ordinele Diviziei mîine dimineaţă.“ „Ştii că nu avem înlocuitori, Lewie.“ „Ţi-am spus dinainte să debarcăm că ar trebui să avem măcar un regiment în rezervă: o treime din oameni nu luptă – specialii care i-ai adus tu.“ „Ai ceva împotriva ordinelor Lewie?“ „Nu. Sînt gata să merg înainte, dar am 50% pierderi.” „Ce vrei să fac?“ „Dă-mi din cei 17.000 de oameni de pe plajă.“ „Nu pot. Nu sînt infanterişti.“ „Dă-mi, şi pînă mîine seară vor fi!“

Ordinele diviziei erau factorul de control în atacurile frontale ale Regimentului 1, nu încăpăţînarea lui Puller, curajul sau lipsa tacticii. El accepta ordinele, lua fiecare om pe care-l găsea şi-şi pregătea comandanţii din subordine pentru atacul de a doua zi. Putem să ne întrebăm care ar fi fost situaţia dacă omul uitat al expediţiei, generalul Julian Smith, ar fi fost în comandă. De la început, singurul dintre toţi comandanţii superiori a vrut să stabilească o linie de apărare de-a lungul insulei, să cucerească zona nordică a insulei şi apoi să reducă apărarea japoneză la Umurbrogol.

Este imposibil de descris celor care nu au fost în Peleliu

natura terenului apărat de japonezi. Două observaţii s-ar putea să ajute înţelegerea dificultăţilor întîlnite de oamenii lui Puller. Istoricul Regimentului 1 Infanterie Marină nota:

„Terenul peninsulei vestice din Peleliu era cel mai groaznic întîlnit de regiment în cele trei campanii din Pacific. De-a lungul centrului, coloana pietroasă era ridicată într-o masă contorsionată de corali vechi, pietroşi, creste, piscuri, viroage, toate la un loc. Nu erau drumuri, doar cîteva poteci. Suprafaţa nu era sigură pentru mers nici măcar în zonele nivelate. Nu se putea săpa: soldaţii puteau doar să înalţe corali şi lemn în jurul poziţiilor. Pietrele le rupeau încălţămintea şi hainele, de fiecare dată cînd se lăsau la pămînt. Pierderile au fost mai mari din simplul motiv că era imposibil să te ascunzi de barajele japonezilor. Fiecare tunătură arunca bucăţi de coral în toate direcţiile, multiplicînd efectul schijelor. Aici inamicul săpa şi făcea tunele ca şobolanii; şi aici rămîneau să lupte pînă la moarte.“

Dintr-un punct de vedere personal, Russell Davis, puşcaş al 2/1, îşi aminteşte Umurbrogolul bine:

„Marines bătrîni vorbesc de Creasta Nasului Însîngerat ca şi cum ar fi una singură, dar eu mi-o amintesc ca pe o serie de piscuri, golite de vegetaţie, pînă la coralul putrezit, căzînd cu fum, pîrîind de căldură şi mirosind a răniţi şi morţi. Mi-aduc aminte că acolo era tot timpul întuneric, cu toate că probabil lumina în soarele amiezii cînd temperatura ajungea la 115° F şi omenii crăpau de căldură. Probabil din cauza culorii crestei mi-aduc aminte că era întunecat-coral, ceva pătat şi negru ca nişte dinţi stricaţi sau poate din cauză că aproape tot timpul era fum, praf, şi bucăţi de coral care zburau în aer. Am petrecut patru zile şi nopţi pe creste şi era greu de spus ce anume s-a întîmplat şi cînd.“

Puller şi-a reorganizat frontul pe 17 septembrie, chiar înainte de atacul principal al crestelor. Acum avînd controlul deplin asupra Punctului, 3/1 a fost mutat la dreapta pentru a ocupa zona ţinută de 1/1, care de asemenea a trecut spre dreapta ca să facă un contact bun cu batalionul din flancul drept, 2/1, care ţinea linia pînă în sectorul Regimentului 5 Infanterie Marină. O companie a 2/7, care fusese pusă în comanda lui Puller cu o zi înainte, a fost trecută să sprijine,

spre deosebire de primele 2 zile, 3/1 a întîlnit o slabă rezistenţă frontală în avansul de-a lungul zonei de coastă plată şi îngustă. A înaintat doar cu 1/2 milă, deoarece trebuia păstrat contactul cu 1/1 din dreapta.

În centrul frontului Regimentului 1, 1/1 la începutul zilei D+2 a trecut rapid în faţă pînă cînd a întîlnit o fortăreaţă mare cu 12 cazemate conectate prin tunel. Această ţintă, cu toate că era clar indicată pe fotografiile aeriene, abia fusese atinsă de bombardamentul aerian şi naval. Regimentul 1, după experienţele de la Punct cu un labirint de ascunzători japoneze neatinse de loviturile navale acum avea mai multe dovezi că amiralul Oldendorf era prea sanguin cînd a raportat că nu mai sînt ţinte bune. Marina şi-a recompensat neatenţia aducînd tunurile de 14 inci de pe nava de război Mississippi pentru a trage în fortăreaţă, ale cărei pereţi de beton de 4 picioare (grosime) zburau în curînd. Artileria şi alte arme de sprijin şi tunurile navelor mai mici combinate pentru a neutraliza cazematele şi soldaţii au cucerit această poziţie de apărare pînă la 09.30 şi au avansat mai departe în pădure. La distanţă mică în faţă, vizavi de drumul principal începeau primele ondulaţii ce duceau spre înălţimi iar Marines 1/1 au început să tragă focuri puternice. În ciuda pierderilor crescute, puşcaşii s-au tîrît pe pereţii abrupţi de corali. Compania C din stînga a reuşit să obţină 1/2 milă în timpul zilei, în timp ce Compania A abia a avansat 1/4 milă pe creasta goală din dreapta. Pînă s-a lăsat seara, Marines controlau zona din faţă a primei linii de creste, cucerind 35 de peşteri şi grote.

Atacînd în dimineaţa D+2 în dreapta regimentului, 2/1 a fost prima unitate care să întîlnească crestele. Soldaţii au ocupat repede secţiunea centrală a Drumului Estic care pleca din zona administrativă japoneză prin satul de asiatici şi o zonă strîmtă în mlaştină înainte de a se întîlni cu Drumul Vestic. Mergînd de-a lungul drumului, puşcaşii au fost confruntaţi cu masa Dealului 200. Era oprit şi lateral era împînzit cu grote. Acesta a devenit obiectivul major al batalionului şi japonezii au îndreptat arme mici nesigure şi focul artileriei Marines-ilor care urcau. Soldatul Davis îşi

povesteşte aventura din acea dimineaţă caldă:

„... am luat-o în sus cu compania de atac, prin luminişul plin de trunchiuri, corali şi urme de război, în sus şi în jos pe coline şi printr-o trecătoare, şi pe urmă înainte pînă la poalele crestei. Am urcat parţial pînă cînd focurile au început să se reverse asupra noastră. Împreună cu mine doi puşcaşi au fost aruncaţi într-o groapă şi acolo am stat în timp ce lumea zbura în jurul nostru. Nu puteam face nimic decît să stăm împreună în teroare. Nu puteam înainta şi nici nu ne-a spus nimeni. Nu ne puteam întoarce. Nu mai aveam ce face, nu mai aveam speranţe, nu puteam decît să stăm şi să suportăm. Nu puteam fugi, nu puteam lupta. Nici unul din noi nu a tras un foc cît am stat aşa toată dimineaţa.“

Mai tîrziu Davis a fost implicat în observarea pentru artilerie. Artileria Infanteriei Marine şi focul Marinei combinate cu echipele de distrugere au redus treptat volumul focului inamicului de pe Dealul 200. Spre seară 2/1 al colonelului Honsowetz cucerise creasta dealului şi crease o mare gaură în apărarea frontală a japonezilor. Aceasta a avut un efect secundar a doua zi, a redus focul de flanc care ar fi putut fi îndreptat spre Regimentul 5. Treaba lui 2/1 nu se terminase pentru că, după o vale strîmtă urma să dea cu 10 picioare mai înalt Dealul 210. Din poziţia lor în acest deal şi mai înainte japonezii îndreptau un foc continuu asupra soldaţilor obosiţi care se ascundeau în spatele coralilor pentru protecţie în aşteptarea unei noi zile. Artileria, terestră şi navală au continuat să tragă asupra zonelor înalte toată noaptea.

În timpul zilei D+2 Puller a sunat Divizia pentru a cere întăriri şi i s-a spus că nu sînt decît specialişti. Puller ştia că regimentul său luase o bătaie bună. Putea doar să-şi estimeze pierderile aflîndu-se mai tîrziu că pînă în acea seară ajunseseră la 1.236. Chiar şi unităţile a căror putere înregistrată arăta bine erau de fapt într-o stare proastă. De exemplu, din 473 ai Batalionului III, 200 erau personalul Cartierului General, 2/1 suferise 429 pierderi, majoritatea în Ziua D+2. Linia de front a regimentului arăta ca un W nebun cu o proeminenţă japoneză în linia americană,

paralelă la cea a lui 2/1 din Dealul 200. În timpul nopţii japonezii au găsit un loc de trecere între flancul 1/1 şi 2/1 care a fost necesar să se astupe cu Compania F a 2/7, care a trebuit să se lupte pentru aceasta. Compania G a 2/7 a fost convocată pe 18 septembrie dimineaţa să ajute 2/1.

În timpul preatacului din 18, Puller a jonglat cu trupele disponibile pentru a lăsa unele unităţi să se odihnească. A trecut 2/7 în centrul liniei pentru a lăsa 1/1 să se odihnească, care a trecut momentan în rezervă; a împărţit 115 înlocuitori de la Batalionul I Pionieri între batalioanele sale şi a ordonat la front toate cadrele de la Cartierul General care erau disponibile. A început atacul la ora 07.00, după ce zona inamicului fusese bombardată de focurile marine, artilerie şi avioane. Ca şi în ziua trecută, Batalionul III a avansat de-a lungul zonelor de coastă fără nici o problemă, oprindu-se după 1/4 de milă pentru a menţine contactul cu 2/7. În extrema dreaptă a regimentului elementele de flanc ale lui Honsowetz au avut o zi uşoară, în D+3. Au trecut în satele de asiatici primind focuri rare din crestele din stînga. Aici s-au ataşat elementelor din stînga Regimentului 5. Aceasta urma să fie ultima zi cînd cele două regimente vor fi vecine; mai tîrziu se separau prin marea ce despărţea Cleştele homarului de ţărm.

Principalele acţiuni ale D+3 erau în centrul liniei regimentului. Un obiectiv pentru 2/7 combinat cu 2/1 era să elimine proeminenţa inamicului ancorată pe Cota 210. Folosind tot sprijinul disponibil au reuşit acest lucru spre amiază. Cea mai grea luptă a fost în faţa şi în flancul Cota 200. Jurnalul Raportului de luptă al 2/1 nota laconic la 07.35, „Atacăm“ şi apoi raporta că inamicul răspundea cu mortiere, rachete, mitraliere şi tunuri de mare calibru bine ascunse. Tot acest foc era îndreptat spre poziţiile din faţă ale soldaţilor de pe Cota 200. Este ironic că în timp ce erau alungaţi din Cota 210, încercau să stabilească o proeminenţă în liniile Marines-ilor în Cota 200. Japonezii au făcut o serie de contraatacuri împotriva acestor poziţii forţînd americanii să se retragă. La 14.00 colonelul Honsowetz l-a sunat pe Puller pentru a-i spune că situaţia

lui 2/1 devenise disperată. Apoi a urmat una din cele mai comentate conversaţii din campania Peleliu. Mulţi reporteri au schimbat cuvintele dialogului, dar colonelul Honsowetz îşi aduce aminte: „Puller mi-a ordonat să vin în flanc şi să cuceresc creasta şi eu am spus „Cristoase, nu putem, pierderile sînt prea mari, şi luptăm zi şi noapte“ şi el a spus „Pari bine, eşti acolo, Fir-ar al dracului, iei trupele, le bagi acolo şi cucereşti dealul.“ După toate prin cîte trecuse batalionul său, acesta l-a făcut atît de nervos încît ar fi încercat orice. Puller a trimis Compania B a 1/1 şi sub o perdea de fum au preluat iniţiativa şi la 16.30 capturase Dealul 205 care era separat de linia de creste principale dar care le oferea un post bun de observare. Orice avans a fost oprit în acea zi de aşezarea japonezilor în piscuri, creste ale regiunii numite Five Sisters (Cinci surori), originala Creastă a Nasului Însîngerat.

Bătălia pentru creste din Ziua D+4, 19 septembrie, a fost o repetare a zilei anterioare numai că pierderile au fost mai mari. Artileria de Infanterie Marină şi mortierele au început bombardarea zonelor înalte la 06.20 şi au fost repede sprijinite de artileria navală. La 07.00 toţi membrii Regimentului 1 au început atacul; nu erau rezerve. Chiar şi cei de la Plutonul IV de Cîini de război au fost recrutaţi pentru atacul general. Fără nici o opoziţie semnificativă, 3/1 a urcat rapid pe zonele costale de-a lungul Drumului Vestic. Singurele pierderi au fost provocate de focurile japonezilor din crestele din dreapta. Ca şi înainte, s-au oprit după 1/4 de milă pentru a menţine legătura cu 2/7 pe dreapta. 2/7 şi-a schimbat axa atacului aproape spre est împotriva focului japonez puternic, de toate felurile. Trebuie reţinut că, deşi direcţia luată de un batalion în atac poate fi spre un singur obiectiv, multe unităţi se aflau sub foc din toate părţile. Deci nu era o direcţie fixă de avans. Progresul 2/7 era foarte lent şi ca mai înainte erau mulţi prostraţi de căldură. Oricum, au cîştigat poziţiile din faţă ale D 200 şi 260 înainte de amiază. Soldaţii Regimentului 7 erau epuizaţi şi Puller a trimis ce a rămas din Compania A a 1/1, un total de 56 de oameni, prin linii, pentru a continua atacul. A făcut aceasta

pentru că a dedus din hărţi că era o culme uniformă în masa de dealuri. Oricum, Compania A a întîlnit o fantă de 150 de picioare. Japonezii au lovit compania cu arme grele mici, mitraliere, mortiere. Doar şase oameni din întreaga companie au obţinut siguranţa relativă a 2/7 cu 150 de iarzi mai în spate fără a fi lovite. Restul fuseseră loviţi sau omorîţi.

Compania B a 1/1, cu o zi înainte fusese oprită şi apoi întoarsă de focul japonezilor de la Cinci surori, cinci dealuri separate fiecare de peste 200 de picioare şi despărţite de văi adînci. Linia celor Cinci surori mergea transversal, de-a lungul frontului 2/1, şi prezenta o serie de obstacole de o complexitate incredibilă. Dar batalionul lui Honsowetz, în combinaţie cu unităţile 2/7, au încercat toată Ziua D+4 să cucerească aceste culmi interzise. Bombardamentul preparator de dimineaţă a fost urmat de batalionul care aducea toate muniţiile de luptă care putea să le ia de la mortierele proprii, şi tancurile susţinute de toţi cei disponibili de la 2/7. În timpul dimineţii şi după-amiezii a fost chemată aviaţia marină pentru a lovi pantele, iar artileria Diviziei şi cea de la Corp trăgea la comandă. Shermanurile şi LVT-urile aruncătoare de flăcări au fost aduse în faţă pe cît posibil pentru a da un sprijin cît mai eficient puşcaşilor. Mai tîrziu Russell Davis a scris cîteva idei despre oroarea şi eroismul acelei dimineţi:

„Pierdusem mulţi, încă de la plajă, dar nu mi-am dat seama cît sînt de mari pierderile pînă cînd n-am ieşit din pantă. Tîrîndu-se în sus pe pantă, se duceau companiile care nu mai erau decît plutoane şi detaşamente. Am numărat un pluton. Întrunea 18 oameni. Dar au ajuns sus. De la baza pantei puteam vedea fiecare om şi să-l urmărim pînă era lovit, cădea sau urca. Sus nu au ajuns mulţi. De cum înaintase, peşteri şi trecători se deschideau deasupra, iar japonezii lansau în afară pe ei grenade şi uneori, pentru a-i imobiliza, erau corp lîngă corp într-o luptă liberă disperată. Cuţite şi baionete străluceau pe coastele deluroase. Am văzut un bărbat aplecîndu-se, îndreptîndu-se, lovind cu mîna şi cu piciorul în ceva ce-i atacase piciorul, ca un

cîine turbat. S-a întins şi înălţat, iar un soldat japonez s-a rostogolit în josul dealului. Mitralierele ţipau încurajator.“

Tîrziu după-amiaza, colonelul Honsowetz a pus toate cele trei companii de puşcaşi în linie, nemaimenţinînd nici o rezervă şi sub dublarea focului de acoperire şi a dimineţii a încercat un alt asalt frontal. Mai devreme el trimisese tot ce a mai rămas din Compania C a 1/1 sub comanda căpitanului Everett P. Pope într-o mişcare laterală pentru a încerca să cucerească ceea ce se numea Dealul 100 ce se întindea la stînga drumului estic şi spatele celor Cinci surori. Hărţile disponibile arătau Dealul 100 exact ca un deal de 100 de picioare înălţime. Dacă ar fi putut fi cucerit, atunci probabil o deschidere s-ar fi produs în aparent impenetrabila apărare japoneză. Pope şi-a condus unitatea de 90 de oameni prin zonele mlăştinoase, în ţinuturile joase de lîngă drumul estic a început atacul asupra Dealului 100. Puşcaşii au fost opriţi de focul tras din două cazemate şi din mitralierele camuflate. Pope şi-a retras oamenii, i-a regrupat şi a ales o altă rută de avansare, prin căldarea ce acoperea o mare porţiune din Valea Horseshoe (Valea Potcoavei), de data aceasta sprijiniţi de tancuri Sherman. Drumul principal ce ducea spre est traversa zona mlăştinoasă printr-o şosea. Honsowetz a ordonat unui tanc să se depărteze pentru a sprijini oamenii lui Pope. El îşi amintea:

„Acesta a alunecat pe o parte a şoselei care era foarte îngustă, astfel încît au trimis un tanc de aport pentru a-l scoate, iar acesta a alunecat de partea cealaltă şi nu au putut scoate tancurile de acolo imediat. Nu ne puteam plimba pe acolo în timpul nopţii – japonezii o făcuseră şi ar fi ars aceste tancuri dacă se aflau într-o situaţie similară. Noi nu vroiam să pierdem acele tancuri şi am muncit ca dracu’ ca într-un final să le scoatem de acolo.“

Înainte ca şoseaua să fie curăţată, Pope şi-a îndreptat oamenii de-a lungul ei, prin serii de avansuri rapide, iar mai tîrziu Honsowetz, ofiţerul său de operaţiune, şi grupul său

de comunicaţii au încercat să-l urmeze trecînd prin mlaştină. Au fost ţintuiţi la sol de focurile mitralierelor şi forţaţi a căuta orice adăpostire disponibilă inclusiv a-şi ascunde nasul în salcia plină de fecale. Focul a fost îndreptat asupra japonezilor, mitralierele s-au oprit şi numai atunci batalionul comandantului şi grupul său au putut să iasă din mlaştină.

Între timp, Compania C a Infanteriei Marine cu un suport minim de artilerie grea a cucerit Dealul 100 surprinzător de uşor. Ei au descoperit apoi ceva ce hărţile batalionului nu arătau. Dealul 100 nu era deal, era abia porţiunea din faţă a unei coline, mai tîrziu denumită Walt Ridge. Oamenii lui Pope şi-au atins obiectivul, dar era tîrziu şi nesigur pentru a mai săpa tranşee pentru securitate în timpul nopţii, au primit focuri puternice mai mult ca oricînd. Japonezii controlau zona înaltă de-a lungul liniei colinei înspre nord şi de asemenea aveau mitraliere plasate de-a lungul altei coline, numite Cinci Fraţi, care era paralelă cu Walt Ridge în nord-vest. Tot timpul nopţii japonezii au continuat asediul asupra companiei expuse. Ei au înconjurat vîrful colinei cu mortiere şi chiar cu tunuri grele. Intermitent infanteria japoneză ataca poziţiile Infanteriştilor marini numai pentru a-i da înapoi din junglă într-o luptă corp la corp. Infanteriştii marini au fost nevoiţi să-şi folosească pumnii şi pietre împotriva atacanţilor lor. Pope şi oamenii ce supravieţuiseră au ţinut poziţia, crezînd că vor fi întăriţi mai tîrziu şi nu se aşteptau să piardă terenul care îi costase atît de mult sînge. La înserare devenise vizibil faptul că vîrful colinei nu putea fi ţinut doar de 15 oameni ce rămăseseră şi că suficiente trupe de întărire nu păreau să vină. Pope şi-a retras cu părerea de rău supravieţuitorii înapoi, în jos, la drumul estic. Pentru această acţiune la Walt Ridge, căpitanul Pope a primit mai tîrziu Medalia de Onoare.

Unitatea pe care Honsowetz a desemnat-o pentru a-l sprijini pe Pope a avut de asemenea o noapte dificilă. Aceasta era compania de recunoaştere ce era pregătită să facă legătura cu flancurile Companiei C cînd oamenii lui

Pope vor ataca Cota 100. Ei au fost surprinşi de rapiditatea cu care vîrful dealului a fost cucerit şi nu au putut face nici o legătură pe timpul nopţii cu oamenii descoperiţi de pe culme. Au continuat să fie asediaţi de focul tras de japonezi de pe zonele înalte în tot timpul nopţii şi li s-a ordonat să se retragă devreme în dimineaţa Zilei D+5. Din nefericire acest ordin a venit după ce Pope a părăsit poziţiile de pe creastă şi Compania de recunoaştere a suferit un număr de pierderi din cauza mitralierelor japonezilor ce recuperaseră vîrful Walt Ridge-ului.

Colonelul Puller a ordonat un atac concentrat al lui 1/1 şi 2/1 în dimineaţa zilei de 20 septembrie cu ordinul de a sparge rezistenţa inamicului la Walt Ridge. El a racolat fiecare om disponibil inclusiv bucătarii, chelnerii şi personalul administrativ pentru a susţine compania slăbită. Toate armele artileriei, de la 37 de mm la tunuri de calibru mare ale Batalionului 11 al Infanteriei Marine au fost aduse pentru a pune în dificultate apărarea japonezilor. Înainte ca unităţile lui Honsowetz să se deplaseze, întreaga linie a colinelor era asediată de focurile navelor de război cu tunuri de 16 inci la ordinul direct de la Batalionul CP. Numai cînd controlorul Marinei a concluzionat că nimic mai mult nu se poate barajul a fost ridicat. Atacul real a fost sprijinit direct de puştile mitralieră, mortiere şi armele de la LVT(A) şi tancurile Sherman. În ciuda acestei masive canonade, defensiva japoneză a rămas în mare parte intactă şi i-a surprins pe puşcaşii Infanteriei Marine expuşi în cîmp deschis. Infanteriştii Marinei epuizaţi au fugit spre povîrnişuri iar unii dintre ei au obţinut poziţii avansate înainte de a fi omorîţi de japonezi; corpurile lor nu au putut fi recuperate pentru cîteva zile. Russel Davis a supravieţuit acelor zile şi şi-a înregistrat sentimentele:

„Am ridicat o puşcă a unui infanterist şi am luat-o în sus pe deal. Îmi amintesc doar cîţiva iarzi de dealuri crestate, orbitor de alb cu grenade şi fierbinţi la atingere. Nu mă mai speria moartea. Renunţasem la specia umană. Doream numai să fiu înaintea oricărui alt om cînd îmi va veni rîndul. Degetele îmi erau storcite şi arse, dar nu mai simţeam nici o durere. M-am tîrît şi furişat

înainte şi am stat pe loc fără nici un sentiment faţă de orice fiinţă umană. În următoarea adîncitură era un puşcaş. Se holba la mine prin ochii lui roşii şi plini de durere. Apoi amîndoi ne-am uitat în altă parte. Nu-mi păsa de el. M-am gîndit că era un prost şi probabil că şi el credea acelaşi lucru despre mine. Amîndoi renunţasem la specia umană. Ca grup de luptă, primul regiment de Infanterie Marină era terminat. Nu mai erau de acuma nici fiinţe umane. Trăgeam în orice mişca în faţa mea. Prieten sau duşman. Nu aveam prieteni. Vroiam doar să ucid.“

Această încercare disperată de a lua Walt Ridge era ultima icnire a Regimentului 1 de Infanterie Marină în asaltul zonei deluroase. Cu toate că colonelul Puller nu admitea, Regimentul 1 de Infanterie Marină suferise prea multe pierderi pentru a fi menţinut în bătălia împotriva Nasului Roşu Însîngerat. Regimentul 1 de Infanterie Marină şi 2/7 au suferit 1.838 de pierderi începînd din Ziua D, 15 septembrie. Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină ce avuseseră un scurt răgaz au fost mutate în teritoriul Regimentului 1 de Infanterie Marină în după-amiaza lui 20 septembrie. 3/7 a înlocuit partea componentă uzată, 2/7 iar 1/7 a înlocuit ce mai rămăsese din 1/1 şi 2/1. Rămăsese de cealaltă parte a drumului vestic 3/1. Deşi peste două treimi din oamenii ce stăteau acum în faţa colinelor aparţineau Regimentului 7 de Infanterie Marină, Puller rămăsese la comanda întregii acţiuni. Un atac proaspăt dinspre drumul estic pe Walt Ridge în 21 septembrie, şi un atac direct pe centru al lui 3/7, au demonstrat că tactica sa şi a superiorilor săi nu se schimbase. Ambele atacuri au fost înlăturate de japonezi. Infanteriştii marinei au cîştigat un pic de teren dar au avut pierderi mari. Atacurile infructuoase au fost continuate în 22 septembrie. Cîţiva infanterişti marini din 1/7 au penetrat printr-o deschizătură a unui povîrniş în formă de pîlnie mai tîrziu numit Valea Morţii, înainte de a fi opriţi de o pantă. Deşi nu o ştiau, ei se aflau la cîteva sute de iarzi de CP colonelului Nakagawa. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că această zonă pe care încercau s-o cucerească cu aceste forţe decimate avea să reziste peste două luni. Era ultimul

bastion al japonezilor.

Puţin s-a spus despre detaliile apărării japoneze pentru bunul motiv că se ştie foarte puţin despre ceea ce făcea. În timpul întregii perioade de luptă în junglă a Diviziei 1 de Infanterie Marină nu a fost luat nici un singur prizonier. Generalul Murai şi colonelul Nakagawa au fost puşi evident în postura de a conduce direct o mare parte a apărării din Peleliu urmărind debarcările iniţiale ale Infanteriei Marine. Avînd obiectivele finale, comandanţii japonezi au procedat foarte bine. Deşi zona strategică a insulei fusese pierdută, ei tot aveau multe forţe în acţiune ce controlau Negesebus-ul şi nordul, pierzînd foarte puţin din înălţimile Umurbrogolului şi au provocat mari pierderi Infanteriei Marine. Se ştie din documentele capturate de la japonezi că colonelul Nakagawa a încercat să minimalizeze la început victoriile Infanteriei Marine, raportînd superiorilor săi la Koror ce i-ar fi îndepărtat de pe plajă. Mai tîrziu, cînd a fost clar că nişte rapoarte aşa de optimiste nu aveau nici un scop util, tonul comunicatelor către generalul Inoue a devenit clar, declaraţii despre faptele din cursul luptei. El a descurajat pe generalul Inoue de la tentativa de a trimite trupe de întărire cu comentariul că nu ar fi de folos „să dăm drumul militarilor în Peleliu.“

Pe partea americană a şefilor de comandament, în ciuda succeselor lor, se ştia că totul nu merge bine. Generalul Rupertus, ce fusese convins mai devreme că Peleliu se va dovedi a fi o victorie rapidă şi uşoară, a văzut Divizia 1 de Infanterie Marină oprită de colină şi măcinată în serii de atacuri frontale împotriva întăririlor japoneze. El nu avea rezerve disponibile imediat. Se poate înţelege disperarea, din raportul unui ofiţer din personalul său – locotenent-colonelul Harold Deakin:

„La un moment dat în Peleliu la CP diviziei noastre, Rupertus şi cu mine stăteam pe patul lui de campanie, iar el şi-a luat capul în mîini şi a spus: „Acest lucru aproape m-a doborît“. Nu eram cum s-ar spune prieten cu Rupertus, dar în acel moment m-am văzut cu braţul în jurul umărului său şi sprijinindu-l, spunîndu-i: „Hai,

generale, totul o să meargă bine“. Eram jumătate ofiţer de Stat Major, jumătate preot, tot eram Deakin şi diacon.“

În ciuda acestei situaţii, generalul Rupertus a refuzat să ceară ajutor. Pînă la sfîrşit a fost împotriva aducerii oricărei părţi a armatei. Comandantul său de regiment, cel mai îngrijorat, colonelul Puller, era prea mîndru pentru a admite că Infanteria sa Marină fusese oprită şi nu putea face mai mult. Chiar şi după ce a fost eliberat, a spus celor ce mai rămăseseră din regimentul său, atunci cînd se odihneau lîngă Plaja Purpurie, că se vor întoarce în luptă în cîteva zile. Evident, cîţiva din personalul divizional au recunoscut situaţia disperată a Diviziei 1 de Infanterie Marină – deşi niciodată nu arătase atîta, este posibil ca generalul Oliver Smith să fi ştiut că ceva trebuie făcut pentru a-i elibera pe cei ce mai rămăseseră din regimentul lui Puller. Dar decizia nu a fost a lui. În absenţa acţiunii generalului Rupertus, pasul trebuia făcut de generalul Geiger, comandantul Corpului III.

Generalul Geiger, care petrecuse timp considerabil din Ziua D lîngă zonele de luptă era convins pe 17 septembrie că eficienţa Diviziei I Infanterie Marină decăzuse periculos. Se aşteptase la cereri specifice de la Divizie înainte şi ezitase să-şi impună punctul de vedere generalului Rupertus. Totuşi, pe 21 septembrie a vizitat CP al colonelului Puller şi a ajuns la concluzia că Puller pierduse legătura cu realitatea. Puller era obosit, fusese sub foc timp de 6 zile şi se dăduseră obiective care nu puteau fi atinse cu puţinii oameni care-i avea disponibili. În plus, suferea din cauza unei schije din picior care o avea din timpul campaniei Guadalcanal. Piciorul era atît de umflat încît abia putea să meargă. (Schija urma să fie scoasă pe 20 octombrie, într-o operaţie de 2 ore pe nava care-i ducea la Pavuvu.) Era conştient de ceea ce i se întîmplase regimentului. Mai devreme i-a spus lui Robert Martin de la „Timpul”: „Tot mai mergeam, dar unele din companiile mele sînt ale dracului de mici.“ La refuzul de a accepta că Regimentul 1 a fost oprit acolo unde nu mai făcea contact

cu realitatea. Generalul Geiger nu avea asemenea iluzii. A plecat de la CP al lui Puller şi s-a dus la Cartierul General al Diviziei. Aici a vorbit cu Rupertus, care iar a spus clar că nu are navoie de Armată şi că insula poate fi curăţată de Marines în cîteva zile. Şi Rupertus era orbit de mîndria faţă de corpuri. Nu putea accepta faptul că Divizia I era repede epuizată de apărătorii japonezi şi că aveau nevoie de înlocuitori de la Armată. După analizarea ultimelor cifre ale pierderilor, generalul Geiger a luat hotărîrea. Regimentul 1 Infanterie Marină urma să fie eliberat din funcţii şi trimis imediat la Pavuvu. Una din echipele de luptă ale Armatei care atunci era relativ inactivă în Angaur va fi adusă şi ataşată Diviziei I. Cererea lui Geiger pentru un RCT a fost comunicată generalului Mueller la 16.25 pe 21 septembrie, care într-o oră informase Cartierul General al Corpului III că Regimentul 321 Infanterie va fi gata să se mute imediat. În dimineaţa de 22 RCT-ul colonelului Robert Dark a început să încarce şi spre amiaza următoarei zile se afla pe Plaja Portocalie. Începea o nouă fază a bătăliei din Peleliu.

Regimentul 1 Infanterie Marină în cele 8 zile de luptă pierduseră 1.672 oameni. Pierderile Batalionului I ajungeau la 71% din puterea autorizată, cele ale Batalionului II la 56% şi cele ale Batalionului III la 55%. Acestea urmau să devină cele mai severe pierderi suferite de unităţile Infanteriei Marine în războiul Pacific. Statisticile sînt amplificate de amintirile personale ale unora ca E.B. Sledge, care, ca membru al Regimentului 5, a evacuat zona de lîngă Plaja Purpurie pentru a face loc Regimentului 1. Îşi aminteşte că:

„Mergînd de-a lungul unui drum îngust, Regimentul 1 s-a încolonat în partea cealaltă pentru a prelua zona. Am văzut cîteva feţe familiare în timp ce cele trei batalioane decimate treceau pe lîngă noi, dar am fost şocat de lipsa unora care ştiam că fac parte din acest regiment. În timpul frecventelor opriri tipice mişcării unei unităţi în locul alteia, ne-am salutat cu amici întrebînd de soarta prietenilor comuni. Noi cei din Regimentul 5 aveam cîţiva răniţi sau morţi printre noi dar cei de la Regimentul 1 aveau aşa mulţi încît era şocant. „Cîţi au rămas în companie?“

am întrebat un prieten de la tabăra Eliott din Regimentul 1?“ S-a uitat obosit la mine, cu ochii roşii, şi a tuşit în timp ce mi-a răspuns. „20 au rămas în toată compania, Sledgehammer. Aproape ne-au eliminat pe toţi. Sînt singurul care am rămas din vechea gaşcă care au fost cu noi la Şcoala de mortiere Eliott.“

Nimic n-a fost uşor pentru Regimentul 1. Chiar evacuarea pe 20 octombrie a fost dificilă. Ploua şi marea agitată a împiedicat încărcarea lor direct în DUKW-uri. Soldaţii au mers de-a lungul pontoanelor la Plaja Purpurie, au urcat pe plase în LST-uri, şi de aici au fost transportaţi în DUKW-uri pentru ultimul drum spre cele două nave tip spital care urma să-i ducă în Pavuvu. În timpul acestei operaţiuni a avut loc următoarea discuţie:

„Urcîndu-se pe navă, unul dintre aceşti bărbaţi îmbîcsiţi, deshidrataţi, epuizaţi, a fost abordat de un ofiţer de marină curat, proaspăt ras şi plin de viaţă: „Ai vreun suvenir să dai la schimb?” Marines-ul, cu mîinile goale a tăcut un moment apoi şi-a bătut fundul. „Mi-am scos c…ul de acolo, puştiule. Asta-i suvenirul meu din Peleliu.“

Ţinînd cont de vreme, teren, rezistenţa fanatică a japonezilor, remarca Marines-ului a fost cea mai bună declaraţie de succes care ar fi putut fi făcută de cineva care părăsea Peleliu. În retrospectiva Regimentului 1 nu a avut o nereuşită în Peleliu. Li se dăduse o serie de sarcini care întreceau capacitatea oricărei unităţi de luptă de aceeaşi măsură. Că au obţinut atît de mult este tributul la curajul şi tenacitatea puşcaşilor Infanteriei Marine.

9 ÎNAINTAREA SPRE NORD

Mişcarea Brigăzii Combatante 321 de înlocuire a

Regimentului 1 de Infanterie Marină ce fusese zdrobit a avut loc uşor, ca şi cum ar fi fost de mult programată. Generalul de brigadă Marcus Bell, adjunctul comandantului Diviziei 81, a fost desemnat ofiţer de legătură la Corpul al III-lea de debarcare însărcinat cu coordonarea transferului. Colonelul Dark s-a prezentat la generalul Geiger la bordul navei „Mount McKinley“ pe 22 septembrie şi a primit ordinele pentru regimentul său. După debarcarea pe Plaja Portocalie în după-amiaza zilei de 23, batalioanele sale au înaintat rapid spre poziţiile fixate. Batalionul 2 şi-a luat imediat în primire flancul extrem stîng, eliberînd Batalionul 3 din Regimentul 1, singura unitate a Regimentului 1 de Infanterie Marină care se mai menţinea pe poziţie. Batalionul 3 s-a stabilit pentru sprijin direct, iar primul, de rezervă, a rămas alături de noul post de comandă, aşezat ceva mai în spatele celui de dinainte al lui Puller. Colonelul Dark nu intenţiona deloc să expună personalul cartierului său general unui pericol mai mare decît ar fi necesar. Regimentul 7 de Infanterie Marină înlocuise deja două batalioane ale Regimentului 1 şi deţinea poziţiile din sud, din imediata apropiere a Umurbrogolului, batalioanelor 1/7 şi 2/7 le revenea responsabilitatea de a menţine o presiune directă asupra acestei părţi a apărării japoneze ce fusese pînă acum aproape de neclintit. 3/7 trebuia să coopereze cu Brigada 321 la extinderea liniei spre nord în speranţa de a găsi puncte slabe în poziţiile de apărare japoneze care să permită o pătrundere de-a lungul Umurbrogolului spre coasta de est.

Chiar înainte ca Regimentul 1 să înceteze de a mai fi unitate de luptă efectivă, cîţiva comandanţi superiori au înţeles că asalturile directe, frontale asupra poziţiilor japoneze pregătite din Umurbrogol nu s-ar putea solda decît cu pierderi foarte mari. Cînd generalii Geiger şi Rupertus au acceptat în sfîrşit acest lucru, au permis o schimbare de tactică. Pentru generalul Rupertus trebuie să fi fost o decizie foarte dificilă, această schimbare reprezentînd admiterea tacită a faptului că greşise mult în ceea ce priveşte campania încă de la început. Nu se puteau

aştepta la o victorie rapidă. Distrugerea principalelor puncte întărite japoneze aveau să ia timp şi nu putea fi realizată decît prin concentrarea puterii de foc pe mici zone de pe înălţimi, prin ocuparea unei culmi, apoi prin avansarea încă puţin şi cu satisfacţia de a distruge cîteva grote cu apărătorii lor japonezi, şi tot aşa, procesul repetîndu-se de nenumărate ori. A doua fază a bătăliei pentru Peleliu avea să fie o măcinare de forţe, un război de uzură împotriva crestelor muntoase. Plasîndu-şi grosul trupelor în Umurbrogol, colonelul Nakagawa stabilea cursul luptelor pe Peleliu. Probabil îşi închipuise că nu poate împiedica pe americani să ocupe zonele de şes dinspre est şi nord. Tot ce putea face era să facă aceste operaţiuni cît mai dificile posibil. Mica garnizoană japoneză de pe Ngesebus era aproape complet izolată, iar Nakagawa nu dispunea de trupe sau echipament pentru apărarea lor cînd şi dacă ar fi fost atacaţi. Generalul Inoue, convins însă de iminenţa unei invazii a Babeldaobului, nu dorea să investească multe forţe umane în încercarea de a sprijini garnizoana asediată de pe Peleliu. Totuşi, a decis să trimită întăriri, în pofida sfaturilor ce se opuneau ale colonelului Nakagawa. Inoue a explicat mai tîrziu că a hotărît trimiterea Batalionului 2 din Regimentul 15 de Infanterie la Peleliu, pentru a susţine moralul trupelor care luptau acolo!

Aceste întăriri erau trimise la Peleliu în timpul în care Regimentul 1 de Infanterie Marină era mutat de pe linie. În noaptea de 22 septembrie elementele de frunte au părăsit Koror-ul protejate de întuneric şi de primele ploi torenţiale căzute pe insulă de la prima invazie. Conform rapoartelor japoneze, acest grup a debarcat cu succes în partea de nord a insulei Peleliu, iar în dimineaţa următoare a fost debarcat şi contingentul mai mare, deşi şase din cele cincisprezece şlepuri au fost lovite de obuze. Versiunea americană sună cu totul altfel. Observatorii de la bordul distrugătorului „H.L. Edwards“ susţineau că au scufundat o ambarcaţiune din primul grup de debarcare iar apoi încă şase pe plajă. În dimineaţa ce a urmat forţele navale americane şi artileria terestră au scufundat zece din

treisprezece ambarcaţiuni raportate. Oricît de mult ar diferi cele două versiuni, un lucru reiese clar din amîndouă: japonezii reuşiseră să aducă mai multe sute de trupe noi în nordul Peleliului.

Acesta trebuie să fi constituit factorul-cheie în decizia luată de generalul Rupertus de a menţine o poziţie ocupată la marginea de sud a Umurbrogolului, trimiţînd în acelaşi timp Brigada 321, Batalionul 3 din Regimentul 7 şi în cele din urmă Regimentul 5 de Infanterie Marină spre nord, pentru a distruge rezistenţa japoneză de acolo, a ataca Ngesebus şi a izola astfel trupele japoneze rămase, apreciate la nu mai mult de 1.200 de oameni în Umurbrogol. Regimentul Armatei trebuia să joace un rol necesar dar secundar în ocuparea nordului. Deşi aceasta era o tactică de apărare, continua folosire a regimentelor 5 şi 7 de Infanterie Marină avea să ridice pierderile la cote apropiate de cele ale Regimentului 1, acum aproape inexistent.

La cîteva ore după ocuparea poziţiilor de peste West Road, colonelul Dark a trimis o patrulă spre nord, către satul Garekoru. Aceasta a ajuns în sat fără să atragă focul inamic. Bazîndu-se pe aceste informaţii, Divizia a ordonat Batalionului 2 din Brigada 321 să înainteze, să ocupe Garekoru şi dacă ar fi posibil să se apropie de linia O-4 de dincolo de sat înainte de căderea nopţii. Raportul patrulei s-a dovedit a fi prea optimist, căci 2/321, pornind la 17.30, n-a înaintat nici o sută de iarzi şi a intrat în bătaia focului de pe crestele deţinute de japonezi pe partea dreaptă. Era deja prea tîrziu şi colonelul Dark a hotărît să se oprească să-şi sape adăposturi pentru noapte şi să reia atacul a doua zi.

Puţin înainte de ora 6.00, pe 24 septembrie, Marina a declanşat un bombardament intens asupra zonelor vestice ale Umurbrogolului. Acesta era completat de raiduri aeriene asupra crestelor. În cele din urmă artileria marină şi cea a armatei s-au îndreptat asupra aceloraşi zone. La ora 7.00, Brigada 321 a pornit ca o coloană cu 2/321 în frunte. Pînă la amiază, Compania G de pe partea stîngă a descoperit o

potecă ce începea cam la 400 de iarzi de satul Garekoru şi ducea spre est peste înălţimile din ce în ce mai înguste ale Umurbrogolului. Compania a trecut peste această descoperire importantă ce avea să se numească mai tîrziu „Poteca Pisicii sălbatice“, a înfrînt rezistenţa răspîndită în regiunea de şes învecinată cu West Road, a capturat Garekoru ajungînd la obiectivul propus pentru acea zi, linia O-4, înainte de ora 16.00. Compania s-a oprit acolo ocupîndu-şi poziţii defensive, iar între timp a fost trimisă înainte o patrulă puternică de infanterie, tancuri şi aruncătoare de flăcări. Cercetînd terenul pe mai mult de o milă fără să întîlnească nici o rezistenţă, patrula s-a întors observînd pe parcurs poziţia unui număr de puncte întărite japoneze de-a lungul crestelor. Între timp, Compania E din 2/321 a înaintat pe poteca nou-descoperită spre est, pînă ce a ajuns în apropierea Colinei 100, care se înălţa deasupra potecii. Infanteria a atacat imediat, ocupînd colina. Japonezii au lansat două contraatacuri asupra liniilor batalionului după-amiaza tîrziu, dar după lupte grele au fost respinşi. O companie de geniu a luat-o pe urmele Batalionului 2 şi a început imediat să lărgească poteca îngustă a „Pisicii sălbatice“. Astfel, în seara zilei de 24 liniile americane din preajma satului şi a potecii se aflau în general orientate spre est cu Batalionul 2 în stînga şi cu cel de-al 3-lea deţinînd partea dreaptă (a poziţiei de apărare) şi o parte a liniei de creastă care domina West Road mai departe spre sud.

Armata se descurcase bine în prima zi de lupte pe Peleliu. Cu toate acestea s-au ivit neînţelegeri între Armată şi Infanteria Marină sporite mai ales de rivalitatea dintre servicii, care a făcut mai tîrziu ca unele sectoare ale Marinei să arunce îndoiala asupra dorinţei şi a capacităţii Armatei de a lupta. Faptele reale erau legate de dorinţa comandanţilor de companii de a se îndrepta cît mai repede posibil către obiectivul lor, linia O-4. La început elementele din sectorul drept al Batalionului 2 au înaintat de-a lungul liniei colinei paralele cu West Road. Au fost întîmpinaţi de un foc japonez puternic şi s-au retras de pe înălţimi în zona

de şes mai uşor de străbătut. Venind mai tîrziu din urmă, cei din 3/321 au întîlnit aceeaşi apărare japoneză, au făcut un ocol pe partea stîngă continuîndu-şi drumul spre a menţine legătura cu 2/321 şi în cele din urmă şi-au ocupat poziţiile descrise anterior. Între timp Batalionul 3/7, care primise ordin să-l urmărească pe 3/321 de-a lungul liniei colinei şi să păstreze contactul pe flancuri, s-a găsit în imposibilitatea de a realiza cele cerute. Maiorul E.H. Hurst, aflat la comanda Batalionului 3/7, era foarte îngrijorat în ceea ce priveşte abandonarea colinelor de către Armată. El se aştepta ca japonezii să-şi întărească trupele de pe linia colinei ameninţînd astfel de acolo unităţile Armatei din regiunea de şes. Ca atare, a decis ca în jurul orei 13.00 să ocupe dealurile pentru a proteja flancul Armatei. Hurst a fost atît atunci, cît şi mai tîrziu, foarte sincer în ceea ce priveşte nereuşita comandanţilor Armatei de a ocupa şi păstra ei înşişi aceste înălţimi. 3/7 a pierdut destui oameni în cea mai grea luptă din ziua aceea înainte de a se reuni iarăşi cu Brigada 321 în jurul orei 16.00. Mai tîrziu, 3/321 a asaltat una din colinele aflate la nord de poziţiile Regimentului 7 de Infanterie Marină, ocupînd astfel aproape complet această linie de înălţimi accidentate de corali, care flancau West Road.

Pe 25 septembrie Divizia a pornit să sprijine teritoriile cîştigate de Brigada 321 cu ţelul final de a izola Umurbrogolul. Generalul Rupertus a scos Regimentul 5 din poziţia pur defensivă păstrată de la ocuparea „Cleştelui de homar“, trasîndu-i ca noi obiective înlăturarea japonezilor din nord şi din insula Ngesebus. Pentru a ajuta Brigada 321 în a-şi asigura nordul Umurbrogolului, noi companii din 3/7 şi-au extins zona de control asupra liniilor cheie de creastă la sud de brigada 321. În sprijinul atacului Armatei, îndreptat spre est, a fost adus şi 1/7. În partea cea mai de nord a poziţiei americane, o patrulă a Batalionului 2 din 321, întărită cu tancuri şi aruncătoare de flăcări, a întreprins un atac la aproape o milă dincolo de linii, a distrus patru cazemate şi cîteva depozite de provizii, întîmpinînd doar o slabă rezistenţă. Raportul acestei patrule

a reprezentat factorul final care a determinat Divizia să angajeze Regimentul 5 de Infanterie Marină în partea de nord.

Alte elemente ale Batalionului 2 din 321 au început atacul principal către est de-a lungul „Potecii Pisicii sălbatice“, în speranţa de a izola complet pe japonezii din nord de cei din Umurbrogol. Totuşi unităţile Armatei au întîlnit o opoziţie destul de puternică din partea unităţilor japoneze care deţineau o colină denumită Colina B, aşezată la est de poziţia brigăzii 321 de pe Colina 100. Comandantul Batalionului 2 a hotărît să aştepte sosirea din sud a Batalionului 3/321, făcînd astfel posibil un atac de două batalioane asupra acestei poziţii cheie. Numai că Batalionul 3 a întîmpinat o rezistenţă puternică din partea cazematelor şi a mitralierelor pe un teren foarte accidentat format din stînci verticale de coral şi pereţi abrupţi. Atacul spre est a eşuat şi a fost reprogramat pentru a doua zi.

Cea mai importantă mişcare de trupe în Ziua D+10 a fost trecerea Regimentului 5 de Infanterie Marină de la est către poziţii peste West Road la nord de brigada 321. Decizia de a muta Regimentul fusese luată de Divizie la ora 10.00, totuşi transferul a mers atît de încet, încît elemente ale lui 1/5 se aflau încă în poziţia de mişcare spre nord pînă la ora 13.00. Colonelul Walt răspundea de întreaga operaţiune din zona nordică, colonelul Harris resimţindu-se încă după rana primită. Walt a stabilit un post de comandă avansat şi menţinea legătura permanentă cu comandantul regimentului aflat încă în zonele din urmă.

Cînd ordinul de mişcare a trupelor a ajuns la Regimentul 5, acesta era întins în toată zona de sud-est a Peleliului. Batalionul 1 era aşezat în vecinătatea satului Ngardololok, Batalionul 3 se afla aproape de Plaja Purpurie, iar Batalionul 2 era localizat pe insulele de la nord de Cleştele de homar. Unităţile au fost rapid puse în alertă şi au început să se mişte către liniile brigăzii 321, fie cu ajutorul camioanelor, fie prin marş forţat. Mitraliorii din Batalionul 2 au trebuit să-şi croiască drum spre ţărm prin apă pînă la brîu. Batalionul 1, condus de colonelul Boyd, a fost primul care a trecut

liniile Garekoru luînd-o în sus, spre West Road, printr-o plantaţie de cocotieri. Au fost urmaţi în scurt timp de unitatea maiorului Gustafson, 3/5, iar 2/5 al maiorului Gayle încheia coloana avansării Marinei. Rezistenţa japoneză a fost doar sporadică şi i s-a pus repede capăt. Terenul de aici era plat, iar tancurile şi aruncătoarele de flăcări de pe LVT-uri au avut dificultăţi în a-i susţine pe infanterişti. Primul obiectiv major a fost o staţie radio mare şi întărită din beton, aflată imediat la nord de o răspîntie. Cel mai înaintat în grad, comandant de companie al Regimentului 5, John McLaughlin, din Compania C, îşi amintea mai tîrziu cele petrecute în acea după-amiază:

„... Am primit ordinul de a ocupa staţia radio din partea colonelului Bob Boyd, iar apoi acesta a venit împreună cu adjutantul superior al regimentului, locotenent-colonelul Lew Walt, şi mi-au spus să pornesc. Voiau să-mi ating obiectivul pînă la lăsarea întunericului, să ocolesc punctele de rezistenţă ale inamicului sau să las un detaşament să se ocupe de ele, dar să ajung neapărat la obiectiv – ceea ce am şi făcut. Unul dintre comandanţii mei de pluton era sergentul artilerist Rocky Zullo, ajuns acum prim sergent. Fusese cu noi încă de la Guadalcanal, şi era un bun luptător. A ocupat staţia în stil mare, ca într-o luptă de stradă model: plutonul lui a intrat prin geamuri şi uşi. Era o clădire solidă de beton şi au ştiut să-i vină de hac.“

După această acţiune, colonelul Walt şi-a oprit trupele şi a restrîns rîndurile chiar rupînd legătura cu unităţile Armatei din dreapta sa, aşteptînd zorile înainte de a relua operaţiunile de ofensivă.

Japonezii ocupau încă majoritatea înălţimilor din nordul Peleliului, iar din aceste poziţii au continuat pe tot parcursul nopţii de 25/26 septembrie să verse o ploaie de foc cu mortiere şi mitraliere asupra unităţilor din flancul stîng ale lui 1/5. Artileria de calibru mic amplasată pe insula Ngesebus s-a alăturat şi ea focului declanşat asupra poziţiilor expuse ale Marinei. Ca răspuns, artileria marină menţinea un foc continuu direcţionat de observatori care doar semnalau locaşuri ale inamicului de-a lungul liniei de

creastă. Japonezii au mai lansat în timpul nopţii trei atacuri directe de infanterie, care au fost toate respinse. De asemenea, în tot timpul nopţii au avut loc continue infiltrări ale japonezilor pe întreg parcursul liniei. John McLaughlin îşi amintea mai tîrziu:

„... Japonezii ne-au dat zdravăn da lucru în noaptea aceea şi am pierdut pe cîţiva dintre ai noştri de la Marină chiar în lupta corp la corp. Unul dintre ei a fost omorît cu o sabie. Şi nu conteneau să tragă asupra noastră cu tunurile lor de munte plasate sus, în peşteri."

Atacurile individuale de noapte ale soldaţilor japonezi, care au început în seara Zilei D, au continuat mult chiar şi după cîştigarea unor avantaje strategice precise asupra lor. Atacurile lor au fost mai sîcîitoare mai ales în primele două săptămîni; nici un soldat de pe linie nu se putea considera în siguranţă noaptea. Abilitatea japonezilor în a se infiltra a constituit un alt motiv pentru ura aproape generală împotriva lor. Într-o acţiune de felul acesta, în seara zilei de 25 septembrie, doi japonezi s-au strecurat dincolo de liniile Companiei K, 3/5. După ce au pricinuit moartea unui soldat al Marinei, au fost ucişi amîndoi. E.B. Sledge, care a fost martorul celor întîmplate, relata:

„Japonezii care traversaseră drumul în faţa mea făceau parte probabil din ceea ce inamicul numea „o unitate de luptă în contact imediat". Soldatul împuşcat de Sam nu era echipat ca un infanterist de-al lor, ci purta doar nişte pantaloni scurţi, kaki, o cămaşă cu mînecă scurtă şi încălţăminte „tabi" (pantofi de pînză cu despărţituri pentru degete, şi talpă de cauciuc). Avea cu el numai baionetă. S-ar putea să fi trecut linia noastră prin acel loc din întîmplare, sau poate că pusese ochii pe mortiera noastră. Tovarăşul său a luat-o la dreapta, spre o mitralieră din flancul nostru. Mortierele şi mitralierele erau ţinta favorită a celor ce se infiltrau în liniile din faţă. Mai în urmă căutau mortierele grele, staţiile de comunicare şi artileria. Înainte de plecarea Companiei K, am luat-o pe drum în jos, să văd ce se întîmplase în timpul nopţii. Am aflat că ţipetele acelea care îngheţau sîngele în vine fuseseră ale japonezului pe care îl văzusem alergînd spre

dreapta. Sărise într-un tranşeu unde a dat peste un soldat la pîndă. În lupta care a urmat, amîndoi şi-au pierdut armele. Marinarul nostru disperat îşi înfipsese degetul în ochiul inamicului, apoi omorîndu-l...”

Alt infanterist al Marinei îşi amintea un atac de noapte similar, arătînd modul ciudat de a acţiona al japonezilor.

„În timpul nopţii un japonez s-a căţărat într-un tranşeu şi a tăiat beregata unui marinar, înainte ca el însuşi să fie străpuns cu baioneta. Alţi trei japonezi s-au strecurat în vale şi au montat o mitralieră Lewis în faţa liniilor. Prima lor rafală a împuşcat un marinar în cap, înainte ca tunul de pe carul blindat al maiorului Buckley să îi ucidă şi pe ei. Iar în dimineaţa asta, cînd soldaţii Marinei au ieşit din adăposturi, au descoperit două lucruri surprinzătoare. Amîndouă erau specifice japonezilor de la Peleliu. Pe partea stîngă a pantei lor, oamenii maiorului Buckley l-au găsit pe japonezul nostru acolo unde murise, cu picioarele ciuruite de gloanţe. Purta casca şi bluza de bumbac pătată a unui marinar mort. Trusa medicală a unui soldat îi atîrna peste umăr. După ce fusese împuşcat pe partea noastră a liniilor, îşi bandajase rănile fără pansament special şi sulfamidă. Apoi, ca un bun soldat, a profitat cum a putut de situaţia în care se afla. Ştia că sîntem în alertă şi deci nu poate să ne distrugă tunul. Într-un fel sau altul s-a strecurat fără zgomot prin tot pămîntul răscolit şi împrăştiat pe potecă, a traversat valea şi a luat-o peste creastă, hotărît să ajungă la tunul maiorului Buckley înainte să moară. Cealaltă descoperire, de asemenea tipică acestor japonezi condamnaţi dar plini de ambiţie, a făcut să izbucnească în rîs toţi infanteriştii Marinei pe măsură ce se îndreptau spre Ngesebus şi spre căderea Peleliului. Era un bilet prins pe trupul unuia dintre cei trei japonezi morţi alături de mitralierele lor, pe care se putea citi: „Bravi soldaţi americani, vă socotim demni de milă încă de la debarcarea pe această insulă, în ciuda luptei voastre disperate. Ne pare rău că nu vă putem oferi decît foc, nici măcar apă. Curînd vă vom ataca. V-aţi făcut datoria cu vitejie. Acum abandonaţi-vă armele şi alăturaţi-vă armatei japoneze cu un steag alb sau cu o batistă, iar noi vom fi bucuroşi să vă vedem şi să vă întîmpinăm cît mai bine posibil.“

Pe 26 septembrie la ora 6.00, Batalionul 3 din

Regimentul al 5-lea a atacat direct zona sa, flancul drept fiindu-i protejat de 2/5, care a rămas relativ inactiv pînă mai tîrziu, după-amiaza. În două ore şi ceva Infanteria Marinei şi-a asigurat creasta de coral ce se ridica înainte, numită Colina 80 şi şi-a continuat drumul traversînd insula către zona mlăştinoasă de pe coasta estică, rupînd legătura japonezilor din nord cu cei care deţineau Umurbrogolul. 1/5 din flancul stîng al liniilor Marinei şi-a început atacul spre nord, însă nu după mult timp a fost oprit datorită focului japonez deosebit de puternic provenit din poziţiile ascunse ale acestora pe înălţimile Amiangal. Acest aşa-zis munte era în realitate o serie de dealuri în formă de L. Partea sudică din Amiangal reprezenta baza L-ului ce străbătea insula de-a curmezişul şi cuprindea patru dealuri numite de cei din Marină Dealul 1, 2, 3 şi Dealul Radarului. Pe ultimul şi cel mai înalt, aflat la capătul estic, japonezii îşi plasaseră instalaţiile radar. Marina americană nu ştia că aici în aceste înălţimi se aflau cele mai complexe, mai minuţios construite grote de către forţele navale japoneze. În multe cazuri, ceea ce marinarii vedeau ca simple peşteri individuale erau de fapt deschideri multiple către uriaşele complexe subterane care puteau ascunde uşor un mare număr de oameni şi mult echipament. Apărarea japoneză de pe Dealul 1 a oprit înaintarea Batalionului 1, care nu a reuşit să-şi croiască drum nici cu tancuri sau aruncătoare de flăcări. Dealul 2 nu a fost atît de greu de cucerit şi a fost ocupat pînă la ora 14.00, oferind Marinei o poziţie care flanca Dealul 1, atît de bine apărat.

Tîrziu după-amiază 2/5 a fost mutat către nord, trecînd la stînga Batalionului 1 şi a primit ordin să înainteze cît mai mult posibil spre fabrica de fosfaţi aflată în extremitatea nordică a insulei. Au intrat imediat în bătaia focului provenit din peşterile japoneze de pe înălţimile Amiangal şi de asemenea de la artileria amplasată pe Ngesebus. Deşi bine sprijinit de tancuri şi artilerie, 2/5 a fost oprit la căderea nopţii în apropiere de rafinărie. Maiorul Gayle şi-a oprit batalionul stabilindu-şi perimetrul propriu de apărare separat de restul regimentului amplasat către sud. Cînd

batalionul şi-a reluat atacul în Ziua D+12, pe 27 septembrie a descoperit că drumul de acces din West Road spre clădirile mari de beton ale uzinei de fosfaţi mergea de-a lungul unui prag de nisip coborît şi foarte îngust. Era şi blocat de un şanţ larg antitanc, care împiedica tancurile să ajungă şi să ofere infanteriştilor sprijinul necesar în asaltul clădirilor. În cele din urmă a fost adus singurul tank- dozer operativ din Batalionul 1 de tancuri pentru a acoperi şanţul. Apoi au venit în ajutor blindatele împreună cu un LVT aruncător de flăcări în jurul orei 08.30. Aceştia au ucis peste 60 de japonezi din interiorul clădirilor şi au permis puşcaşilor din Compania F să înainteze către extremitatea nordică a insulei, aflată faţă în faţă cu insula Ngesebus.

Zonele joase de la marginea mării erau presărate cu cazemate din care se îndrepta împotriva Marinei un flux continuu de foc de mitraliere şi automate, la care se adăuga şi focul de artilerie de pe Ngesebus. 2/5 avea nevoie de tank-dozer pemtru curăţarea zonei, dar acesta fusese trimis la sud în ajutorul lui 1/5. Aceasta însemna că aceste poziţii inamice trebuiau să fie distruse una cîte una cu ajutorul minim din partea blindatelor. Pe la amiază infanteriştii Marinei se confruntau cu ceea ce s-a dovedit a fi mai tîrziu cea mai întinsă şi mai complexă grotă din Peleliu. Construită de unităţile navale înaintea sosirii colonelului Nakagawa, această grotă cu multe intrări şi un labirint de tuneluri pe diferite niveluri adăpostise la începutul lui septembrie mai mult de o mie de oameni. În Ziua D+12 se aflau aici mult mai puţini, destui însă ca să poată bloca înaintarea celor din Batalionul 2 pînă tîrziu, după-amiaza.

Între timp 1/5 avea ca obiectiv al zilei anihilarea apărării japoneze de pe Colina 1. A fost descoperit un drum secundar, puternic minat, pe marginea sudică a şirului de coline care putea fi folosit la aducerea trupelor şi a echipamentului pentru un viitor atac asupra Colinei Radarului. Cînd a sosit tank-dozerul pe la 09.30, două companii din 1/5 au atacat Colina 1 din direcţii diferite. Tank-dozerul a netezit drumul, ca tancurile să se poată

apropia de grote şi să le poată cuprinde în foc direct şi de la mică distanţă. Atacul Marinei a fost de asemenea sprijinit de artilerie şi lovituri aeriene. Pînă la ora 17.00 creasta dealului a fost ocupată; au fost distruse patru tunuri de 75 mm, patru de 37 mm şi un număr mare de automate. Înainte de căderea nopţii inginerii şi echipele de distrugere erau ocupaţi cu închiderea tuturor ieşirilor găsite din grotă.

Batalionul 3/5, sub comanda maiorului Gustafson, a rămas inactiv în timpul zilei şi a fost înlocuit mai tîrziu de unităţi ale brigăzii combatante 321. Gustafson a fost informat că unitatea sa va realiza o operaţiune de debarcare şi asalt asupra insulei Ngesebus a doua zi dis-de-

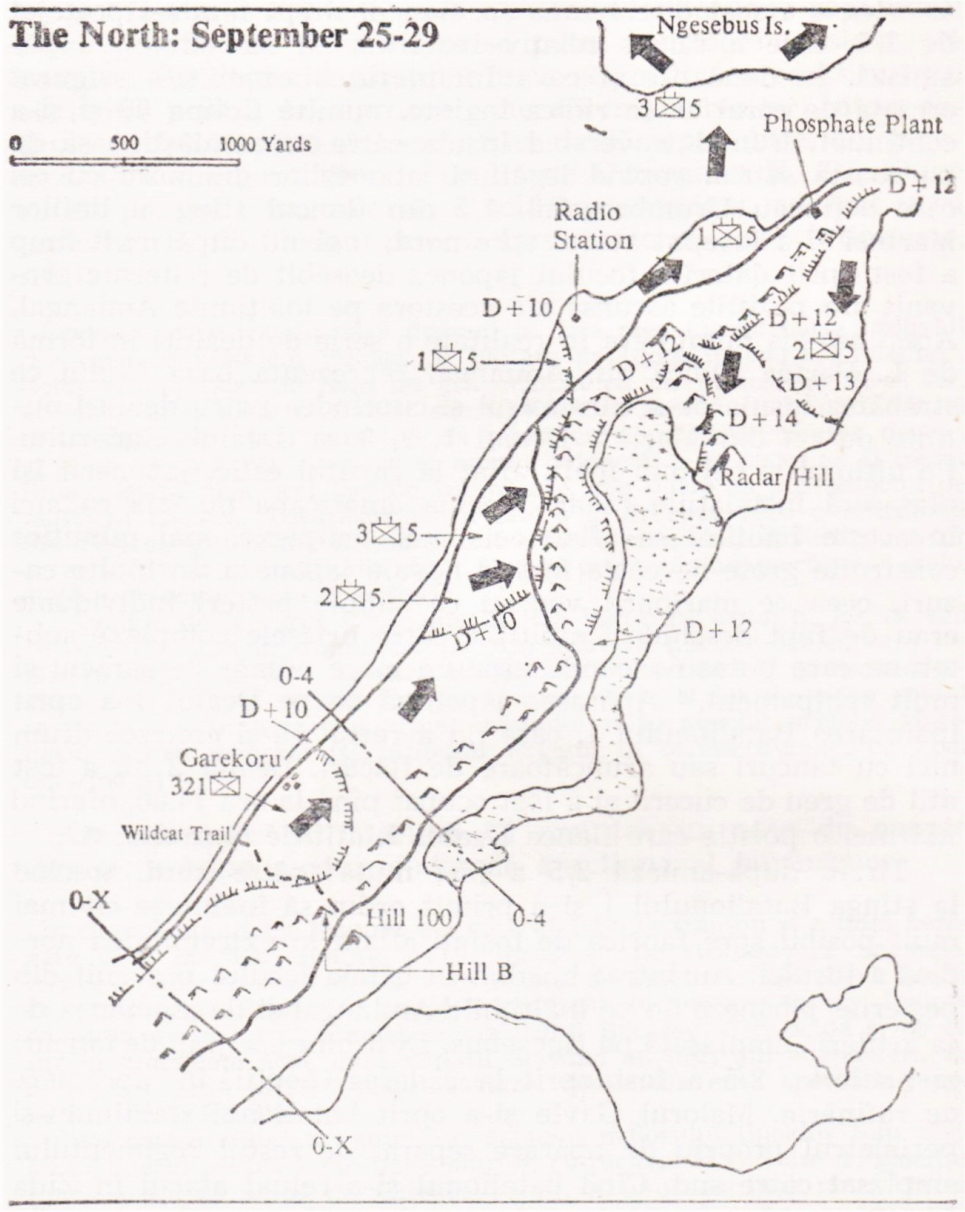

dimineaţă.

În după-amiaza zilei de 27 Batalionul 2/5 al Marinei se decisese să atace grota prin blocarea controlului inamic asupra zonei de şes din nordul Peleliului. Mai întîi au trebuit să reducă forţa focului destructiv al artileriei de pe Ngesebus. Atacuri repetate aeriene şi de artilerie îndreptate asupra insulei nu reuşiseră să reducă la tăcere tunurile japoneze plasate în grote alături de cîmpul de aterizare. Atît înaintea cît şi în timpul atacului Marinei asupra grotei, artileria de toate tipurile trăgea asupra obiectivelor de pe Ngesebus, iar vasele atacau insula din apropiere, Kongauru. Nouă tancuri Sherman, acoperite de acest foc, au înaintat de-a lungul ţărmului mai jos de fabrica de fosfaţi, adăugîndu-şi forţele artileriei care bombarda insula Ngesebus. Fiecare al patrulea proiectil tras asupra obiectivelor de pe insulă era fumigen. Apoi Marina a trimis cinci LVT-uri la nord de culmea muntoasă în care se afla grota. De pe acestea s-au tras obuze de 75 mm direct în grotă. Lor li s-au alăturat curînd tancurile care ţineau sub foc continuu împrejurimile ieşirilor din grotă. A fost folosit tot pentru intrările în grotă şi un LVT aruncător de flăcări. În seara zilei de 27, acest obstacol major în calea înaintării Marinei era înlăturat aproape definitiv, deşi cîteva trupe japoneze foloseau încă această grotă şi în februarie 1945.

În timp ce Regimentul 5 de Infanterie Marină încerca să-şi asigure înălţimile de coral Amiangal şi zonele de şes învecinate din nord, Brigada 321 încerca să ocupe Colina B puternic apărată, care le bloca trecerea spre coasta de est a Peleliului. Asaltul iniţial a avut loc pe 26 septembrie cînd Batalionul 3 a încercat un atac direct, frontal asupra înălţimii. 1/7 a urmat trupele Armatei pentru a putea profita la nevoie de orice pătrundere. Atacul a avut oarecare succes pe crestele frontale imediat după începerea lui la ora 07.00, dar nu după mult timp orice mişcare de înaintare a fost oprită de un violent foc defensiv de toate tipurile. Încercarea Batalionului 3 de a cuceri Colina B a fost anulată pe la 12,30, după mai multe tentative nereuşite de a cîştiga

mai mult teren. Comandantul Brigăzii 321 a decis atunci să schimbe direcţia de atac spre nord, în sectorul Batalionului 2.

Colonelul Dark alcătuise o unitate specială numită Trupa (Forţa) Neal, după comandantul ei, căpitanul George Neal. Era formată din patruzeci şi cinci de infanterişti însoţiţi de şapte tancuri, şase LVT-uri şi un LVT aruncător de flăcări. Trupa Neal a primit ordin să parcurgă un traseu larg (circular) către nord, dincolo de extremităţile nordice ale crestelor, chiar la sud de staţia radio. Aici a luat-o spre sud şi urmînd coasta de est a ajuns la cîteva sute de iarzi de Colina B în jurul orei 15.00 fără să întîlnească vreo rezistenţă. La această întretăiere de drumuri se concentrau asupra colinei artileria şi mortierele americane, s-a lansat o perdea de fum şi în cele din urmă Batalionul 2 a atacat Colina B dinspre vest, iar Trupa Neal a atacat dinspre nord. Apărarea japoneză a luptat cu îndîrjire pînă la moarte, dar pînă la ora 17.00 Armata cucerise deja această poziţie cheie, care le oferea americanilor posibilitatea de a controla toată insula Peleliu la nord de regiunea în care Regimentul 5 de Marină ataca forţele japoneze de lîngă fabrica de fosfaţi. Tot ceea ce le rămînea japonezilor din zona de bază a insulei era porţiunea Umurbrogol.

În dimineaţa zilei de 27 septembrie, Compania C din 1/321 şi-a început înaintarea spre nord în aceeaşi direcţie de-a lungul lui East Road, iar la ora 07.00, Batalionul 2 pornea spre sud părăsind Colina 3 pentru a restrînge şi mai mult porţiunea rămasă japonezilor a Umurbrogolului. Grupa din nord a întîmpinat mai multe dificultăţi din pricina terenului decît din cea a rezistenţei japoneze. Era clar că regiunea Kamilianlul fusese golită de soldaţi de către colonelul Nakagawa pentru a întări Umurbrogolul şi extremul nord. Cînd, în jurul orei 15.00, 1/321 a ajuns într-un punct în care East Road o lua brusc spre vest, batalionul a intrat în raza focului unei cazemate japoneze care i-a oprit înaintarea în acea zi. Între timp, 2/321 întîlnise şi el un foc puternic inamic venit dinspre creste pe măsură ce înainta spre sud către o nouă linie. Infanteria beneficia de

un ajutor important din partea tancurilor, care foloseau (proiectile cu) fosfor alb şi explozibile puternice acolo unde bănuiau a fi deschideri ale grotelor. Au fost aduse şi aruncătoare de flăcări pe transportoare cu şenile (LVT-uri) pentru dealurile golaşe. Armata nu îşi atinsese obiectivul pînă seara şi datorită lipsei de acoperire în zonele ocupate. Batalionul 2 s-a întors la poziţiile de dimineaţă din apropierea Colinei B. Armata a făcut astfel cunoştinţă cu principalele mijloace de apărare japoneze care opriseră asalturile Marinei în sud şi desfiinţase Regimentul 1 de Infanterie Marină.

Pe 27, la ora prînzului, colonelul Dark a fost informat că elemente ale Brigăzii 321 se vor deplasa în zonele nordice eliberate de 3/5, care fusese desemnat pentru debarcarea şi atacul de pe insula Ngesebus. Compania B, compania de rezervă din 1/321 a fost cea dintîi care a primit ordin de a sta în apropierea întretăierii drumurilor Estic şi Vestic. Schimbarea sarcinilor în sectoare a dus mai tîrziu la altă neînţelegere. Cînd comandanţii din 1/321 au întîlnit rezistenţa japoneză, au crezut că se află în plin asalt al primelor puncte întărite japoneze. În realitate aproape toată zona fusese cucerită mai înainte de Marină, iar Armata nu făcea decît să înlăture pe cei care rezistaseră cu îndîrjire şi nu fuseseră încă alungaţi. Spunînd aceasta nu diminuăm cu nimic meritele nici unuia din serviciile (armatei) americane. Datorită naturii terenului şi sistemelor defensive din nordul Peleliului, era imposibil să localizezi toate grotele şi să omori toţi japonezii dintr-o anume zonă. Obiectivele principale pentru Infanteria Marină nu fuseseră încă realizate şi astfel cînd unităţile Armatei au venit prima oară în contact cu japonezii pe o înălţime de coral precum Colina 80, au fost îndreptăţiţi să creadă că ei sînt primii care atacă poziţia respectivă. Cu toate acestea, linia frontului operaţiunilor se afla de-a lungul lanţului de coline, la peste jumătate de milă de Colina 80, pe care Armata a recapturat-o pe 28 septembrie.

În aceeaşi zi Compania A din 1/321, folosind tancuri şi echipe distrugătoare, a ocupat în cele din urmă cazemata

care îi împiedicase cu o zi în urmă înaintarea de-a lungul Drumului Estic şi a luat-o spre nord către flancul sudic al Colinei Radarului. Mai departe spre nord, 1/5 îşi continua încet şi plătind un preţ destul de mare neutralizarea poziţiilor defensive japoneze presărate pe distanţa lanţului de coline. Colinele 1 şi 2 fuseseră deja ocupate, iar Marina o ataca pe cea de-a treia din două direcţii utilizînd bazuka şi echipe de distrugere pentru a anihila rezistenţa întărită a japonezilor. A fost adus aici şi un tanc Sherman, deşi terenul permitea cu greu manevrarea tancurilor. Tunul său de 75 mm şi-a adus contribuţia la cucerirea sistemului de grote de pe Colina 3. Marina a respins o încercare de întărire a japonezilor şi în ciuda problemelor ivite a ocupat Colina pînă mai tîrziu, după-amiază. Ocuparea ei împreună cu înaintarea batalionului 1/321 dinspre sud a făcut să rămînă izolată Colina Radarului. Pe 29 septembrie dimineaţa, Marina a atacat colina după un bombardament de artilerie pregătitor. Pe tot parcursul zilei infanteriştii Marinei, sprijiniţi de tancuri aruncătoare cu reacţie şi aruncătoare de flăcări şi-au croit drum tot mai sus. Pe la jumătatea după-amiezii patrulele ajunseseră şi cuceriseră deja vîrful, deşi se mai afla încă un număr mare de trupe japoneze în grotele de pe pantele mai joase. Acestea au trebuit să fie atacate cu atenţie, una cîte una de către Marină şi mai tîrziu de către unităţi ale Brigăzii 321. Unele dintre ele erau atît de greu accesibile şi bine apărate, încît numai prin nişte eforturi supraomeneşti echipele de distrugere au reuşit să le închidă intrările.

Unităţile Batalionului 2/5, care fuseseră silite să facă faţă în zilele anterioare unui foc devastator din toate direcţiile şi care se retrăseseră pe 29 septembrie pe coastele cele mai nordice, şi-au asigurat extremitatea nordică a insulei şi apoi, sprijinite de tancuri, şi-au extins spre sud atacul către lanţul Colinelor. Zona de la est de înălţimile Amiangal era relativ plată, cu multe desişuri de cocotieri aflaţi pe marginea mlaştinilor. Regiunea era plină de japonezi, majoritatea lor provenind din zone mai uşor de apărat. Unii din ei se găseau pe poziţii dinainte pregătite şi

luptau pînă la moarte, iar alţii opuneau doar o rezistenţă simbolică aşteptînd să fie omorîţi sau încercînd să se răzbune pe cîte un inamic care trecea pe lîngă ei. Faptul că bombardamentul cumplit, împroşcarea cu obuze şi luptele intense îşi spuneau cuvîntul asupra moralului japonez este dovedit prin aceea că Regimentul 5 de Marină a luat pe 29 septembrie 45 de prizonieri (23 de pe Ngesebus), de cinci ori mai mulţi decît în toate zilele anterioare pe Peleliu. În zorii zilei de 30 septembrie, Compania G, deplasîndu-se spre sud prin desişul junglei, a luat legătura cu patrulele Batalionului 1/5 care mergea spre nord, venind dinspre Colina Radarului. În ceea ce priveşte scopurile practice, întreg nordul Peleliului se afla acum sub controlul Infanteriei Marine. Tîrziu, în dimineaţa zilei de 30 septembrie, ambele batalioane au primit ordin să-şi predea poziţiile Brigăzii 321 şi să se deplaseze înapoi în zona staţiei radio înainte de primirea unei noi misiuni în sud.

Operaţiunile de curăţare a terenului de inamici efectuate de Brigada 321 în regiunea Amiangal nu au fost deloc simple şi uneori luau proporţiile luptelor Marinei din asalturile iniţiale. Aceasta s-a întîmplat mai ales cînd Regimentul 1 din Brigada 321 s-a instalat pe noile poziţii pe 30 septembrie lîngă Colina 1 şi pe Colina Radarului. În zonele de dinainte, Companiile A şi B au trebuit să elibereze o porţiune deluroasă aflată la nord de intersecţia drumurilor Estic şi Vestic. Compania C a întîmpinat o opoziţie şi mai neclintită în regiunile de şes de la est de Amiangal. Aici japonezii reocupaseră nişte poziţii bine pregătite, abandonate de ei cu un timp în urmă, iar infanteria a purtat timp de două ore lupte grele înainte de a ucide 40 dintre apărătorii japonezi şi a recuceri acele puncte întărite cu puţin înainte de lăsarea întunericului. Un pluton al Companiei B încercase să ocupe Colina Radarului mai devreme după-amiază. Au fost întîmpinaţi de nişte japonezi care îşi săpaseră drum afară dintr-o grotă de mai mare întindere a cărei intrare fusese blocată prin explozibile de către Marină. Numai angajînd restul companiei şi sprijinind-o cu artilerie şi tancuri, Armata i-a putut împinge pe

japonezii supravieţuitori înapoi în peşteră şi a putut reocupa creasta dealului pe care Marina o cucerise cu o zi înainte.

Un ultim aspect care se cere menţionat cu privire la operaţiunile Regimentului 5 de Marină ar fi utilizarea artileriei grele împotriva grotelor aflate pe versantul nordic al Amiangalului. În zilele anterioare artileria fusese folosită de multe ori direct împotriva poziţiilor pregătite de japonezi. Batalionul 3 Howitzer cu tunuri de 155 mm, aflat în acţiune din ziua D+1, a fost în cele din urmă amplasat în sud, chiar în nordul insulei Ngarmoked, şi de-acolo a îndeplinit în continuu misiuni de sprijin. Două din tunurile batalionului au fost trimise către nord pentru foc direct asupra grotelor şi au continuat această operaţiune 12 zile. În mai multe cazuri tunuri Howitzer de 105 mm au fost urcate pe pante abrupte, de unde puteau cuprinde în raza lor poziţii altfel inaccesibile. Dar utilizarea unui „Long Tom“ al Batalionului 8 cu tunuri de 155 mm avînd traiectorie razantă a reprezentat poate cel mai dramatic exemplu de „infantilerie“ la Peleliu. În acest caz, tunul de 155 mm a fost amplasat la aproximativ 200 de iarzi de creastă lîngă fabrica de fosfaţi, unde focul japonez producea pagube mari. Trăgătorii Marinei au fost retraşi şi tunul cel mare a început să tragă cu diverse proiectile – WP (pentru trageri de instrucţie), cu efect întîrziat, AP (perforante de blindaj) şi superrapide – asupra liniei de creastă. Bătaia lor era atît de scurtă, încît oamenii erau puşi ei înşişi în pericol de fragmentele produse de explozii. Un obuz a produs o explozie de muniţii în interiorul grotei, iar supravieţuitorii care încercau să scape au fost opriţi de trăgătorii Marinei. Apoi tunul cel mare a tras rafale asupra tuturor zonelor suspecte de-a lungul crestelor, închizînd pentru totdeauna în peşterile lor un mare număr de japonezi.

Cel mai spectaculos eveniment al zilei de 28 septembrie l-a constituit operaţiunea de debarcare şi atac al micii insule Ngesebus, ce pricinuise destule necazuri, fiind aşezată la mai puţin de o treime de milă distanţă de coasta nordică a Peleliului. Tîrziu după-amiază în ziua precedentă generalul Rupertus îi transmisese colonelului Walt ordinul

verbal de a lansa atacul. Maiorul Gustafson a fost imediat înştiinţat că batalionul său 3/5 va fi batalionul de asalt şi va fi sprijinit în rezervă de 1/7. Planul de capturare a insulei Ngesebus, aşa cum se înfăţişa în acea seară consta din acţiunea armelor combinate. Un vas de război, un crucişător şi două distrugătoare urmau să asigure sprijin naval direct. Avioanele nou-sosite aparţinînd aviaţiei Infanteriei Marine (VMF 114) trebuiau să-şi acorde sprijinul lor înainte de debarcare şi să fie în permanentă alertă pentru atacuri de artilerie în timpul invaziei. Au mai fost desemnate pentru operaţiune o companie de tancuri, 13 cu totul din Batalionul 1 de tancuri, o companie de LVT-uri (transportoare de desant cu şenile) şi o companie de LVT(A)-uri. Compania K urma să debarce pe partea stîngă a plajei sudice din Ngesebus avînd în dreapta Compania 1 şi în rezervă Compania L. Datorită naturii invaziei, un număr mare de ofiţeri superiori din toate sectoarele au găsit diverse motive de a veni în nord pentru a putea observa operaţiunea în relativa siguranţă oferită de postul de comandă al regimentului sau de vasele adunate aici.

Din punct de vedere teoretic, atacul nu i-a dezamăgit pe cei care îl puseseră la punct şi nici pe observatori. Pe 28 septembrie la ora 08.00 tunurile mari ale forţelor navale şi toată artileria de care se dispunea (a corpului de artilerie şi a diviziei) au deschis focul asupra insulei. La ora 09.05 tancurile Sherman au pornit primele spre Ngesebus, dar fiind doar parţial impermeabile, cele din frunte au fost inundate. Comandantul acestora a fost nevoit să găsească un alt drum pentru cele zece rămase. LVT(A)-urile şi-au asumat responsabilitatea de a oferi sprijin direct şi foc de acoperire pentru infanteriştii Marinei ce veneau din urmă în LVT-uri. Între timp avioanele din VMF 114 atacau punctele defensive de pe plajă prin rafale continue trase în raiduri numeroase paralele cu ţărmul. 3/5 a debarcat pe Ngesebus fără nici un fel de pierderi şi a declanşat imediat un exerciţiu de cooperare între infanterie şi blindate care nu şi-a găsit egalul nicăieri în Pacific.

Cei mai puţin de 500 de apărători ai insulei Ngesebus

au fost handicapaţi de terenul plat, relativ deschis de aici. Singurul loc în care şi-au putut realiza puncte de apărare tipice la Peleliu a fost într-o înşiruire de coline de coral de-a lungul coastei vestice. După debarcare, Compania L sprijinită de blindate a luat-o spre dreapta paralel cu terenul de luptă iar pînă la amiază îşi asigurase deja partea estică a insulei şi o fîşie de teren legată de ea, numită insula Kongauru. Compania K s-a deplasat spre nord, paralel cu dealurile de coral, şi nu după mult timp i-a scos pe apărătorii japonezi din grotele de pe partea vestică a dealurilor. Pînă mai tîrziu după-amiază Marina ocupase toată insula, cu excepţia extremităţii nordice. Această regiune a fost cucerită în dimineaţa următoare, cînd tancurile Sherman au distrus două tunuri de mare calibru ce pricinuiseră dificultăţi atacanţilor Marinei. Pe 29 septembrie, pe la jumătatea după-amiezei, Ngesebus a fost declarată ocupată, deşi mai existau încă cîţiva japonezi pe insulă. 2/321 s-a deplasat conform programului să îi înlocuiască pe oamenii lui Gustafson, care apoi s-au îmbarcat pentru a fi transportaţi în zonele rămase în sud, lîngă satul Ngardololok.

De asemenea au fost înlocuite în acest moment Batalionul 1 de tancuri şi două batalioane Howitzer din Regimentul 11 de Infanterie Marină. Apoi generalul Rupertus a luat altă decizie discutabilă. A hotărît ca, din moment ce oamenii din batalionul de tancuri erau foarte obosiţi, iar tancurile lor zdrobite, aceştia să fie trimişi înapoi la Pavuvu împreună cu Regimentul 1 de Infanterie Marină. A motivat că tancurile nu puteau fi folosite în mod eficace pe terenul accidentat din Umurbrogol. În tot restul acţiunilor de la Peleliu, Marina şi Armata s-au putut sprijini doar pe Batalionul de tancuri 710 al Armatei. Deşi tanchiştii Armatei s-au comportat foarte bine, li s-a dus foarte mult lipsa tancurilor Marinei în ultimele etape ale campaniei cînd forţa de foc mobilă era atît de importantă. Chiar generalul Oliver P. Smith, de obicei puţin dispus să-şi critice ofiţerul comandant, a afirmat că „trimiterea de aici a blindatelor Marinei atît de devreme a constituit o mare greşeală“.

Infanteria Marină a suferit pierderi foarte uşoare numai 28 de oameni într-o operaţiune ce a durat două zile. La rîndul său a ucis 440 de japonezi şi a luat chiar 23 de prizonieri. Colonelul Walt, răspunzînd poate unor comentarii de la Cartierul General al diviziei, s-a pronunţat în apărarea acţiunii de pe Ngesebus, însă analiza sa a fost exactă cînd a afirmat:

„Poate că cifra scăzută a pierderilor şi scurta perioadă de desfăşurare au făcut ca înaltul stat major să nu aprecieze la justa valoare această operaţiune. Observînd personal locul luptelor în zona următoare, mi-am dat seama că 3/5 realizase un lucru foarte bun şi că nişte forţe mînuite cu mai puţină pricepere ar fi avut nevoie de două sau trei zile şi ar fi pierdut probabil mai mult de o sută de oameni.“

La sfîrşitul Zilei D+13 se pusese deja capăt unei alte faze a operaţiunilor de la Peleliu. Batalioanele 1 şi 2 din Regimentul 5 de Infanterie Marină au fost înlocuite cu Brigada combatantă 321. Ocupînd partea de nord şi insula Ngesebus, Infanteria Marină a ucis în jur de 1.072 de japonezi şi a luat 72 de prizonieri. Unităţile Armatei aveau să continue sarcina dificilă şi lipsită de satisfacţii de a străbate dealurile pe temperatura cea mai ridicată în căutarea japonezilor rătăciţi şi de a bloca intrările şi ieşirile peşterilor pentru a face din nordul Peleliului un loc sigur pentru manevre obişnuite. După 30 septembrie centrul majorităţii acţiunilor s-a mutat către sud în zona Umurbrogolului, unde mai întîi Regimentul 7, apoi 5 din Infanteria Marină şi în cele din urmă Brigada 321 vor fi angrenate într-un proces lung, cu mare număr de forţe de distrugere a ultimelor resurse ale lui Nakagawa de-a lungul crestelor, pe dealurile şi în grotele acelor locuri îngrozitoare.

Infanteriştii Regimentului 5, deplasîndu-se de la est la nord spre noile poziţii de asalt spuneau că par a exista două feluri de oameni ai Marinei pe Peleliu. Mai întîi ei înşişi, murdari, neraşi, obosiţi chiar şi după o scurtă perioadă de odihnă, mutîndu-se pe un alt front pentru a

omorî şi a fi omorîţi; apoi cei din spatele frontului, ceva mai curaţi şi evident fără simţământul de continuă teamă. În plus, existau Armata, artileria şi unităţile pentru construcţii Albinele de mare îndeplinindu-şi misiunile în relativă siguranţă. Indiferent de ceea ce simţeau trupele combatante, toată munca personalului din spatele frontului era necesară pentru a sprijini primele linii care în cele din urmă vor transforma Peleliu într-o bază bine plasată într-o zonă înaintată şi sigură.

Postul de comandă al diviziei Marinei fusese mutat pe 24 septembrie în clădirea de beton cu două etaje a administraţiei de la capătul nordic al pistei de decolare, aproape la mai puţin de 300 de iarzi de înălţimile Umurbrogolului. Aici pe 27 septembrie, generalul Rupertus şi alţi ofiţeri superiori ai Marinei au organizat o ceremonie de ridicare a drapelului completă, cu fanfara diviziei în bătaia focului poziţiilor deţinute de japonezi. Ceremonia a fost unul din indiciile că din punct de vedere practic insula era asigurată şi majoritatea personalului de serviciu nu se afla mai deloc în pericol. A fost înfiinţat un oficiu poştal central (o garnizoană) şi cu destul timp înainte de asigurarea părţii de nord şi filme se putea viziona regulat de către eşaloanele din spatele frontului, sunetul lor fiind uneori punctat de focul de artilerie dinspre nord.

Modul de amplasare a proviziilor a început să împrumute caracteristicile unui post aflat în spatele frontului. Fusese amenajat un drum pe un ponton în apropierea centrului Plajei Portocalii pînă în D+4. Acest drum era destul de larg ca să permită acostarea alături a trei nave tanc de desant (LST) pentru descărcare. Altă zonă de acostare a fost săpată în coral pe Plaja Scarlet, unde putea trage un LST, iar descărcarea a început acolo pe 23 septembrie. După ocuparea Plajei Purpurii au fost construite alte pontoane şi a fost făcut un nou drum care lega plaja de reţeaua principală. Pînă în 27 septembrie Divizia 1 de Marină descărcase 34.000 de tone de provizii. Acestea au fost transportate la depozite fixe şi a început să funcţioneze un sistem regulat de aprovizionare pentru

diverse bunuri şi echipamentul necesar în zonele înaintate.

Inginerii se preocupau permanent să îmbunătăţească drumurile, să instaleze sisteme mai bune de epurare a apei şi să ajute unităţile de serviciu individual la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă. Pînă pe 20 septembrie a fost instalată pe Plaja Albă Compania A din Batalionul 1 Sanitar şi pe parcurs alte companii sanitare au început să-şi ofere sprijinul regimentelor lor, iar pe măsură ce luptele avansau spre nord, s-au realizat mai multe îmbunătăţiri pentru ajutorarea celor bolnavi şi răniţi. Au fost aduse pe ţărm săli de operaţie din prefabricate, care s-au dovedit a fi destul de satisfăcătoare. Echipe sanitare au început să se răspîndească în zonele cucerite împrăştiind DDT pe trupurile japonezilor morţi şi în regiunile mlăştinoase ce adăposteau muşte şi ţînţari. A fost stabilit un cimitir permanent spre interiorul Plajei Portocalii 1. Echipele de înregistrare a mormintelor, deşi handicapate de lipsa mijloacelor de transport, au identificat şi îngropat 1.039 de americani pînă la jumătatea lui octombrie.

Oriunde unităţile eşaloanelor din spatele frontului se stabileau pentru ceva mai mult timp, infanteriştii Marinei căutau să-şi îmbunătăţească condiţiile de trai, iar cei obişnuiţi să şterpelească cîte ceva, mai ales cei din unităţile de artilerie, îşi făceau viaţa destul de uşoară. S-a dezvoltat o adevărată piaţă de suveniruri, iar unii dintre cei mai aventuroşi aveau destul curaj să meargă pînă în primele linii în incursiunile lor după produse japoneze. Aceste incursiuni nu erau lipsite de pericol, căci japonezii nu făceau deosebire între un funcţionar din spatele frontului şi un soldat înarmat, iar unii dintre vînătorii de suveniruri au intrat în rîndul pierderilor umane. Apoi mai exista pericolul ca vreun ofiţer combatant, care nu ştia prea multe, să-i treacă pe lista infanteriştilor. A circulat chiar povestea unui vînător de suveniruri care se afla într-o grotă cînd intrarea acesteia a fost blocată şi nu a fost salvat decît peste cîteva săptămîni. Erau la mare preţ dinţii de aur scoşi din gura japonezilor morţi atît pentru unele trupe combatante cît şi pentru „colecţionarii“ din zonele din spatele frontului. În

afară de aceste obiecte de-a dreptul macabre, se mai căutau pistoale, cuţite şi tot felul de steguleţe de toate mărimile. Unii infanterişti ai Marinei, mai întreprinzători, au făcut o afacere bună cu vînzarea de steguleţe contrafăcute personalului naval dornic de suveniruri. Un sergent din Batalionul 12 de artilerie antiaeriană, de profesie desenator tehnic, se pricepea foarte bine la confecţionarea steguleţelor japoneze, copiind scrisul japonez de pe avioanele prăbuşite. Pentru a le face să pară cît mai autentice, le mînjea puţin cu sînge, le tîra prin noroi şi trăgea o rafală sau două prin ele cu M-l.

O parte din personalul din spatele frontului au trebuit să alcătuiască patrule defensive, mai ales cei ale căror unităţi se aflau în apropierea mlaştinei întinse din partea sud-estică a insulei. Unul dintre aceştia îşi amintea alerta în care s-au aflat datorită raportării de debarcări japoneze mai sus de Plaja Albă.

„Ceva mai tîrziu, comandantul batalionului ne-a scos să „curăţim“ terenul, iar eu am fost printre cei care au trebuit să ia mlaştina cu de-amănuntul şi am omorît 11 japonezi care nu erau însă din cei veniţi acum pe ţărm; nu erau decît cîţiva nenorociţi, care încercau să supravieţuiască. Mulţi dintre ei purtau pantaloni de pînză de-ai marinarilor noştri şi îşi stocaseră grămezi de conserve pe porţiunile mai uscate din mlaştină. Aceasta a fost singura mea experienţă în care am stat faţă în faţă cu un japonez. Ni se spusese să păstrăm contactul fizic unul cu celălalt şi-mi aduc aminte cum am ajuns într-un desiş foarte aproape de un japonez şi fără să clipesc am tras şi apoi m-a fulgerat un gînd: „Dumnezeule, am omorît pe unul de-ai noştri“, pentru că omul căzuse cu faţa în jos şi purta pantaloni marinăreşti americani.“

Activitatea de bază din spatele frontului a fost legată de aerodrom. De îndată ce a fost posibil, sute de Albine de mare au început lucrul cu echipamentul lor greu, mai întîi pentru repararea benzilor de aterizare existente, care fuseseră grav afectate de bombardamentele anterioare şi de atacurile aeriene şi navale din timpul şi cu puţin înaintea Zilei D. Deşi pe departe de a fi în bune condiţiuni, terenul

de aterizare putea servi în caz de urgenţă. Pe 18 septembrie un torpilor (TBF) a fost forţat să aterizeze aici şi cinci zile mai tîrziu un bombardier de patrulare (PB4Y) (Navy B 24) cu două motoare defecte a fost silit şi el să facă acelaşi lucru. Două avioane de observaţie ale artileriei care aveau nevoie doar de cîteva sute de picioare pentru decolare au început să folosească acest teren. A doua zi a sosit întreaga escadrilă VMO3 (din aviaţia Infanteriei Marine). Pînă pe 24 septembrie mai mult de 3.800 de picioare din pista principală era în bune condiţii, iar peste încă zece zile a fost extinsă atît cît să poată primi orice bombardier cu excepţia lui B-29. Unităţile aeriene ale Marinei au început să acţioneze pornind de pe aerodrom pe 24 septembrie. Primele au fost patru avioane de vînătoare F6F Hellcat, aduse aici pentru a îndepărta eventualele atacuri aeriene japoneze. Peste două zile au sosit VMF-114 cu Corsarii lor, F4U cu aripi de pescăruş. Această unitate a preluat responsabilitatea de sprijin imediat pe care o avuseseră forţele navale. În Ziua D+13, Marina a trimis doar patru misiuni de zbor, iar acestea au fost în sprijinul debarcării pe Ngesebus. Sute de oameni din personalul de sprijin la sol au însoţit escadrila Marinei pentru a menţine în stare de luptă aparatele de zbor în loviturile lor aproape continue împotriva apărării japoneze.

Oamenii bateriilor de tunuri antiaeriene de 90 mm şi 40 mm, precum şi cei de pe avioanele F6F ale Marinei aveau foarte puţin de lucru la Peleliu, deoarece exista un număr mic de avioane japoneze în Carolinele de Vest. Cu toate acestea, F6F-urile patrulau regulat noaptea. Operatorii radarelor din unităţile antiaeriene au identificat totuşi cîteva avioane inamice care se aventurau spre sud, din Yap sau Babeldaob, dar în general acestea nu se apropiau destul de mult pentru a se putea trage în ele. Tot ce puteau face piloţii japonezi era să le dea americanilor bătaie de cap în fiecare seară. De cîteva ori au încercat să facă mai mult; odată au lansat bileţele de propagandă în care îi îndemnau pe cei din Marină să se predea, iar altă dată un Jake a încercat să lanseze grenade asupra trupelor din

Umurbrogol. Încercarea din urmă a fost un eşec complet, căci avionul a fost interceptat şi doborît de una din Pisicile iadului în zbor de noapte, acesta constituind singurul avion de luptă japonez distrus de zburătorii Marinei.

Puşcaşii Marinei s-au dovedit a fi foarte utili în scurtele lupte de hărţuială ce au măcinat forţele japoneze ocupînd treptat „punga“ japoneză. Au devenit în cele din urmă artilerie zburătoare ghidată de la sol; piloţii s-au obişnuit să-şi plaseze bombele în apropierea liniilor Marinei şi Armatei. Prima acţiune generală pentru VMF 114 a avut loc în Ziua D+13 pentru sprijinul Regimentului 5 de Infanterie Marină ce debarca pe Ngesebus. În ziua următoare piloţii au început să experimenteze bombardarea din zbor planat şi razant, în unghi ascuţit, mai întîi efectuînd raiduri de simulare, iar apoi purtînd bombe de 1.000 de livre. Trebuie amintit că obiectivele din Umurbrogol intrau în raza mortierelor. În majoritatea cazurilor, piloţii se aflau deasupra ţintei la numai 15 secunde după ce treceau de turnul de control la decolare. Cea mai mare perioadă din octombrie bombardamentul din unghi ascuţit a fost înlocuit cu lansări de bombe la înălţimea copacilor în care piloţii îşi ocheau obiectivele folosind copaci distruşi sau stînci din zona celor Cinci surori ca puncte de referinţă. În total, puşcaşii generalului James Moore din Flotila 2 de Aviaţie au efectuat 1.174 de zboruri şi au lansat 186 tone de bombe în cele 37 de zile de acţiune la Peleliu.

Din raportul precedent referitor la acţiunile Corpului de Marină şi Armată în timpul ultimelor cinci zile din septembrie ar rezulta că luptele se apropiau de sfîrşit. Deşi însă 9/10 din insulă fuseseră ocupate şi aproximativ 9.000 de japonezi fuseseră ucişi, forţele colonelului Nakagawa deţineau încă cea mai puternică poziţie de apărare. Dacă ar fi vrut, ar fi putut perturba serios activitatea de pe aerodrom din poziţiile sale cele mai înaintate. A preferat însă să-şi economisească muniţia pentru respingerea atacurilor directe pe care le aştepta. Obiectivul său iniţial rămăsese neschimbat. Era gata să-şi sacrifice oamenii şi pe el însuşi, dar fiecare palmă de pămînt pe care avea s-o

cedeze trebuia plătită scump. Americanilor le erau încă rezervate unele din cele mai crunte şi interminabile lupte. Pînă la ocuparea Umurbrogolului, Regimentul 7 şi apoi 5 de Infanterie Marină aveau să sufere pierderi prohibitice. Brigada combatantă 321 a Armatei urma să aibă sarcina de neinvidiat de a distruge complet rezistenţa ultimelor poziţii, iar preţul plătit de ea avea să fie la fel de scump.

10 REDUCÎND „BUZUNARUL”

Acţiunile încununate de succes ale unităţilor a 5-a Marină şi a 321-a în nord şi pe insula Ngesebus izolaseră cea mai mare parte dintre japonezii din Umurbrogol. Cu excepţia operaţiunilor cu motociclete, ceea ce mai rămăsese din lupta pentru Peleliu se va da împotriva ultimelor trupe ale colonelului Nakagawa, compuse din aproximativ trei batalioane care mai rămăseseră din regimentul puternic care-l avusese la început.

Totuşi, aceasta era punctul culminant al planului pe care el însuşi îl concepuse la început. Trebuie să fi fost clar pentru el că fără suportul unităţilor aero şi navale, tot ceea ce putea să spere pentru a face faţă terifiantelor arme combinate americane era să-i facă pe inamici să plătească tributul maxim de sînge înainte ca el şi oamenii lui să fie distruşi. În apărarea poziţiei sudice a regiunii Umurbrogol el a reuşit aproape să distrugă prima grupă de Infanterie Marină pe cînd ei atacau curajos ultimul basion. La sfîrşitul lui septembrie reduta sa a fost redusă la o arie de aproximativ 900 iarzi lungime şi 400 iarzi lăţime. Totuşi, el era pregătit să prelungească conflictul oricît de mult posibil.

Trupele japoneze puteau să spere la continuarea succesului în mare măsură din cauza terenului din Umurbrogol, şi Nakagawa se folosea de toate avantajele

specificului său, mai accidentat decît cele pe care Infanteria Marină le mai întîlnise pînă atunci. Japonezii stăpîneau o zonă (în linii mari) care se întindea de la Baldy Hill, Dealul pleşuv, în partea de nord pînă la zonele frontale ale zonei Cinci surori, care asigurau apărarea japoneză în sud.

În această regiune se aflau o serie de coline paralele. Către vest, sistemul de coline nu era tot atît de clar definit, dar se găseau pe acolo nişte amplasamente de coral spart pînă la înălţimile numite Zidul Chinezesc. O extindere către nord a acestui sistem colinar constituia o înălţime de aproximativ 200 de iarzi, pe care infanteriştii marini o numeau Wattie Ridge. La aproximativ 50 de iarzi la est de acest prim sistem colinar, peste valea numită Castronul pisicii sălbatice, se aflau cîteva coline sparte dar relativ înalte de coral numite Cinci fraţi, a căror lungime totală era de aproximativ 500 de iarzi. Continuînd spre nord peste o vale îngustă, se putea întîlni în schimb, Dealul 140, Colina 3 şi Colina 120, toate fiind o parte dintr-un sistem de coline ancorat la nord de Dealul pleşuv. Înălţimile cele mai la est ale regiunii Umurbrogol erau în general paralele cu Drumul de răsărit. Partea cea mai sudică a sistemului de coline estice, pe care Căpitanul Pope a încercat în zadar să le ia, era numită Walt Ridge.

Ea era separată de Cinci fraţi către vest de o vale de aproximativ 100 de iarzi lată, udată de o baltă cu apă dulce, Grinlinton Pond. Această regiune joasă era numită Horsehoe (Potcoava de cal). Mai departe la nord, de-a lungul drumului spre Est, era o altă culme numită Boyd Ridge.

Fiecare din aceste lanţuri erau ciuruite de grote fie naturale, fie făcute de om, de diverse mărimi, unele dintre ele avînd multe intrări şi ieşiri.

Încă de la începutul bătăliei japonezii menţinuseră o disciplină de tragere excelentă, parţial pentru că muniţia lor

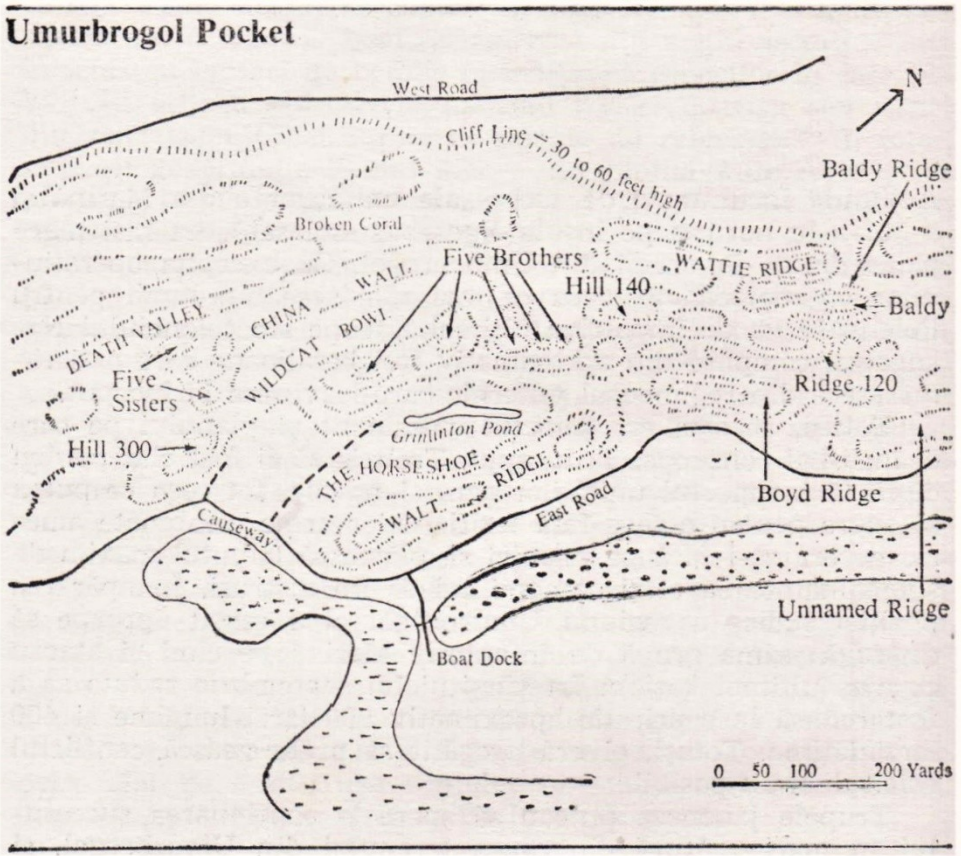

era puţină şi nu aveau nici o modalitate să şi-o reînnoiască; şi parţial, datorită disciplinii şi ascultării de ordine.

Planul japonezilor era să-i facă pe americani să vină către ei astfel ei expunîndu-se numai cînd era absolut necesar. Culmile paralele şi colinele mici individuale permiteau unor puţini apărători să ţină în şah o mult mai mare forţă de atac. Cînd infanteria marină sau trupele armatei capturau linia de coline ele primeau focul concentrat care venea de pe culmile vecine. Nici chiar captura înălţimilor nu i-a oprit pe japonezi care erau ascunşi în grote şi peşteri de unde continuau să împuşte ţintele de pe colinele şi culmile apropiate.

Tancurile şi aruncătoarele de flăcări LVT erau ajutoare nepreţuite pentru puşcaşii marini acolo unde terenul permitea folosirea lor. Artileria de toate calibrele era tot timpul în ajutor, deşi este îndoielnic ca mortierele de 75 mm sau puştile mai mici să se fi dovedit eficiente împotriva celor ascunşi în caverne, cu excepţia folosirii lor de la foarte mică distanţă. Puşcaşii marini îşi exercitau bombardamentele împotriva apărătorilor japonezi, dar nici chiar bombele de 500 livre nu aveau cine ştie ce efect asupra celor mai multe catacombe. S-a aruncat şi napalm dar cel mai adesea acesta ardea frunzişul, dealurile, făcîndu-le astfel impracticabile pentru japonezi ca adăposturi şi ascunzători. Chiar cu avantajul forţei de foc net superioară, unităţile Marinei şi Armatei trebuiau să lupte în condiţiile impuse de Nakagawa.

Astfel, campania de a reduce Umurbrogol a devenit o lungă şi costisitoare serie de ciocniri ale micilor unităţi, unde tot timpul cîştigurile erau măsurate în iarzi, sau prin victoria distrugerii unui singur punct mai puternic de rezistenţă.

Pentru a mări dificultăţile atacului, vremea s-a schimbat la începutul lunii octombrie. În timp ce înainte arşiţa era ucigătoare, acum ploaia devenise principalul adversar. Ploi torenţiale şi vînturi puternice asemănătoare taifunurilor au adus mari pagube, podurilor ponton de pe plăji şi au întrerupt scurgerea sistematică şi ritmică a proviziilor pentru un număr de zile. Puşcaşii de pe linie aveau o foarte slabă protecţie. În cele mai muite locuri, ei nu-şi puteau

săpa adăposturi. Chiar cînd nu atacau, puşcaşii trebuiau să îndure umezeala şi hăituiala zi şi noapte. De multe ori la începutul lui octombrie atacurile planificate împotriva punctelor puternice inamice au trebuit să fie amînate din cauza vremii.

Unitatea a 7-a a puşcaşilor marini primise sarcina de a ţine sub control pe japonezii de la Umurbrogol în timp ce regiunea de nord era asigurată de puşcaşii marini ai Regimentului 5. Pentru a reuşi aceasta, Colonelul Hanneken trebuia să-şi întindă liniile de-a lungul unei linii subţiri în sud şi de-a lungul Drumului din Vest (West Road). Divizia a trimis de asemenea întăriri compuse din aproape toate serviciile Marinei de pe insulă. La sud, în faţa celor Cinci surori se afla 2/7 la stînga, şi pe flancul lor drept, în faţa Colinei 300, era Compania. La extremitatea vestică, două companii de pionieri şi personal detaşat deţineau linia lungă din interior de la West Road. Această regiune era slab populată, pentru că nu părea probabil că japonezii vor ataca-o şi zona imediat învecinată la răsărit era prea dificil de atacat chiar şi pentru puşcaşii marini. Zona din vest rămînea relativ liniştită de-a lungul întregii campanii Umurbrogol.

O parte din frustrarea simţită de puşcaşii marini care acţionau în Umurbrogol se regăseşte în amintirile Generalului Oliver Smith care se referă la supărarea colonelului Berger, spunînd:

„Am înţeles cîte ceva de la Spencer Berger, care se găsea acolo de un timp. Mi-a vorbit despre aceşti japonezi care-l iritau neîncetat. Era o stîncă abrută pe una din părţi; cred că ceea ce numeam Valea Diavolului ajungea pînă acolo. Şi exista o grotă şi japonezii trăgeau periodic cîte o salvă de tun din peşteră, direcţionată spre linia puşcaşilor marini; apoi îşi retrăgeau tunul înapoi. Şi Spencer Berger era cocoţat pe stîncă şi nu puteau ajunge la oamenii aceia. În cele din urmă au plasat o încărcătură TNT; nu ştiu bine cum au reuşit să o împingă pînă la peşteră şi cum au făcut-o să explodeze. Această încărcătură i-a aruncat în aer pe aceşti japonezi. Dar Berger şi-a amintit cum simţea mirosul de orez fiert, care ajungea pînă la ei, şi cum îşi dădea

seama că ei îşi pregăteau mîncare chiar sub nasul lui şi că nu avea ce să le facă.“

Concentrarea masivă a puşcaşilor marini din Regimentul 7 era în nord, unde 3/7 controlau zonele înalte din imediata vecinătate către nord de Wattie Ridge şi Baldy Ridge. În flancul lor stîng, întinzîndu-se peste East Road către mlaştini era 1/7. Planul pentru a relua iniţiativa în Umurbrogol la 30 septembrie a făcut apel la 1/7 pentru a ataca înspre sud, de-a lungul lui East Road, şi pentru a asigura înălţimile nepopulate din faţa lui Boyd Ridge. Între timp, 3/7 urma să atace către Baldy Hill. Totuşi, după ce 1/7 şi-a atins scopul iniţial cu uşurinţă în cursul dimineţii, următorul atac a fost amînat din cauza ploii, ceţii pînă la începutul după-amiezii.

După un baraj de artilerie şi mortiere, puşcaşii din 1/7 au asigurat culmea nepopulată şi au intrat în interiorul teritoriului aproximativ 150 de iarzi. Atacul întreprins de 3/7 a fost aproape în întregime stopat de condiţiile atmosferice. Din cauza ploii şi ceţii cele două batalioane s-au separat şi ambele unităţi s-au oprit din acţiune pentru a aştepta vreme mai bună în ziua următoare.

La 1 octombrie, totuşi, s-a cîştigat puţin. Centrul avansului puşcaşilor marini s-a schimbat către sectorul 3/7 unde dimineaţa devreme compania de asalt îşi începuse atacul împotriva unei stînci masive, cunoscută ca Baldy. Nu avansaseră mult cînd focul şfichiuitor al armelor mici şi mitralierelor din poziţiile ascunse din Baldy le-a oprit înaintarea pe de-a întregul. Pe partea stîngă 1/7 era într-o poziţie atît de proastă încît nu şi-au putut reocupa cîştigurile din ziua precedentă. În plus, faţă de pierderile grele de luptă, batalionul era afectat de diaree şi mulţi dintre soldaţi cu greu se puteau deplasa. Existau numai 90 de puşcaşi pe linii apţi pentru a-şi îndeplini datoriile şi s-a decis să se renunţe.

Ziua de 2 octombrie deci a fost dedicată schimbării unităţilor în vederea pregătirii unui atac general în ziua următoare cu scopul de a curăţa de japonezi coamele care

priveau spre East Road.

Septimea (1/7) răspîndită a fost mutată la sud către zona liniştită din spatele Colinei 300 şi 3/7 – care deţineau o poziţie de-a lungul culmilor din nord de la Umurbrogol – a fost mutată în zona eliberată de 1/7.

Deşi, acest batalion suferise cele mai puţine accidente, el dispunea totuşi de mai puţin de 50 la sută din efective. De la cucerirea Ngesebus-ului, 3/5 au fost ataşate Regimentului 7 marină care au luat imediat poziţie la sud de Cinci surori, deplasînd 2/7, ceea ce a permis o noapte de odihnă înainte de îndreptarea către poziţie în dimineaţa de 3 octombrie de-a lungul Drumului de est (East Road) din faţa lui Walt Ridge, din vest.

Acestea erau dispoziţiile principalelor elemente de forţă cînd un atac coordonat împotriva lui Umurbrogol a fost lansat.

Principalul obiectiv era să se pună mîna pe înălţimile care dominau East Road şi împiedicau folosirea sa pentru aprovizionare sau pentru evacuare, în scopuri medicale (trimiterea din zonă a bolnavilor). Puşcaşii din 2/7 au început să atace Walt Ridge la aproximativ 07.00, după ce întreaga zonă fusese răscolită de mortiere şi de armele 155 mm ale corpului de artilerie. Compania de asalt a urmat aceeaşi linie generală prin zona mlăştinoasă luată de căpitanul Pope în asaltul nefericit de la Walt Ridge din Ziua D+4. Spre marea surpriză a colonelului Berger puşcaşii marini s-au mişcat rapid către colină, elementele din frunte ajungînd la vîrf fără accidente.

Japonezii şi-au revenit foarte repede şi au supus culmea unui foc rapid direcţionat de pe Cinci fraţi, culmea paralelă la vest. Tancurile s-au mutat în zona Horseshoe (Potcoava) în încercarea de a amuţi unele din mitralierele care-i hărţuiau pe puşcaşii marini de pe Walt Ridge. La aproximativ 09.00, avansul celor din 2/7 către nord de-a lungul crestei a fost oprit din cauza unei depresiuni în coamă, care era dominată de focul japonez dinspre vest. În cele din urmă inginerii au trebuit să pună la punct o nouă metodă pentru a proteja atacatorii de focul necurmat de la

Five Brothers.

Semnalul a fost dat la 3/7 pentru începerea avansării către sud de la colină către Boyd Ridge. Foc puternic din regiunile de centru au stopat avansarea companiei. Puşcaşii marini, totuşi, au găsit un drum nou prin zona mlăştinoasă, care se învecina cu East Road şi au atacat din flanc. Pe la mijlocul după-amiezii, cea mai mare parte a Colinei Boyd fusese capturată şi se stabilise o linie defensivă la estul crestei, în timp ce mulţi japonezi continuau să deţină poziţii pe versantul de vest. O altă companie din 3/7 a fost trimisă prin mlaştină către sud, pentru a face joncţiunea cu 2/7. Acest lucru ei l-au făcut înainte de a se întuneca.

Sprijinit de tancuri, 3/5 a atacat direct Cinci surori, care de-a lungul Colinei 300 bloca intrarea în Castronul Pisicii sălbatice către nord. Deşi acesta a fost mai ales un atac diversionist, de distragere a atenţiei, puşcaşii marini au luat cu succes cea mai mare parte a zonelor în jurul amiezii. Numai Sora 2 n-a fost de acord cu acest atac iniţial. Succesul relativ rapid al 3/5 împotriva acestor puncte puternice s-a datorat probabil focului sistematic pe care japonezii de pe Cinci surori îl primiseră în ultimele două săptămîni. Atacurile japoneze întreprinse cu arme uşoare se înteţise la sfîrşitul după amiezii. El venea din toate părţile. S-a decis că, datorită lipsei de acoperire, elementele 3/5 de pe creste ar putea fi retrase pînă la reluarea focului de dimineaţă. Astfel compania armată a Regimentului 7 de puşcaşi a fost retrasă din poziţia prea expusă înspre Potcoavă.

Obiectivul puşcaşilor marini la 4 octombrie a fost să asigure două retrageri între culmile de la est, de pe care japonezii încă mai ameninţau cu folosirea lui East Road. Această însărcinare a fost dată la două companii ale 3/7. Compania I a cooperat cu Compania F din 2/7 şi ele au ajuns rapid pe trecerea care separa Culmea Ridge de Boyd Ridge.

Companiei L i s-a dat o sarcină similară între Boyd Ridge şi culmea adiacentă fără nume dinspre nord. I s-a ordonat să acţioneze la 14.30 spre a ajunge la 3 coline mai

mici la răsărit de Baldy. Acest lucru s-a îndeplinit rapid şi maiorul Hurst a decis să se folosească de avantajul momentului. El a ordonat ca tancurile să sprijine cursa care avea drept scop acapararea a cît mai mult posibil din partea nordică a Colinei 120, care se întindea între Baldy şi Boyd Ridge, la est.

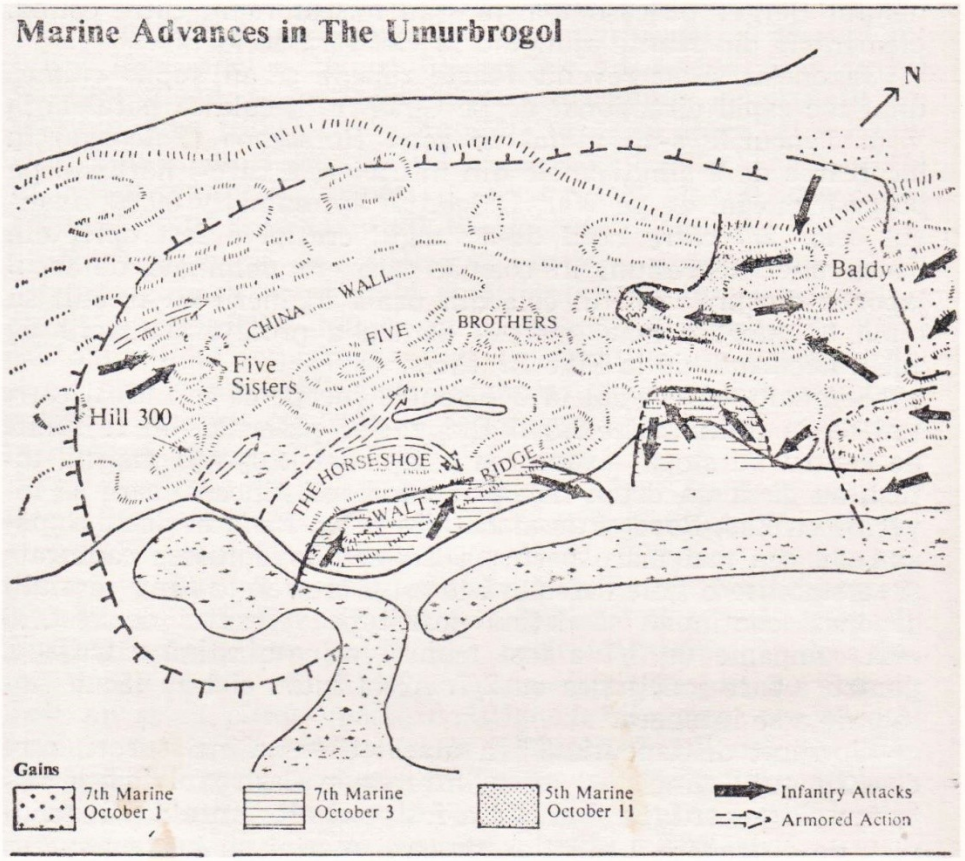

Din nou primele obiective au fost cîştigate fără prea multă rezistenţă. Totuşi, cu cîteva minute înainte de ora 17.00, japonezii au deschis focul asupra plutonului expus de pe Creasta 120 cu arme automate de pe Baldy şi de pe nivelele mai joase ale lui Boyd Ridge. În plus, alţi japonezi se mişcaseră înspre valea din jurul coamelor mai joase, blocînd astfel singurul drum de retragere din sălbaticul foc

încrucişat. Plutonul a încercat să se retragă sub protecţia focului de acoperire deschis de restul companiei şi de tancuri, dar japonezii erau atît de bine ascunşi, încît nu se putea face mare lucru pentru a reduce efectele devastatoare ale focului direcţional către marinari.

În cele din urmă, maiorul Hurst a ordonat ca întreaga zonă să fie acoperită cu fum şi puşcaşii care mai rămăseseră s-au putut astfel retrage.

Aceasta s-a întîmplat în ultimele stadii ale acţiunii. Tot acum căpitanul James Shanley, comandantul companiei, şi ofiţerul său executiv, locotenentul Harold Collins, au fost omorîţi pe cînd încercau să salveze doi puşcaşi marini răniţi. Dintre 48 de puşcaşi care atacaseră Culmea 120, numai cinci se întorseseră fără răni. Morţii îl includeau şi pe conducătorul plutonului, locotenentul secund James Dunn, care, după ce a fost rănit, căzuse de pe stîncă pe platoul de sub ea.

Maiorul Hurst şi-a retras unităţile de pe cele trei coline mici şi din trecătoarea capturată înainte de 4 octombrie. Aceste acţiuni marcau faptul că în ultima vreme cei mai mulţi din puşcaşii marini din Regimentul al 7-lea vor fi implicaţi în această sarcină grea de a ataca direct culmile de coral ale Umurbrogol-ului. Regimentul suferise acum numai cu ceva mai puţine accidente decît Regimentul 1 de puşcaşi marini ai colonelului Puller. Regimentul 5 de puşcaşi a început să-i înlocuiască pe cei din Regimentul 7 de-a lungul culmilor de vest ale lui East Road, la 5 octombrie.

Retragerea finală a fost completată în ziua următoare şi Regimentul 7 a fost mutat către Ngardololok şi zona înconjurătoare, unde ei au devenit o parte a rezervei generale. Încă o dată, la 14 octombrie, 1/7 va fi chemată să ajute puşcaşii din Regimentul 5 în ultima serie de acţiuni ale Diviziei la Peleliu. Totuşi, pentru orice eventualitate practică, lupta se sfîrşise pentru cei mai mulţi puşcaşi din Regimentul al 7-lea. Era acum rîndul celor din Regimentul 5 să încerce să ia fortăreaţa colonelului Nakagawa.

Colonelul Harris, în înţelegere cu divizia, decisese să

schimbe principala parte a atacului său spre nord. Deşi puşcaşii marini din Regimentul 7 fuseseră activi în regiunea Baldy şi suferiseră multe accidente în atacul asupra Colinei 120, ei fuseseră preocupaţi în principal de asigurarea culmilor de la est.

Puşcaşii marini ai Regimentului 5 vor transforma nordul în principalul sector al activităţii sale. Dispoziţia trupelor în jurul lui Umurbrogol chiar înaintea principalei acţiuni iniţiate la 7 octombrie era următoarea: 3/5 era aşezată în extremitatea sudică, în faţa celor Cinci surori şi a Potcoavei; 1/5 în ajutorul lui 2/7 a ocupat o linie de aproximativ 1.200 iarzi lungime de-a lungul crestei din Walt şi Boyd Ridges; 2/5 deţinea nordul care era aşezat în faţa lui Baldy şi culmile asociate dinspre est. Perimetrul relativ liniştit la extremitatea vestică era populat cu oameni din Batalionul de Pionieri 1, detaşamente din artilerie şi voluntari de la un număr de unităţi diferite.

Trebuie repetat că siguranţa era numai relativă la Peleliu ca peste tot în vecinătatea regiunilor înalte. Brigada 321 RCT opunea încă rezistenţă în nord făcînd victime în rîndurile japonezilor care fuseseră lăsaţi în spate. Drumul de Vest (West Road), care fusese considerat sigur de cînd Regimentul 5 de puşcaşi marini se îndreptase spre nord, era încă periculos, pentru că şrapnelele japoneze puteau să ajungă pe culmile care mărgineau drumul şi să atingă pe cei ce foloseau drumul. Porţiunea cea mai periculoasă a drumului căpătase numele dubios de „Curba mortului“. Una din victimele focului deschis de franctirori a fost colonelul Joseph Hankins, un fost comandant de batalion, la 3 octombrie. Tîrziu, în cursul după-amiezii, el a luat un binoclu şi un M-l şi s-a deplasat în locul în care compania sa încerca să ţină piept trăgătorilor. Un coleg ofiţer a relatat evenimentele care au dus la moartea ofiţerului, omorît la Peleliu.

„Colonelul Hankins a apărut la curba drumului unde Poliţia Militară menţinea în ordine traficul cu sens unic. Un vehicul LVT se imobilizase de-a latul drumului şi două sau trei camioane erau

bine încurcate în imediata apropiere a acestui LVT. Oamenii, care se aflau sub focul concentrat pornit de pe culmile înconjurătoare, fugiseră din vehiculele lor şi se adăpostiseră pe panta opusă drumului. Colonelul Hankins a înaintat pînă la mijlocul drumului pentru a încerca să descurce traficul şi chiar reuşise în mare măsură, cînd a fost lovit de un glonte şi omorît instantaneu.“

Divizia a răspuns imediat la omorîrea lui Hankins prin trimiterea unei companii (5 Marină) care să preseze atacul înspre est pentru a împiedica pe trăgători să mai fie atît de eficienţi în atacarea lui West Road.

East Road era încă şi mai primejdios. Deşi puşcaşii marini şi unităţile armatei îl foloseau pe toată lungimea lui după data de 4 octombrie, el atrăgea focul japonez chiar după ce Baldy şi Ridge 120 au fost ocupate.

Primele acţiuni ofensive ale Regimentului 5 Marină din nord s-au petrecut în dimineaţa de 6 octombrie, devreme, cînd Compania E a Batalionului 2 s-a deplasat în depresiune, ceea ce se dovedise o cursă de moarte pentru oamenii căpitanului Shanley cu două zile mai devreme. Două dintre coline au fost capturate imediat şi puşcaşii au curăţat spatele frontului de japonezi, aşa că s-au instalat în depresiune. În ziua următoare, compania a început să reducă întreaga rezistenţă a acestei regiuni. Au fost aduse buldozere în depresiune; în interval de patru zile ei tăiaseră noi căi, astfel că tancurile şi LVT(A) (aruncătoarele de flăcări) se puteau deplasa pentru a-i ajuta pe puşcaşi. O altă companie din 2/5 au atacat Baldy direct la 6 octombrie şi au reuşit să ajungă la vîrf, dar din cauza lipsei de suport ei s-au retras înainte de căderea nopţii.

La 7 octombrie, colonelul Harris a lansat atacuri de la sud spre nord. Operaţiile lui 3/5 în partea de sud erau în principal atacuri de probă în Potcoavă şi în luncile Castronului, la nord de Cinci fraţi. Sprijinită de tancuri şi aruncătoare de flăcări LVT(A), o companie a atacat la nord şi a atins marginea de sud a gropii cu apă, înainte de retragere. Apărarea era pur şi simplu prea puternică pentru micul număr de puşcaşi implicaţi în acţiune. Totuşi, tancurile şi puşcaşii au distrus un număr de peşteri pe

culmile care mărgineau Potcoava şi au omorît un mare număr de japonezi.

Cam acelaşi lucru s-a petrecut cu compania care opera în Castron. Sprijiniţi de tancuri, ei de asemenea au pătruns adînc în declivitate, pînă la aşa-numitul Zid Chinezesc, înălţimile de la vest. Totuşi, volumul focului pe care puşcaşii l-au primit din toate direcţiile i-a obligat să se retragă, de asemenea. Era cu o săptămînă înainte ca trupele americane să opereze din nou în forţă în Horseshoe şi Wildcat Bowl.

La nord, locotenent colonelul Gayle cu batalionul 2/5 a continuat atacarea lui Baldy, pe coama sa sudică, şi Colina 120. Din cauza informaţiilor culese în aceste acţiuni, colonelul Harris s-a decis să întîrzie viitoarele atacuri pînă la îndepărtarea frunzişului protector (prin incendiere) care acoperea mişcările japonezilor. În acest scop, avioanele marinei au aruncat napalm şi buldozerele au tăiat drumuri de-a lungul obiectivelor vestice pentru a permite accesul aruncătoarelor de flăcări LVT(A).

Mortierele ţinteau către linia deţinută de inamic. S-a folosit artileria împotriva marginii de nord al lui Umurbrogol toată ziua de 8 octombrie. În secţiunea cea mai apropiată de West Road bombardarea a avut un efect atît de dezastruos asupra formaţiunilor de coral încît acestea au fost ciuruite la maniera la care oamenii se puteau căţăra pe ele fără prea mare efort. La 9 octombrie, un pluton al companiei G condus de locotenentul Robert Wattie a atacat această linie, care mai tîrziu va purta numele său. Înălţimile au fost capturate şi oamenii lui Wattie au curăţat un număr de japonezi care apărau în partea sudică, înainte de a se retrage în faţa focului concentrat al inamicului.

Acest tip de avansare înceată, metodică, a caracterizat trupele care au mai rămas la Peleliu. Cei sub 1.000 de japonezi erau atît de ferm plasaţi în acest coşmar al culmilor paralele, linii abrupte de stînci şi depresiuni impracticabile încît ei nu puteau fi scoşi de acolo decît cu foc greu care în mod sistematic reducea aria pe care ei o controlau. Colonelul Nakagawa a continuat să le transmită

superiorilor săi din Koror ştiri şi declaraţii exagerate cu privire la succesele trupelor sale şi despre eşecurile puşcaşilor marini de a-i reduce apărarea.[7] El nu avea nici o nevoie să facă aceasta pentru că în mod clar generalul Inoue şi colonelul Tada înţelegeau la fel de bine ca şi el situaţia disperată a forţelor japoneze. Faptul că lupta fusese mult prelungită, ar fi probat competenţa sa, dar în mod clar colonelul Nakagawa nu vroia să admită deloc că trupele sale erau supuse unor distrugeri nimicitoare. Ar trebui amintit că oricît de oribile erau condiţiile cu care erau confruntaţi puşcaşii marini la Peleliu, situaţia soldaţilor japonezi era încă şi mai rea. Ei de asemenea erau afectaţi de temperaturile înalte, de umiditate, de persistenţa murdăriei, a cadavrelor în descompunere, a gunoiului în putrezire, de napalm şi de praful de puşcă. Ei se aflau tot timpul sub atac continuu al avioanelor, al tirului naval, al artileriei, mortierelor şi al armelor mici.

În cea de-a doua săptămînă a lunii octombrie, Nakagawa şi trupele sale au suferit accidente în proporţie de 90 la sută. În ciuda instrucţiei lor, a devoţiunii datorate împăratului, şi chiar în ciuda opiniei pe care puşcaşii marini o aveau despre ei, japonezii erau umani. După mai mult de trei săptămîni de lupte ei erau epuizaţi şi acest lucru afecta apărarea ultimelor bastioane din Umurbrogol.

Din punctul de vedere al puşcaşilor marini obişnuiţi, lupta părea să se repete la nesfîrşit. O zi fierbinte, umedă era urmată de alta la fel; diferea poate numai intensitatea. Asalturile erau direcţionate împotriva unei culmi sau a unui punct puternic: acesta odată capturat, era înlocuit cu altul, tot atît de puternic apărat. Puşcaşii nu observau că situaţia japonezilor se înrăutăţea şi că ei erau mai puţin activi în apărare. Japonezii încă foloseau vălul nopţii pentru a se infiltra în anumite poziţii şi pentru a omorî pe neaşteptate

[7] Mult din ceea ce se ştie din acţiunile Col. Kunio Nakagawa la Peleliu se află în înregistrările mesajelor primite la Koror şi alcătuite de Col. Tokuchi Tada şi Col. Kiyoshi Nakagawa imediat după război şi se găsesc în Monografia nr.48, Aria Pacificului Central, Registrul Operaţiunilor, vol. II.

pe americani. E.B. Sledge – la vremea aceea operînd o mortieră în batalionul 3/5, îşi amintea vorbind despre preluarea unei poziţii de la soldaţii 2/5 şi de sfatul unuia dintre puşcaşi:

„Băieţi, nu-i scăpaţi din ochi pe japonezi în cursul nopţii. Doi dintre blestemaţi au intrat în groapa acestei mitraliere noaptea trecută şi l-au tăiat pe mitralior şi pe ajutorul lui.“ Mi-a spus cu o voce emoţionată că grupa a fost atît de ocupată să tragă în timpul nopţii precedente încît doi japonezi care s-au furişat peste linia de pe coamă au reuşit să ajungă pînă la locul unde era mitraliera fără să fie detectaţi. Ei au sărit în groapa în care era mitraliera şi au tăiat pe cei doi oameni care operau acolo. Cei doi marinari răniţi au fost evacuaţi, dar unul din ei a murit, şi celălalt era foarte grav rănit. Trupurile japonezilor s-au găsit aruncate în tufişurile din apropiere.

Încercarea prudentă de a reduce şi slăbi poziţiile japoneze a fost în mod clar nefavorizată de ofiţerii marinei. Colonelul Harris a indicat mai tîrziu că s-au făcut presiuni asupra lui pentru a urgenta avansarea. Generalul Rupertus, poate amintindu-şi ceea ce spusese înainte de invazie despre reducerea rapidă a Peleliu-lui, acum dorea să termine operaţia cît de curînd posibil, fără să trebuiască să recurgă la Armată. Harris a arătat clar că el a fost manipulat foarte dur de cîteva ori şi că el a simţit că singura raţiunea pentru care nu a fost îndepărtat de la comanda Regimentului 5 marină era intervenţia directă a comandantului de corp, generalul Geiger.

Planurile logice ale colonelului Harris pentru reducerea sistematică a apărării japoneze au continuat să se dezvolte. La 10 octombrie, o companie sub conducerea locotenentului Wattie, au capturat coama şi apoi au atacat Baldy din spate. La amiază, atît colina lui Wattie cît şi Baldy erau ferm deţinute de către puşcaşii marini.

La începutul după-amiezii o altă companie s-a urcat pe Culmea 120 şi a asigurat înălţimile, de pe care japonezii cu cîteva zile înainte distruseseră compania căpitanului Shanley. În ziua următoare aceleaşi două companii au

atacat Hill 140, o înălţime care domina cel puţin 200 iarzi la sudul lui Baldy, de pe care artileria marină putea avea în control toate părţile Umurbrogol-ului, la vremea aceea deţinut de japonezi. În ciuda importanţei clare a Colinei 140, rezistenţa japoneză n-a fost la fel de îndîrjită pe cît ne-am fi aşteptat şi colina era deţinută în mod sigur la mijlocul după-amiezii. Japonezii au lansat un contratac asupra lui Hill 140 în noaptea aceea, dar au fost respinşi.

Aproape imediat după captura ei, Maiorul George Bowdoin din artilerie a supravegheat Hill 140 cu ideea de a amplasa o mortieră de 75 mm în locul acela. Arma a fost adusă, dezmembrată şi dusă de oameni pînă în partea vestică a colinei. Bowdoin îşi amintea mai tîrziu:

„După ce am cucerit vîrful dealului, noi am reasamblat piesa şi am pus-o la intrarea unei grote la baza culmii Walts (Walts Ridge). Totuşi ne-a fost imposibil s-o plasăm ca lumea, pentru că relieful pietros nu permitea săpatul; arma era înconjurată de stînci şi am tras primul foc. El a avut efect asupra intrării în peşteră dar arma s-a rotit atît de puternic încît a rănit un om, şi a trebuit mult efort pînă a o pune în stare de refuncţionare şi a trage din nou. Cînd s-a văzut clar că arma nu este aşezată în mod corespunzător am luat legătura cu lt. col. Louis Reinberg, C.O., de la batalionul 4, Regimentul 11 şi i-am cerut să ne trimită saci de nisip în dimineaţa următoare. Lucru care s-a şi făcut. După care mortiera a fost folosită cu un efect remarcabil asupra lui Horseshoe şi asupra celui mai apropiat deal din Five Brothers. După cîte ştiu eu aceasta a fost singura împrejurare în care a fost nevoie să se care saci de nisip la înălţime.“

Această mortieră a adus Horseshoe şi porţiunile vestice ale lui Walt Ridge sub focul direct şi a continuat să opereze pînă ce Regimentul 5 marină a fost înlocuit.

Lungul coşmar al puşcaşilor marini era acum aproape terminat. După misiunea din Horseshoe, 3/5 a fost retrasă în rezerva regimentală; locul său pe linia către sud a fost luat de o grupare a unităţilor marine. Sarcina lui 1/5 fusese pur şi simplu să menţină linia de-a lungul crestei Walt şi Boyd Ridge, în timp ce principala acţiune se desfăşura în sectorul lui 2/5, către nord. La 10 octombrie puşcaşii marini

din 2/7 care erau oarecum odihniţi, au fost direcţionaţi pentru a-i înlocui pe puşcaşii colonelului Boyd pe linia de rezistenţă de-a lungul culmilor. Acesta a lăsat numai pe infanteriştii marini din 2/5 – obosiţi dar încununaţi de succes – care erau încă angajaţi la nord. La 14 octombrie ei au atacat în partea de vest pentru a îmbunătăţi poziţia lor în jurul lui Hill 140 şi de asemenea împotriva japonezilor care reocupaseră zona în nord-vestul adiacent lui West Road.

În acelaşi timp infanteriştii marini din 1/7 care fuseseră aduşi în partea stîngă a frontului sudic, au atacat înspre nord din poziţiile lor către vestul Zidului Chinezesc şi astfel i-au gonit pe japonezi încă şi mai departe în acel sector. Pierderile suferite de toate unităţile care se aflau încă pe poziţii împreună cu efectele negative ale bolii şi ale vremii proaste, au convins în cele din urmă eşaloanele de conducere că puşcaşii marini trebuie ajutaţi.

Brigada 321 RCT îşi îndeplinise misiunea în nordul Peleliu-lui la 2 octombrie şi i se dăduse sarcina să construiască linii de apărare şi conducting sweeps în zonele ocupate şi patrulate de japonezi. Aceasta era o activitate foarte periculoasă pentru că erau sute de japonezi care încă mai îşi găseau ascunzătoare în peşteri; cîţiva au încercat să scape traversînd terenurile mlăştinoase şi apoi înot către unele din micile insuliţe din nord. Între 4 şi 8 octombrie, trupele armatei au omorît 17 japonezi în timpul patrulărilor.

Elemente din Brigada 321 au început la 7 octombrie o serie de debarcări pe micile insule din nordul Peleliu-lui. Cu excepţia a zece soldaţi omorîţi pe Garakayo, nici un japonez nu a fost descoperit în timpul acestor incursiuni, care au servit numai la ruperea monotoniei activităţii infanteriştilor. La 13 octombrie, colonelul Dark a primit ordinul să se pregătească să-i înlocuiască pe puşcaşii marini de-a lungul unui perimetru din „buzunarul“ Umurbrogol. Sosirea unui batalion al Brigăzii 323 de la Ulithi a făcut posibil armatei să-şi îndeplinească misiunile fără „a-şi subţia“ prea mult trupele.

S-au înregistrat de asemenea multe schimbări

importante în comanda cu privire la Peleliu, deşi este îndoielnic dacă mulţi dintre cei ce formau personalul marinei şi armatei au fost conştienţi de ele sau s-au sinchisit mult de ele, cunoscîndu-le.

La 27 septembrie, insula fusese declarată „sigură“ – un termen tehnic la care puşcaşii obişnuiţi puteau să riposteze. În timpul acesta, amiralul Wilkinson a predat comanda generală amiralului Fort, comandant al Forţelor din vest (Western Task Force).

Apoi, la 12 octombrie, s-a declarat sfîrşitul Fazei de Atac. Acest eveniment, de asemenea, a avut importanţă pentru comandanţii mai în vîrstă cu grade superioare (senior officers). Amiralul Fort a primit ordin de la Amiralul Halsey să-i transmită comanda amiralului J.H. Hoover, comandantul Forţelor înaintate şi subordonaţilor săi, pentru ca ei să procedeze la desfăşurarea ordonată a evenimentelor în Angaur şi Peleliu ca baze pacificate. Trebuie să observăm, totuşi, că responsabilitatea pentru apărarea terenului nu a fost dată comandantului insulei pînă la 13 ianuarie 1945.

Brigada 321 – fiind alertată de noul său rol – s-a mişcat rapid de la Ngesebus către insulele învecinate şi extremitatea nordică a insulei şi a început să preia poziţiile deţinute de puşcaşii marini ai regimentului 5 la 15 octombrie, o lună după invazie. Batalionul 2 al Brigăzii 321 a despresurat 3/5 la extremitatea nordică a promontoriului. În ziua următoare Batalionul 1 a preluat 1/5 din Walt Ridge şi din Boyd Ridge, care se aflau în faţa lui Horseshoe. Elementele nou sosite ale Brigăzii 323 de asemenea s-au deplasat pentru a înlocui pe puşcaşii marini de-a lungul liniilor de rezistenţă din sud şi vest. La mijlocul zilei de 16 octombrie, comanda tactică a operaţiilor în Umurbrogol a trecut colonelului Dark, care comanda pe 321, deşi comanda în ansamblu era încă deţinută de generalul Rupertus.

Regimentul marină 5 a fost mutat la nordul lui Peleliu şi Ngesebus unde ei au acţionat ca o rezervă generală pînă au primit ordine de a părăsi insula.

Cea mai mare parte a marinarilor din Regimentul 7 fuseseră deja despresuraţi, dar 1/7 încă încerca să forţeze liniile strategice la vest. Ea urma să fie implicată în ultima acţiune a marinarilor asupra lui Peleliu cînd pe 17 şi 18 octombrie, două din companiile sale au fost folosite pentru detectarea şi anihilarea infiltratorilor japonezi, care ocupaseră unele dintre peşteri la sudul „buzunarului“. După o luptă dîrză împotriva unui număr de japonezi mai mare decît cel scontat, aceşti marinari au fost despresuraţi de trupele diviziei 81, alipiţi la cealaltă parte a personalului lui 1/7 de la bordul vasului Sea Sturgeon din Purple Beach; ei au părăsit Peleliu îndreptîndu-se spre Pavuvu la 22 octombrie. Aceasta a fost singura încărcare şi plecare de unităţi marine care au plecat şi s-au îndepărtat fără probleme.

Vechea navă de marfă olandeză Sloterdyke, care urma să ia 2/7 de la Peleliu, s-a putut încadra în program numai pentru că marinarii au ajutat la încărcare. Lipsa de mijloace de transport a împiedicat mişcarea marinarilor Regimentului 5 de la nord către punctele de îmbarcare. Cînd ei au ajuns la Purple Beach ei au descoperit că nu era suficient spaţiu de transport la bord pentru ei.

În sfîrşit, la 30 octombrie, Regimentul 5 marină s-a îndreptat pe calea apei spre Pavuvu, la bordul lui Sea Runner şi a două vase mai mici. Chiar şi atunci ei au trebuit să-şi lase o parte din echipament la ţărm. Plecarea tuturor regimentelor ale Diviziei 1 de marină a fost îndeplinită şi a fost posibilă numai cu mari dificultăţi. Marinarilor li se părea că ghinionul care începuse să-i persecute înainte de desfăşurarea invaziei, continua să le aţină calea – acest lucru a fost foarte clar cînd s-au văzut îngropaţi în gura de iad care a făcut atît de multe victime.

Cei mai mulţi dintre comandanţii marinei (senior – cu grade superioare) părăsiseră insula cu mult înainte ca marinarii obişnuiţi să-şi ia la revedere de la Peleliu. La 20 octombrie, generalul Geiger, comandantul grupului de amfibii III, a dat răspunderea pentru viitoarele acţiuni asupra lui Peleliu generalului Mueller, care comanda Divizia

81. El şi generalul Rupertus şi statele lor majore au zburat în seara aceea, tîrziu, spre Guadalcanal. Răspunderea deplasării unităţilor marine şi aceea de a acţiona ca legătură temporară cu generalul Mueller a fost încredinţată generalului Oliver Smith, comandantul adjunct al diviziei marine. Se pare că generalul Rupertus a continuat pînă în ultimul moment să facă această sarcină foarte dificilă pentru subordonatul său. Generalul Harold Deakin şi-a reamintit o conferinţă ţinută înainte de plecarea sa cînd generalul Rupertus prevedea generalului Smith vremuri grele:

...Generalul Smith voia să aibă cîţiva oameni acolo să-l ajute şi Rupertus ar fi spus: „Dar îl ai pe Day, şi cred că mai doreşti un şofer pentru jeep. Ai de asemenea bucătarul tău.“ O.P. Smith a spus că el credea că-i va face plăcere să aibă un nucleu de stat major care să-l ajute să facă această treabă să-şi îndeplinească misiunea. Şi cînd colo, el era lăsat la Peleliu pentru a face faţă problemelor armatei şi a tot ceea ce era necesar efectivului ei; probabil că mai erau al dracului de multe trupe marine. În cele din urmă s-a decis ca George Gober ca asistent G-4 să rămînă; şi atunci Rupertus a spus: „Acum, cred că vrei altceva!“ Iar O.P. Smith i-a răspuns: „Da, aş vrea ca Deakin să rămînă“. Rupertus a replicat: „Nu, el merge la Pearl Harbour“. Aşa că a trebuit să mă retrag în momentul acela.

Ce realizaseră marinarii la vremea cînd erau despresuraţi de Divizia 81? Cu ceva ajutor din partea Brigăzii 321 RCT ei aveau – după spusele Generalului Smith – „totul la Peleliu ce fusese vreodată folosit de cineva; aveam plajele, aeroportul, şi foloseam tot ce voiam să folosim. Ceea ce nu aveam era acest blestemat de „buzunar“. Acel buzunar fusese considerabil redus ca dimensiune de către puşcaşii Regimentelor 7 şi 5 la începutul lui octombrie. El era lung de aproximativ 450 de iarzi şi larg de 300 de iarzi la punctul maxim de lărgime. În cadrul acestei fortăreţe ancorată în primul rînd de Five Sisters şi Five Brothers se găseau Generalul Murai, Colonelul Nakagawa şi poate o mie de soldaţi japonezi

obosiţi, flămînzi dar fanatici.[2]

Puşcaşii marini au plătit scump pentru fiecare metru pătrat de plajă, mlaştină, junglă sau recif de coral. Deşi încă mai există oarecari neclarităţi în ceea ce priveşte numărul victimelor, se pare că Divizia I Marină a avut 6.786 victime din care 1.300 au fost omorîţi în acţiune. Fiecare regiment a avut uşor peste 3.200 soldaţi încă înainte de Ziua Z. Victimele din rîndul Regimentului 1 de marină au însumat 53,7 la sută, din Regimentul 7– 46,2% şi din Regimentul 5% – 42,7% din totalul efectivului autorizat. Corpul de ofiţeri ai regimentului a înregistrat o rată a morţilor egală cu aceea a puşcaşilor marini. În total 385 de ofiţeri din regimentele de puşcaşi au fost victime.[3]

În ciuda reţinerii binecunoscute a generalului comandant de a acorda medalii, puşcaşii marini de la Peleliu au primit 8 din 19 Medalii de Onoare cucerite de Divizia din Pacific.

Orice ofiţer care făcea o comparaţie a luptelor de la Peleliu cu alte însărcinări din Pacific, a plasat această operaţie printre cele mai temerare în ceea ce priveşte ferocitatea înfruntărilor. Mulţi comandanţi din Marină consideră Peleliu cea mai grea campanie din Pacific. O asemenea concluzie i-ar fi consolat prea puţin pe puşcaşi

[2] Există o dezbatere considerabilă în privinţa mărimii incintei şi a numărului de apărători japonezi de acolo în momentul în care Div. 81 i-a înlocuit pe puşcaşii marini. Figurile date aici sînt estimările marinei. Armata a susţinut că aria era mult mai mare, aprox. 750 yarzi la nord şi sud şi 500 de yarzi latã; Mueller, *Infanteria 81*, p.161. Este dificil de acceptat aceste figuri de vreme ce distanţa nord-sud ar fi însemnat că trupele lui Nakagawa încă ocupau teritoriul de nord al Baldv. Numărul japonezilor rămaşi în incintă este iarăşi discutabil. Armata a crezut ca numărul să fie cel mult 1.500 de oameni. În conformitate cu estimările cele mai bune ale S.U.A. de după conflict, cît şi după raportul Col. Nakagawa, erau 1.150 de japonezi la Peleliu dar numai 700 în apărarea efectivă a Umurbrogol. Vezi Hough. *Assault*, p.174.

[3] Aceste figuri sînt luate din Apendicele H ale *Istoriei* lui Garand şi Strobridge, p.797, şi reprezintă pierderile finale. Ele diferă considerabil faţă de ceea ce este raportat în Hough, *Assault*, p.183, şi în MCHA, Fila A4-6, III MAC OP Rep., Enc. C, Raport Personal.

chiar dacă istoricii ar fi adoptat-o. Dar lipsa de simpatie a Generalului Rupertus pentru publicitate a făcut ca rapoartele, datele despre Peleliu să nu fie prea bine cunoscute.

În timp ce alte campanii – Guadalcanal, Tarawa, Iwo Jima şi Okinawa – au devenit foarte cunoscute, acţiunile sîngeroase de la Peleliu au rămas relativ secrete.

Judecînd după ceea ce a rămas din Divizia 1 Marină, Pavuvu pare să fie Insula Paradisului în comparaţie cu ceea ce au lăsat în urmă la Peleliu. Grav răniţii fuseseră deja transportaţi la spitalele din Pacific sau în Statele Unite. Unii se vor întoarce pentru alte acţiuni; pentru mulţi alţii războiul se terminase în sensul că nu au mai putut participa la vreo campanie. Mulţi dintre ofiţerii care nu au fost planificaţi pentru vreo rotaţie au primit 30 de zile de concediu şi 4.800 de soldaţi (cu stagiul de doi ani) au fost trimişi acasă în noiembrie. Peste 4.400 de înlocuiri trebuiau făcute la Pavuvu (era vorba de înlocuirea veteranilor de război).

Generalul Rupertus, a cărui conducere la Peleliu trebuie să fi fost mult comentată de superiorii săi, a fost înlocuit cu Generalul Pedro del Valle, care şi-a asumat responsabilitatea de a reconstitui Divizia pentru operaţia următoare.

În cîteva luni o boală de inimă destabilizatoare l-a forţat pe Generalul Rupertus să-şi prezinte demisia din Corpul de armată. El a murit la Bethesda la sfîrşitul lui martie 1945, pe vremea cînd Divizia I Marină se pregătea pentru invazia sîngeroasă a Okinawei.

Coloneii Puller, Harris şi Hanneken au fost numiţi în alte funcţii în Statele Unite. Generalul Geiger a rămas la comanda Corpului III Amfibii şi l-a condus spre Okinawa. După ce Generalul Simon B. Buckner, comandantul Armatei a 10-a, a fost omorît, Geiger va deveni singurul general din marină în cel de-al doilea război mondial care comanda armata.

Generalul Oliver Smith a devenit adjunct al şefului statului major al Armatei a 10-a la Okinawa; colonelul

Deakin era divizional G-1 şi colonelul Honsowetz – G-3, responsabil în mare parte cu planificarea mişcărilor diviziei în acea campanie. Coloneii Berger, Hurst, Sabol şi Shofner ca şi maiorul Gustafson au menţinut comanda batalioanelor lor şi au trecut prin campaniile majore ale puşcaşilor marini din războiul din Pacific.

Cu timpul, Peleliu a devenit nimic mai mult decît o amintire; pentru puţini o amintire glorioasă dar pentru cei mai mulţi puşcaşi o amintire groaznică: o insulă lungă de numai şase mile şi lată de numai două mile care a constituit mormîntul a peste 14.000 de soldaţi.

11 LIMITELE REZISTENŢEI

Faza finală a campaniei Peleliu a aparţinut armatei, deşi au existat unele cadre ale marinei – în general personal aero – care a rămas pe insulă pînă la sfîrşitul lui octombrie. Reducerea înceată, frustrantă a ultimelor poziţii inamice a fost lăsată aproape în întregime pe seama infanteriei din Divizia Pisicile sălbatice. Au fost unele neînţelegeri între comandanţii superiori ai Marinei şi Armatei, deşi au existat puţine dovezi despre aceasta. Acolo, puşcaşii marini erau fericiţi că cineva venea să-i despresureze aşa încît să poată pleca şi ei.

Generalul Oliver Smith, ofiţerul superior de marină lăsat în locul de luptă, îşi amintea că Generalul Mueller şi-a exprimat insatisfacţia cu privire la felul în care puşcaşii marini au condus lupta şi a pus sub semnul întrebării eficienţa de luptă a Diviziei I. Generalul Smith, cu neîncredere manifestă, a raportat despre generalul Mueller.

„Atunci, primul lucru pe care l-a făcut a fost să consolideze cu saci de nisip întreaga clădire a administraţiei. Pe toată suprafaţa

clădirii care privea spre platoul înalt, el a construit saci de nisip şi apoi a numit-o „OP“ a Diviziei 81; şi şi-a mutat toţi CP ai săi către coasta de est a Peleliului... Acolo era o plajă frumoasă unde existau copaci care nu fuseseră încă trîntiţi la pămînt. S-a mutat acolo şi a lăsat pe OP acolo unde fusese divizia de CP.”

Mai tîrziu, Smith şi-a reamintit cum japonezii au montat două vase, le-au îndreptat către plaja aceea şi în următoarea înfruntare au ciuruit de gloanţe cortul generalului Mueller.

Acest exemplu amuzant de rivalitate abia dacă ascunde o diferenţă fundamentală în atitudine între ofiţerii superiori din Marină şi Armată. Cei de la Marină tindeau să dispreţuiască poziţiile eşaloanelor din spatele frontului care se asemănau cu fortăreţele; ei credeau în general că locul ofiţerilor este în primele rînduri ale frontului.

Cei de la Armată, din contră, considerau rolul ofiţerilor superiori ca crucial pentru succesul unei operaţiuni şi nu vedeau nici un motiv pentru care ar trebui să-şi rişte vieţile în mod necesar, punînd astfel în pericol operaţia în sine.

Conceptul celor din Marină era de mare valoare în timpul unei situaţii de atac aşa cum a existat la Peleliu în timpul primelor trei săptămîni ale campaniei. Partea de sud a insulei urma să fie luată repede dacă exista vreo şansă de succes. Atunci pantele principale ale părţii mai înalte a reliefului urmau să fie luate astfel încît japonezilor să le fie imposibil să ocupe poziţii în care să ameninţe plajele şi aeroportul.

Apropierea mai prudentă a armatei n-ar fi produs acţiunea rapidă necesară în timpul acestei prime faze şi acesta trebuie să fie motivul pentru care 321 RCT, chiar după ce s-a angajat, a fost folosit mai ales în operaţii de „periere“ a terenului. Totuşi, atitudinea mai metodică a Armatei se potrivea perfect cu situaţia în ultima fază a bătăliei pentru Peleliu.

Patru zile înainte generalul Mueller l-a înlocuit pe generalul Rupertus, elemente din 2/321 au încercat să captureze creasta din partea cea mai de nord a celor Cinci fraţi. Timp de două zile atacul a fost presat peste ravena

îngustă care separa armata de pe Colina 140 de japonezi de pe Fratele 1, înainte ca infanteria să se oprească din cauza terenului şi a focului puternic din partea apărătorilor.

Pe partea dreaptă, 1/321 a atacat devreme dimineaţa pe 17 octombrie şi a reuşit să avanseze aproximativ 100 de iarzi pe o zonă aproape imposibilă; dar la jumătatea amiezii atacul lor a fost dezorganizat din cauza focului care venea de pe crestele celor Cinci fraţi. Între timp, 2/321 şi-a schimbat atacul în depresiunea dintre Walt Ridge şi Boyd Ridge. Sprijiniţi de tancuri, infanteriştii au reuşit să spargă cîteva peşteri pe versantul de est al Fratelui 1, şi de-a lungul liniei de bază a lui Walt Ridge.

Mecanicii erau ocupaţi cu săparea unui drum prin zona aceasta, astfel ca tancurile şi aruncătoarele de flăcări LVT să fie mai bine poziţionate pentru a sprijini atacul. Devreme dimineaţa, pe 19 octombrie, după un foc concentrat executat cu mortiere de 4,2 inci şi 81 mm şi cu foc tras direct din tancuri, ostaşii lui 2/321 au reluat atacul pe Cinci fraţi. De astă dată, compania E a pus mîna pe Fratele 1 pe la mijlocul dimineţii şi, în cîteva minute, alte elemente ale companiei au luat pe Fratele 2. La începutul după-amiezii Compania F a fost trimisă să atace Fratele 3. Totuşi, acest atac a fost oprit de foc concentrat pornind de la Fraţii 4 şi 5 şi de la baza din sud a lui Walt Ridge.

Pe la aproximativ ora 15,00 japonezii au trimis două plutoane împotriva infanteriei expuse pe cei trei Fraţi capturaţi şi în interval de o oră cele două companii de armată fuseseră forţate să părăsească cele trei dealuri. 1/321 nu a avut mai mult succes în asalturile de pe terenurile virgine străbătute de la vestul Colinei 140.

Zilele de 19 şi 20 octombrie au fost petrecute încercînd să reţină infiltraţiile în zona din afara perimetrului din sectorul atribuit noilor sosiţi 1/323.

Pentru a da o mînă de ajutor în această „periere“, Compania I a Regimentului de Marină 7 a primit ordinul de a se retrage în limitele liniei strategice pe cînd japonezii fuseseră reperaţi într-un număr mult mai mare decît era de presupus. Echipe de demolare au urmat puşcaşilor în zona

pacificată pentru a arunca în aer peşterile care erau încă intacte. În cele din urmă armata a angajat două companii de infanterie cărora le-au adăugat tehnicieni, tancuri şi unităţi de artilerie cu sarcina periculoasă, chiar descurajantă de a „curăţa buzunarul“.

Zona nu era încă „curăţată“ de duşmani pînă la 3 noiembrie. Un număr de circa 100 de japonezi au fost omorîţi în această acţiune, ceea ce a costat trupele Armatei şi Marinei 22 de morţi şi 51 de răniţi.

După preluarea comenzii de la marinari, generalul Mueller a anunţat că el considera problema „buzunarului“ una din cele mai pasibile să provoace un război de asalt. Japonezii erau atraşi în cursa unei zone mici, foarte uşor de apărat, dar ei nu puteau spera întăriri; muniţia pentru toate armele scădea, rezervele de hrană erau pe ducă, şi singura lor sursă de apă, Balta Grinlinton, se găsea pe teritoriul acum deţinut de armele Armatei.

Nu era deloc nevoie să ne grăbim. Atît West Road cît şi East Road erau acum drumuri sigure de călătorie; zona aerului ca şi cea a eşalonului erau aproape sigure, generalul Mueller a decis să încerce să micşoreze numărul accidentelor, folosind arme combinate pentru a reduce punctele puternice unul cîte unul, într-o manieră metodică, fără oprire.

Apropierea armatei a urmat anumite principii generale. Unul din ele era că nici un atac nu era lansat înainte ca obiectivul să fie bine înconjurat de mortiere, artilerie şi – dacă era necesar – de intervenţie aero. Se foloseau buldozerele pentru a face drumuri şi rampe pentru LVT(A) şi tancuri de care era nevoie în apropiere pentru ajutor. Aruncătoarele de flăcări montate pe LVT(A) s-au dovedit deosebit de eficiente. Acolo unde din cauza reliefului terenului era imposibil de ajuns inamicul cu aruncătoarele de flăcări, tehnicienii au venit cu o găselniţă numită „Rube Goldberg“: o conductă lungă de 300 iarzi a fost construită şi ataşată unui vagon petrolier de pe West Road. Pompele menţineau o presiune relativ constantă şi maşinăria era echipată cu o supapă care împrăştia ţiţeiul aprins în zonele

care erau altfel imposibil de ajuns. Alte exemple de ingeniozitate care i-au ajutat pe infanterişti în sarcina lor dificilă au fost benzile transportoare pentru a ridica provizii pînă la culmile pe care se dădeau lupte strategice, ca şi instalaţia de iluminare pe timp de noapte focalizată asupra lui Grinlinton Pond, sursa de apă a japonezilor.

Artileria neataşată a diviziei 81 – un batalion de 105 şi un batalion de 155 mm al Regimentului Marinei 11 – a fost convocat în mod constant fie pentru sprijin sau pentru focul pregătitor. Ca şi puşcaşii marini, Armata a adus piesele de artilerie de la platoul înalt pentru a trage direct în poziţiile japoneze.

Ambalajele mortierelor de 75 mm lăsate de puşcaşii marini s-au dovedit excelente pentru acest gen de activitate, deşi unii observatori au fost sceptici declarînd că ele nu erau prea eficiente împotriva japonezilor cuibăriţi în fundul peşterilor. Toate amplasamentele de artilerie din Umurbrogol au fost căptuşite cu saci de nisip, pentru a oferi oarecare protecţie celor care acţionau acolo.

Există unele îndoieli în ceea ce priveşte meritul de a fi fost primul care a folosit sacii de nisip, deşi onoarea pare să-i aparţină locotenentului-colonel Walt, care a „cuirasat“ cu saci de nisip tunul de 155 mm care era folosit pentru a reduce la tăcere peştera cea mare din nord. În atacurile de la începutul lui octombrie, puşcaşii marini începuseră să folosească saci de nisip pentru a proteja pe mitraliorii de pe Walt Ridge şi Boyd Ridge.[1] Totuşi, armata a fost aceea care a transformat sacii de nisip dintr-un auxiliar într-o parte integrantă a operaţiilor de acoperire la Peleliu.

Motivul pentru care erau folosiţi sacii de nisip era clar. Nu exista nici o acoperire pe linia strategică, pe defileurile şi văile în care aveau loc înfruntările din Umurbrogol.

[1] Este discutabil cine a folosit mai întîi saci cu nisip în zona combatantă din Peleliu. Deşi Divizia 81 le folosea mai extins, este evident că unităţile de puşcaşi marini au fost primele care le-au folosit. Col. Harris a dat ofiţerului său executiv, Col. Walt, credit pentru prima lor folosire. MCHA, note la interviul cu col. H.D. Harris, 28-31 oct. 1949, p.3.

Indiferent de protecţia naturală care existase, ea acum fusese distrusă de atacurile premergătoare ale armatei. Culmile erau de coral, făcînd imposibilă săparea de gropi sau adăposturi pentru a se feri de focurile imbatabile ale japonezilor. Acesta era unul din motivele majore pentru care la început puşcaşii marini şi apoi Armata a putut cu greutate să păstreze poziţii cheie, chiar după ce fuseseră capturate. Sacii de nisip făceau posibil să se captureze şi să deţină poziţii expuse care nu puteau fi păstrate.

O mare parte din eşalonul de personal din spatele frontului lucra la umplerea sacilor cu nisip, pentru că singurul nisip pe care-l aveau la dispoziţie era de-a lungul plajei. Sacii erau transportaţi cu camionul, cu LVT(A) sau cu tancul cît mai în adîncul zonelor frontale şi apoi trecuţi din mînă în mînă pînă la poziţiile cele mai avansate. O dată ce un atac avea succes într-un loc anume, sacii de nisip erau aduşi către noile poziţii fortificate, permiţînd infanteriei să facă faţă intensului foc japonez care venea de pe culmile învecinate.

În multe cazuri soldaţii infanterişti avansau împingînd sacii de nisip în faţa lor cu nişte prăjini.

Divizia 81 a continuat să concentreze cea mai mare presiune împotriva poziţiilor japonezilor în nord, aşa cum făcuseră şi puşcaşii marini. După o zi de tatonări, 1/321 a atacat în extremitatea nord-vest a „buzunarului“ la 21 octombrie şi au extins frontul cu aproximativ 100 de iarzi în extrema dreaptă. Avansarea a fost oprită de către focul bine ţintit şi repetat al japonezilor de pe Fratele 3. În sectorul adiacent soldaţii din 2/321 îşi făcuseră drumul pe la mijlocul după amiezii către creasta Fratelui 1. Sacii de nisip erau repede şi cu sîrg pasaţi către soldaţii din zonele mai avansate, şi cînd s-a lăsat seara, dealul era asigurat.

Planurile generalului Mueller pentru ziua următoare erau foarte optimiste, poate reflectînd atitudinea pe care generalul Smith o detectase, aceea că armata putea să facă treaba acolo unde puşcaşii marini dăduseră greş. Dacă toate obiectivele înscrise în plan ar fi fost capturate, atunci ar fi rămas puţin de făcut, eventual să fie „atenţionate“

unităţile inamice izolate.

În general, cea mai mare parte a lui 1/321 urma să continue să se îndrepte către sud şi să captureze mai multe zone înalte de-a lungul Zidului Chinezesc. Cea mai dificilă sarcină, eliminarea japonezilor din cele patru coline (Four Brothers) era în răspunderea unităţii 2/321. În acelaşi timp 1/323, singura unitate din acel RCT care se găsea la vremea aceea pe linie, a avansat spre nord pe lîngă Cinci surori în Valea Morţii. Sarcina de a „curăţa“ toate poziţiile care mai rămăseseră de-a lungul marginilor din vest al lui Walt Ridge i-a fost dată lui 3/321, care urma de asemenea să ocupe toată Horseshoe. Aceste scopuri teoretice puteau să pară bune celor care făceau planurile, dar ele erau pur şi simplu dincolo de capacitatea unităţilor de infanterie.

La 5.15 în ziua de 22 octombrie, artileria şi mortierele au început un baraj de 15 minute şi acesta a fost urmat de trageri cu napalm şi aruncări de bombe efectuate de puşcaşii marini. Numai după această meticuloasă pregătire au început unităţile de armată atacul. În două ore, soldaţii lui 2/321 au capturat Fratele 2 şi au ajuns la vîrful Fratelui 3. Restul zilei s-a petrecut cu transportul sacilor de nisip pentru a consolida aceste cuceriri.

Japonezii şi-au menţinut poziţia pe două din dealurile cele mai sudice ale culmilor Cinci fraţi. Atacul lui 1/321 a fost împiedicat după o mică victorie, care a fost temporar anulată de un contraatac al japonezilor din cursul serii. Scenariul frustrării s-a repetat în sud, unde, în ciuda încercărilor îndrăzneţe făcute de infanteriştii aparţinînd lui 1/323, nu s-a obţinut nici o victorie reală.

Totuşi, la est 3/321 – sprijinită de tancuri şi aruncătoare de flăcări care au intrat în Horseshoe prin trecătoarea dintre Walt Ridges şi Boyd Ridges, au intrat pe firul văii şi au incendiat peşterile din partea răsăriteană a celor Cinci fraţi. Aceste echipe de atac au pătruns îndeajuns de adînc spre sud pentru a aduce frontierele de nord ale celor Cinci surori sub efectul focului declanşat de ei. În seara aceea, soldaţii lui 3/321 s-au retras în poziţiile protejate de sacii de nisip de-a lungul bazei vestice a lui Walt Ridge. Japonezii au

contraatacat în seara de 22 această linie de apărare şi de asemenea trupele de pe Fratele 2.

Ambele atacuri au fost respinse, ele avînd drept rezultat numai reducerea substanţială a numărului de soldaţi japonezi care-i erau necesari colonelului Nakagawa.

O schimbare a vremii s-a făcut simţită la începutul lui octombrie. Ploile intermitente dinainte nu influenţaseră operaţiunile. Cu excepţia furtunii tropicale care avariase podul pe pontoane şi întîrziase transportul primului grup de puşcaşi marini, ploile din cursul lunii octombrie au constituit numai o neplăcere în plus. Corespondentul lui Time, Robert Martin, comenta vremea cînd scria:

„Peleliu este un loc oribil. Căldura este ucigătoare şi ploaia cade intermitent. O ploaie otova care nu aduce nici o uşurare ci care doar măreşte mizeria, stîncile de coral se usucă în timpul zilei şi numai noaptea este puţină răcoare.“

Totuşi, începînd cu 25 octombrie, vremea s-a schimbat radical şi de atunci încolo a constituit un factor major care a încetinit reducerea apărării japoneze. Ploile erau masive şi ceaţa era deosebit de groasă în perioadele de la 26 octombrie pînă la 1 noiembrie şi apoi după 4 noiembrie, cînd insula a fost atinsă de un taifun. Vremea nu s-a înseninat înainte de 10 noiembrie.

Eşecul atacului general din 22 octombrie i-a făcut pe comandanţii de armată să fie mai atenţi cu elaborarea planurilor de luptă. Brigada 321 şi-a intensificat controlul asupra lui Horseshoe şi a continuat să izoleze şi să distrugă peşterile pe ambele versante ale văii. În ziua următoare Brigada 323 – ale cărei toate unităţi ajunseseră la Ulithi – au început să înlocuiască soldaţii colonelului Dark în perimetrul respectiv. La 26 octombrie despresurarea a fost completă şi colonelul Arthur Watson l-a înlocuit pe Dark la controlul operaţiilor în „buzunar“. Faptul că ferocitatea rezistenţei japoneze nu s-a diminuat mult după retragerea marinarilor se demonstrează din faptul că Brigada 321 şi batalionul ataşat 1/323 au pierdut 74 de oameni, care au fost omorîţi, iar 315 au fost răniţi în timpul campaniei dure

din „buzunar“. Aceste victime au însumat 60 la sută din pierderile susţinute de către Brigada 321 în timpul întregii campanii de la Peleliu.

Brigada 323 a folosit vremea proastă pentru a-şi îmbunătăţi apărarea, pentru a aduce mai mulţi saci de nisip şi pentru a creşte numărul pieselor de artilerie care puteau ţinti direct peşterile suspecte. Un bombardament de mortiere aproape continuu al poziţiilor japoneze s-a menţinut în timpul furtunilor şi puşcaşii marini au bombardat cu napalm. În timpul cînd vremea se îmbunătăţea pentru scurtă durată, armata şi-a extins aria pe care o deţinea sub controlul său. Japonezii au continuat tacticile lor de infiltrare nocturnă şi o dată, în timpul nopţii de 26 octombrie, au reuşit să împingă armata afară de pe Fratele 4. Aceste activităţi au fost de fapt o eliminare costisitoare a micilor forţe ale lui Nakagawa; el nu avea trupe nici pentru a lansa un contraatac, nici pentru a menţine poziţiile recucerite. De exemplu, capturarea lui Fratele 4 i-a costat pe japonezi 34 de soldaţi; el a fost recapturat de Compania I a lui 3/323 în dimineaţa următoare.

Ploile l-au ajutat pe colonelul Nakagawa incomensurabil nu numai pentru că împiedicau avansarea armatei, dar de asemenea pentru că ele furnizau apă trupelor sale sleite. Situaţia lor vizavi de apă devenise disperată la sfîrşitul lui octombrie. Cu excepţia bălţilor de ploaie, singurul loc unde japonezii puteau găsi apă era la Balta Grinlinton în Horseshoe şi această întreagă zonă era controlată de Compania L a lui 3/321, care stabilise un perimetru întărit cu saci de nisip în jurul bălţii. În fiecare seară cîţiva japonezi încercau să obţină apă, dar de regulă ei erau ucişi de soldaţii infanterişti din Horseshoe.

Vremea s-a luminat îndeajuns începînd cu 2 noiembrie, aşa încît infanteria a putut să-şi reia direct atacurile asupra duşmanului, în punctele sale cele mai puternice din „buzunar“. În partea de sud, soldaţii lui 2/323 au desfiinţat ultimele puncte puternice ale inamicului ocupînd Colina 300 şi Cinci surori înainte ca vremea proastă din nou să

oprească toate operaţiile de pe teren, exceptînd patrularea.[2]

În partea de nord-vest, infanteriştii lui 3/323 au început la 2 noiembrie un atac de-a lungul liniei de creastă a Zidului Chinezesc. Ei au fost întîmpinaţi cu foc inamic foarte concentrat şi au reuşit să acopere numai 40-50 de iarzi de mişcare de avans lentă, punîndu-şi mereu în faţă saci de nisip.

Unul din motivele acestei foarte puternice rezistenţe japoneze a fost că postul de comandă al generalului Murai şi colonelului Nakagawa era la cîţiva iarzi mai în faţă de unităţile de infanterie americane care erau în curs de avansare. Conducătorii armatei nu ştiau acest lucru la vremea aceea, dar acesta a fost locul unde majoritatea japonezilor care mai rămăseseră în viaţă formaseră un baraj bine apărat.

În această perioadă pare să se fi iscat o neînţelegere între generalul Murai şi colonelul Nakagawa. Fiecare pare să fi ştiut că micile trupe de care dispuneau nu vor putea să mai reziste presiunii puternice a ultimelor atacuri. Colonelul Nakagawa dorea să ordone oamenilor săi să rămînă pe poziţiile lor – respectiv pe rîpe şi în peşteri – cît mai mult posibil. Generalul Murai, dimpotrivă, dorea să strîngă toţi soldaţii de care dispunea, să-i concentreze şi să lanseze cu ei un „banzai“ final, un atac care să aibă drept obiectiv aeroportul. Statul Major de la Koror l-a sprijinit pe Nakagawa şi pe colonelul Tada trimiţînd un ordin lui Murai prin care-l informa despre această decizie. În acea comunicare, Tada comenta:

[2] Există cîteva confuzii asupra numelor date anumitor zone geografice în Peleliu. Cu excepţia lui Grinlinton Pond, nomenclatura dată de Marină a fost folosită în toată această carte. În general, numele locurilor botezate de Armată nu pun probleme, cu alte cuvinte Mortimer Valley este evident Horseshoe. Totuşi, Armata a numit Dealul 300 – „Old Baldy” şi acest afloriment din sud nu trebuie confundat cu dealul situat în perimetrul de nord din Umurbrogol, pe care puşcaşii marini l-au cucerit cu atîta dificultate.

„Este uşor să mori dar mai greu să trăieşti. Trebuie să alegem drumul cel greu şi să continuăm lupta din cauza influenţei asupra moralului japonezilor. Saipan s-a pierdut într-un timp foarte scurt din cauza atacurilor „banzai“ zadarnice; singurul rezultat a fost că oamenii de acasă au suferit o depresiune morală.“

Dacă publicul japonez ştia destule despre Saipan sau Peleliu pentru ca moralul său să fie afectat este un lucru discutabil, dar în mod clar colonelul Tada, şi superiorul său generalul Inoue, credeau lucrul acesta.

Decizia lor urmărea ţinerea armatei în stare de luptă în zona „buzunarului“ pentru timp de două săptămîni. Dacă Murai şi-ar fi lansat puţinii săi soldaţi în zona aeroportului, unităţile armatei din jurul perimetrului „buzunarului“ i-ar fi trimis foarte repede pe lumea cealaltă.

Zidul Chinezesc, de fapt două versante pline de peşteri, rămîneau cea mai dificilă captură a întregii zone din cadrul „buzunarului“. Un nou atac general de la vest asupra acestei fortăreţe la 13 noiembrie cu greu a putut obţine ceva teren pentru că infanteria trebuia să-şi mute tot timpul sacii cu nisip cu ajutorul cărora înainta. Următoarele două zile au fost dedicate recunoaşterilor şi patrulării, şi nu s-a mai făcut nici o încercare de a cîştiga teritoriu nou. Un atac coordonat din sud cîştiga teren din partea de sud a culmilor, dar 2/323 nu s-a folosit de el. La 16 noiembrie s-a descoperit o peşteră mare, care se presupunea că adăposteşte un mare număr de japonezi, şi inginerii şi-au montat aici o instalaţie care le permitea să pompeze aici petrol din vale, de la o distanţă de 300 de iarzi.

S-a împrăştiat o mare cantitate de petrol la intrarea peşterii şi i s-a dat foc cu ajutorul grenadelor care au întins focul înăuntru. Rezultatele au fost satisfăcătoare pentru că un număr de japonezi au fost scoşi afară şi omorîţi. Din acel moment instalaţia de pompare a ţiţeiului a fost folosită de mai multe ori împotriva punctelor care erau suspectate că ascund japonezi.

Pentru că numărul japonezilor din „buzunar“ se reducea în mod treptat, pericolul infiltrărilor în cursul nopţii descrescuse.

Şi totuşi, unii japonezi continuau să se furişeze în liniile americane în timpul nopţii, încercînd să se folosească de neatenţia gărzilor. O altă faţetă a rezistenţei japoneze era plasarea obuzelor cu explozie întîrziată, care constituia un pericol pentru întreg personalul american din toate punctele zonei. Trăgătorii de elită urmăreau în special pe ofiţeri. Locotenent-colonelul Raymond Gates, ofiţer comandant la 1/323, a fost identificat de un ţintaş aproximativ la ora 16.00 17 noiembrie. Tocmai îşi vizitase companiile din linia întîi şi studia dispozitivul inamic dintr-un punct de observaţie avansat, cînd a fost lovit. Locotenent-colonelul Gates a fost ofiţerul de armată cu cel mai înalt grad care a murit în Peleliu.

În săptămîna care a urmat morţii lui Gates, unităţile armatei s-au mulţumit să avanseze încet cîţiva iarzi, în zonele cele mai dificile. În alte părţi ei au trecut prin peşteri şi şi-au îmbunătăţit condiţiile defensive. În acest timp, aruncătoarele de flăcări LVT(A) sprijinite de tancuri şi de tehnicienii specializaţi în demolări au mers în diverse locuri în părţile din sud ale Castronului Pisicilor sălbatice şi Văii morţii fără a întîlni o rezistenţă concertată. Culmea Cinci fraţi, care le-a dat atît de mult de furcă marinarilor, a fost în sfîrşit curăţată de toţi japonezii la 23 noiembrie.

Puţinii japonezi care au rămas au fost scoşi din peşterile lor de-a lungul coamelor Zidului Chinezesc şi în colinele de coral din vestul Văii morţii. Cîţiva japonezi obosiţi, flămînzi şi istoviţi de luptă şi-au abandonat jurămîntul de a lupta pînă la moarte şi au încercat să scape din „căldarea“ buzunarului. Dar armata a blocat cu atîta îndemînare ieşirile, încît japonezii care au încercat să scape în felul acesta au fost de asemenea omorîţi.

Folosindu-se de controlul strîns pe care-l exercitau asupra Castronului Pisicilor sălbatice, în dimineaţa de 22 noiembrie, Compania F aparţinînd lui 2/323, sprijinită de tancuri şi aruncătoare de flăcări LVT(A) a executat un avans rapid către extremitatea de nord a regiunii Castronului şi a capturat înălţimile din extremitatea de nord a Zidului Chinezesc. La vremea cînd japonezii au descoperit acest

lucru, compania îşi fortificase poziţia şi nu a mai putut fi scoasă de acolo.

Aşezarea în extremitatea nordică a Zidului Chinezesc era extrem de importantă dintr-un număr de motive. În primul rînd, acest fapt atrăsese intr-un fel de cursă un număr de japonezi care se găseau situaţi între soldaţii Batalionului 2 şi Batalionului 3, care erau dispuse pe liniile coamelor din nord. Mai departe, i se permitea armatei o poziţie din care putea să prezinte pericol pentru puţinii japonezi care blocau atacurile armatei din terenul minat de la vest de Zidul Chinezesc. Dar încă şi mai important era faptul că se permitea tehnicienilor armatei să înceapă construirea unei rampe care să conducă din fundul văii către crestele Zidului Chinezesc. Cînd această construcţie s-a terminat în după-amiaza zilei de 25, tancurile şi aruncătoarele de flăcări au fost aduse în sfîrşit, cele mai inaccesibile poziţii ale apărării japoneze fiind acum sub focul armatei.

Încă înainte de terminarea rampei, japonezii deţineau o arie lungă de numai 150 iarzi şi ei erau obligaţi să se apere împotriva atacurilor care veneau din toate direcţiile.

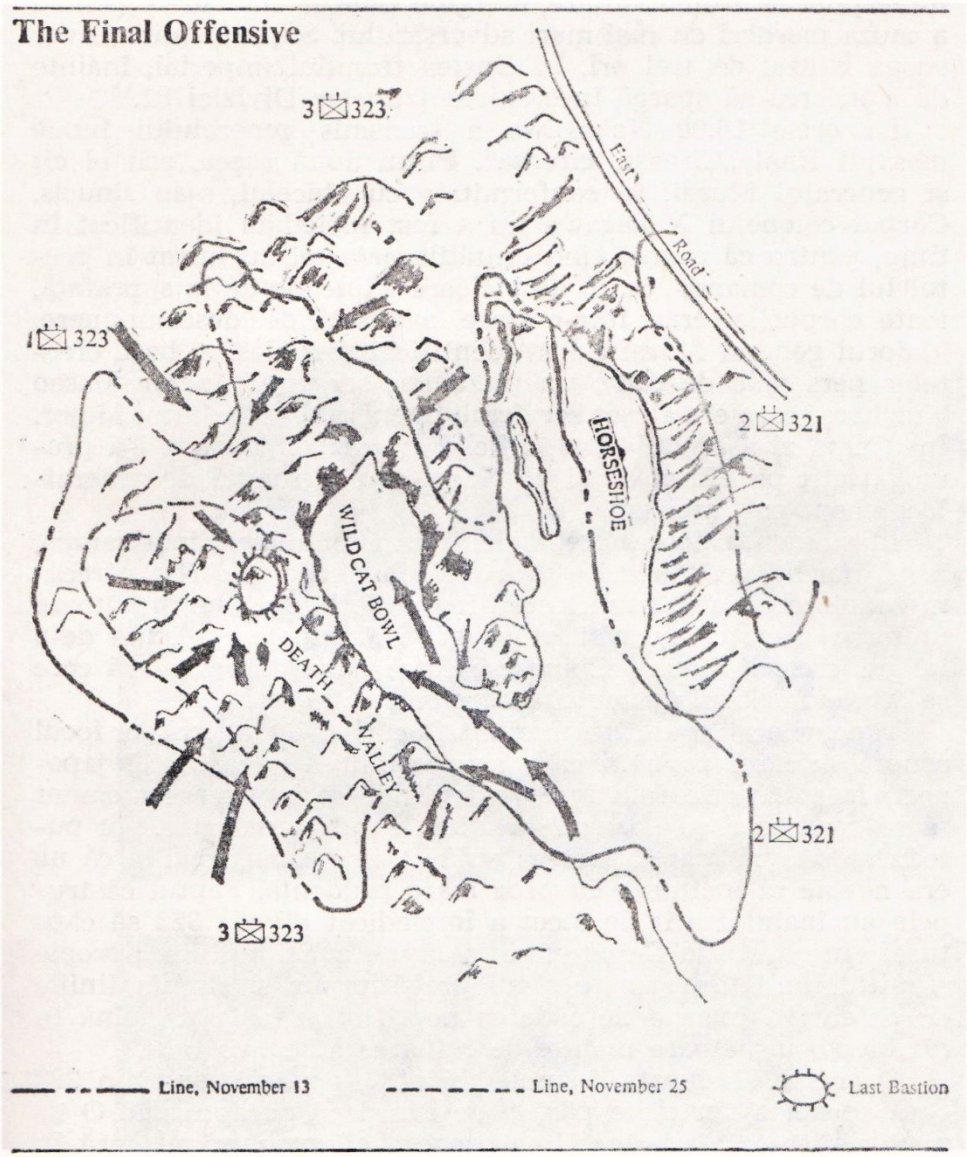

La 22 noiembrie, colonelul Nakagawa a trimis un mesaj statului major de la Koror care să-i pregătească în vederea sfîrşitului luptelor de la Peleliu. El i-a informat pe superiorii săi că toate documentele confidenţiale fuseseră la îndemînă şi că steagul de luptă al Regimentului 2 japonezi

fusese ars. Acest ultim act fusese făcut numai cînd o unitate japoneză fusese distrusă şi deci putuse fi ştearsă din controalele armatei. Nakagawa de asemenea a indicat că el va trimite un mesaj final codificat pentru a indica că trupele sale din Peleliu nu mai pot rezista. Aceasta urma să conţină cuvîntul *Sakura* (cireaşă) repetat de două ori. La ora 10.30, în data de 24 noiembrie, Nakagawa a trimis ultimul mesaj. El a raportat scurt despre luptele din ultimele două zile şi a declarat că va fi dificil să mai apere poziţiile mai mult decît o zi.

Forţele sale militare fuseseră reduse la 50 de soldaţi teferi şi 70 de soldaţi răniţi. Ei aveau numai puşti şi aproximativ 20 de rezerve de muniţie per om şi puţine grenade de mînă. În mesajul său Nakagawa declara că cei 50 de soldaţi teferi vor lupta pînă la ultima suflare, mergînd pînă la sinucidere pentru a cauza pierderi cît mai mari adversarului. Supravieţuitorii vor striga banzai de trei ori, în cinstea tronului imperial, înainte de a încerca să spargă încercuirea trupelor Diviziei 81.

La orele 16.00 Nakagawa a transmis generalului Inoue mesajul final „Cireaşa, cireaşa“. Puţin după aceea, atît el cît şi generalul Murai, în conformitate cu obiceiul, s-au sinucis. Corpul colonelui Nakagawa nu a fost niciodată identificat în timp, pentru că atunci cînd unităţile armatei au intrat în postul lui de comandă, la 40 de picioare adîncime de la suprafaţă, toate corpurile erau într-o stare avansată de descompunere. Generalul maior Murai a fost identificat mai ales pe baza efectelor personale de către un prizonier, sergentul major Masao Kurihara, care era ataşat serviciului generalului la Statul Major. În ultima zi a anului 1944, Oficiul de război japonez i-a promovat atît pe Murai cît şi pe Nakagawa la rangul de general-locotenent post mortem.

În momentul în care tehnicienii armatei au terminat rampa, la 25 noiembrie, tancurile şi aruncătoarele de flăcări au trecut în zonele care pînă atunci erau inaccesibile. În ziua următoare unităţile armatei au avansat cu grijă din toate direcţiile de-a lungul crestei Zidului Chinezesc către zona depresionară care se afla la mijlocul drumului dintre

creste şi centru.

Tancurile şi aruncătoarele de flăcări şi-au exercitat focul asupra oricărei zone în care era posibil să se ascundă japonezi. Infanteria înainta încet, aşteptîndu-se în fiecare moment să se confrunte cu „banzai“-ul disperat al japonezilor. Nu puteau să ştie că marea parte a apărătorilor erau morţi şi că nu era nevoie să înainteze cu prea mare prudenţă. Faptul că trupele au înaintat atît de încet a împiedicat brigada 323 să captureze întregul Zid Chinezesc în ziua aceea. Ştiind că se apropie sfîrşitul, unităţile armatei şi-au pregătit pur şi simplu liniile de defensivă înainte de căderea nopţii şi au aşteptat pînă în dimineaţa următoare înainte de reluarea atacului.

Devreme dimineaţa, în 27 noiembrie, opt companii din 323 s-au apropiat din toate părţile de aria încă necapturată. O linişte nefirească îmbrăca Umurbrogolul. Pentru prima oară în două luni şi jumătate nu se auzeau împuşcături. La orele 11.00 colonelul Watson i-a declarat generalului Mueller că ostilităţile încetaseră.

Raportul operaţiilor Diviziei 81 nota: „Inamicul şi-a dus pînă la capăt hotărîrea de a lupta pînă la moarte.“ Această declaraţie cam poetică nu corespunde întrutotul realităţii. Toată rezistenţa organizată într-adevăr încetase, dar nu toţi japonezii erau morţi sau capturaţi. Unităţile armatei continuau să patruleze prin Umurbrogol şi înălţimile (platoul) Amiangal; ele continuau să exploreze peşterile şi culmile cu ascunzişurile lor. Exemplu cel mai notabil de rezistenţă era peştera cea mare în partea de nord-vest a insulei. Deşi puşcaşii marini şi armata au negat că acest punct mai constituia o rezistenţă serioasă, aproximativ 30 de japonezi au continuat să-şi ducă traiul în adîncurile ei şi în lunile noiembrie şi decembrie au mai făcut unele victime în rîndurile armatei.

În sfîrşit, în luna ianuarie o serie de explozii aranjate de tehnicienii armatei au reuşit să arunce în aer cele mai ascunse tunele. Ultimii cinci japonezi supravieţuitori şi-au croit drumul spre suprafaţă şi s-au predat în noaptea de 1 februarie 1945. Zvonuri despre existenţa unui număr mai

mare de japonezi în Peleliu au persistat chiar şi în aprilie 1947 marina americană a descoperit un amiral japonez la pensie care a fost transportat prin toată insula pentru a încerca să convingă orice supravieţuitor să se predea. Curînd după aceasta, un locotenent japonez şi 26 de soldaţi s-au predat forţelor S.U.A.

Doi ani mai tîrziu, un supravieţuitor singuratic din Peleliu s-a predat băştinaşilor din Peleliu care vînau pe insula Ngercheu. Ultimul locuitor cunoscut al peşterilor, un corean, fost angajat al marinei imperiale, s-a predat insularilor un deceniu mai tîrziu, după ce insula fusese declarată „sigură“.

După reducerea „buzunarului“ cele două echipe de luptă regimentale ale diviziei 81 au fost desemnate ca Forţa de Apărare Terestră a insulei, în timp ce restul se pregătea să plece şi să se antreneze în Noua Caledonie.

Chiar înainte de a se trage ultimul foc în „buzunar“, generalul Mueller a primit ordine să transfere Divizia 81 în zonele din spate, poate pentru a se pregăti pentru o viitoare ofensivă în Pacificul Central. Generalul Mueller a fost în mod oficial degrevat de responsabilitatea de apărare a sectorului Palau de sud la 13 ianuarie 1945.

Cea mai mare parte din 323 era deja în Noua Caledonie aşa cum erau de altfel şi cele mai multe elemente din 321. În timpul schimbării comandanţilor s-a organizat singurul contraatac serios împotriva lui Peleliu de către marina japoneză.

În orele dimineţii lui 18 ianuarie 1945, se puteau discerne la distanţă debarcări la Plaja Purpurie şi Plaja Albă. Această informaţie a stîrnit nelinişte şi a cauzat o grăbită înregimentare a soldaţilor de la artilerie şi a unităţilor de tractare a amfibiilor, ca şi ale Brigăzii 321. În cîteva ore puţinii japonezi care debarcaseră au fost localizaţi lîngă Plaja Albă, Portocalie şi Plaja de chihlimbar şi au fost omorîţi, cu excepţia luării a doi prizonieri, lîngă ultima plajă.

Ce au vrut japonezii să facă prin această misiune îndeplinită de cîteva duzini de soldaţi rămîne neclar. După război, atît generalul Inoue cît şi colonelul Tada au refuzat

să răspundă la întrebările care priveau această chestiune. Generalul Inoue a arătat că putea fi o misiune de onoare, pentru că „atacatorii puteau fi un grup din marină care se reîntoarcea la Peleliu după ce o dată au fost nevoiţi să-l părăsească prin abandon.“

Colonelul Tada a replicat: „Mai bine n-aş vorbi despre aceasta, pentru că acest lucru ar constitui o gravă insultă adusă marinei“. Deşi atacul sortit eşecului nu a adus nimic substanţial, el totuşi a strecurat nelinişte în sufletele personalului bazei şi restul de trupe din Brigada 321 au fost ţinute pe insulă încă trei săptămîni, pînă cînd au fost înlocuite la 8 februarie de regimentul de infanterie 111.

Înfrîngerea „rezistenţei buzunarului“ a fost costisitoare pentru Divizia 81. De pe vremea cînd generalul Mueller şi-a asumat comanda de la generalul Geiger, la 20 octombrie, pînă cînd rezistenţa organizată s-a terminat la 27 noiembrie, Divizia reîntărită a pierdut 110 soldaţi (omorîţi) iar 717 au fost răniţi. Aşa cum s-a întîmplat cu puşcaşii marini, cifrele se referă numai la o parte a istoriei. Divizia 81 avusese indisponibilizaţi temporar mai mulţi soldaţi din cauza climatului şi bolilor decît din cauza inamicului. Acest lucru se poate vedea clar din fişele medicale ale spitalului pe perioada 23 septembrie-27 noiembrie. Au fost tratate 1.008 cazuri de rănire datorate luptei în timp ce alţi 1.285 soldaţi erau spitalizaţi pentru motive de boală, iar 179 pentru oboseală. Din rîndurile cazurilor neprovocate de luptă, 147 erau deajuns de grave pentru a cere evacuarea lor de pe insulă.

Deşi numărul inamicilor ucişi în ultimul bastion nu va fi niciodată ştiut cu siguranţă, armata a identificat peste 1.500 de japonezi morţi.

Iată un fragment din mesajul trimis generalului Mueller de către contraamiralul J.W. Reeves jr.:

„Vă rog să acceptaţi felicitările mele cordiale asupra lichidării rezistenţei inamice organizate din Peleliu cu mult înainte de data estimată.”

Ironia mesajului poate că nu a fost înţeleasă de amiralul

Reeves sau generalul Mueller. Cu toate acestea, generalul Rupertus, care a prezis că insula va fi cucerită într-un interval de două zile, cu siguranţă că a remarcat fraza, „cu mult înainte de data estimată.“

12 CONCLUZII

Însumînd tot ceea ce este mai complex, campania de luptă grea este întotdeauna dificilă. Cu atît mai mult în cazul Peleliu, pentru că planul şi toată conducerea acţiunii invită la critică. Obiectivitatea totală poate constitui un mit, dar un istoric încearcă să recunoască componentele emoţionale ale evaluării sale şi să nu le confunde pe acestea cu realitatea unui set de situaţii întîmplate demult. Ar putea fi un ajutor răspunsul la trei posibile întrebări. Prima se focalizează asupra problemei planului pentru STALEMATE II. Au fost Peleliu şi operaţiunile adiacente Angaur bine gîndite şi au fost tacticile folosite consistent în privinţa informaţiilor secrete despre puterea şi abilitatea inamicului? A doua întrebare se referă la dificultatea comparativă a luptei. A fost Peleliu atît de dificil aşa cum reiese din capitolele anterioare? O ultimă întrebare care necesită răspuns ar fi aceea care priveşte poziţia adecvată a Peleliu-lui în strategia de război împotriva Japoniei. Vorbind direct, a fost Peleliu într-adevăr necesar?

Se pare că şi atunci cînd era considerată ca parte a unei operaţiuni mult mai mare care includea Yap-ul şi poate şi Babeldaob-ul, campaniei Peleliu nu i s-a acordat acea metodică atenţie pe care o necesita un asemenea risc. Aceasta nu înseamnă că nu au existat anumite elemente ale planurilor de invazie care au fost într-un mod strălucit organizate. Problema logistică a deplasării a zeci de mii de oameni, a echipamentului lor şi a sute de vase peste

Pacificul de sud a fost manevrată extrem de bine. Planurile Marinei pentru sprijinirea trupelor aero şi navale n-au mai putut fi îmbunătăţite. Dată fiind natura insulei, pînă şi planurile de asalt ale corpurilor Marinei puteau cu greu să dea greş. Atunci în ce anume constă critica? Ea se referă la felul nesăbuit în care a fost conceput STALEMATE II. Corpul III avea foarte puţine implicaţii în detaliile planului final. Cel care fusese numit comandantul Corpului încercase să aducă campania Guam la un sfîrşit încununat de succes, ca şi majoritatea celor din subordinea lui. Un comandant de divizie era absent în timpul verii în Washington D.C., iar celălalt era în Hawaii, în timp ce poziţia planului era în Pavuvu, la mii de mile depărtare. Sarcina conceperii planului STALEMATE II a căzut în ultimă instanţă pe umerii lui Oliver P. Smith, General Brigadier, comandantul adjunct al Primei Divizii de Marină. Este evident din mărturii că Generalul Smith şi cei din subordinea sa n-au avut niciodată necesarul de informaţii secrete pentru o apreciere completă a dificultăţilor pe care aveau să le întîlnească în cazul Peleliu. Aveau nevoie în special de o hartă şi informaţii foto care le-ar fi oferit o idee mai bună despre complexitatea Umurbrogol.

Prima Divizie de Marină, unitate care avea principala responsabilitate în atac, era pe poziţii la Pavuvu, unul din locurile cele mai proaste din Pacific pentru veteranii Noii Britanii. În lunile precedente campaniei Peleliu, puşcaşii marini cheltuiseră mult timp şi efort pentru a face din el o insulă locuibilă. Crucial pentru noua operaţiune, ea era prea mică pentru un antrenament adecvat al multelor sute de înlocuiţi. Echipament şi arme noi s-au primit în timpul primăverii şi verii 1944, cu care însă nu se descurcau decît cîţiva ofiţeri şi soldaţi. Antrenamentul aşadar era imperativ, dar nu se putea face decît în unităţi mici.

Din cauza absenţei generalului maior Roy S. Geiger, comandantul Corpului III Amfibii, responsabilitatea comenzilor a căzut pe umerii Primei Divizii a Marinei. Divizia 81 de Infanterie a armatei fusese întotdeauna considerată o rezervă, care – cît de curînd posibil – ar fi fost implicată în

cucerirea Angaurului. Dacă regimentele sale erau angajate în acţiunea Peleliu, ele ar fi intrat probabil imediat sub comanda comandantului Primei Divizii a Marinei. Astfel, o foarte grea sarcină i-a revenit generalului-maior William H. Rupertus. Totuşi, şi el era absent în timpul dezbaterilor pentru întocmirea planului şi a acceptat aparent fără o critică mare planurile concepute de generalul Oliver Smith. Personalitatea generalului Rupertus a avut un efect crucial asupra campaniei. Deşi din necesitate se baza foarte mult pe comandantul său adjunct de divizie, el a avut tot timpul o rezervă vecină cu ostilitatea, ceea ce i-a făcut pe generalul Smith şi comandanţii săi de regiment să evite o încercare de temperare a optimismului lui Rupertus. Acest lucru îl arată foarte clar faptul că nimeni din Corp sau de mai sus nu ştia nimic despre ofensa generalului Rupertus, care l-a handicapat în timpul primelor zile ale atacului. Generalul Smith a sugerat comandantului său că cineva ar trebui să fie informat, dar nu a avut nici un succes şi s-a abţinut de la comentarii ulterioare.

Se poate pune întrebarea: în ce fel au toate acestea legătură cu succesul sau insuccesul operaţiunii Peleliu? Răspunsul constă în faptul că atitudinea unui comandant nu afectează numai pe cei din subordinea lui, ci şi pe superiorii săi. Generalul Rupertus, decisese că invazia Peleliu urma să fie relativ uşoară. Cum ajunsese el la această concluzie este un mister, de vreme ce fiecare bătălie recentă dată pe o insulă nu făcea decît să confirme că japonezii erau pregătiţi să reziste pînă la moarte. Comandantul de divizie a avut probabil o imagine exagerată despre ceea ce erau în stare să facă tinerii puşcaşi marini. Atît în conversaţii, cît şi în comunicări scrise, el a arătat clar că el crede că Peleliu poate fi cucerit într-un timp mai scurt decît Tarawa. Acest lucru a amuţit practic orice ripostă pesimistă „constructivă“, ca aceea a colonelului Puller din Prima Divizie a Marinei. Şi mai important, el nu a transmis îngrijorarea sa generalilor Geiger sau Julian Smith sau amiralilor Wilkinson şi Fort în legătură cu operaţiunea Peleliu. Aşadar, nimeni nu este surprins să vadă un val

general de optimism printre comandanţii superiori netulburaţi de întrebări serioase. Nu poate fi dovedit, dar cu siguranţă această atitudine a avut un efect direct asupra deciziei Amiralului Nimitz în a continua ofensiva în sudul Palau-lui, în timp ce o întrerupea în partea nordică.

Optimismul prost plasat a întunecat de asemenea evaluarea efectelor bombardamentului naval şi atacurilor aeriene asupra sistemului de apărare a insulei. A existat o dovadă după Tarawa la îndemînă care arăta că marile arme ale flotei, în combinaţie cu bombardamentele, nu au distrus multe din fortificaţiile japoneze şi cu siguranţă nu au adus trupele duşmane la concluzia unei predări uşoare.

Totuşi, în ajunul invaziei, amiralul Oldendorf a anunţat că a încheiat planul. Avioanele care au folosit bombe cu o mare putere explozivă şi napalm în timpul atacurilor coordonate dinaintea şi imediat după Ziua D au distrus cea mai mare parte din frunzişul de lîngă plajă. Observatorii au crezut că japonezii nu vor putea să reziste mult acestei pedepse groaznice şi să supravieţuiască, nemaivorbind de organizarea unei defensive. Încă o dată, ofiţerii Marinei au ignorat documentele de la Tarawa, Saipan şi Gaum.

Unui participant la oricare din numeroasele debarcări din timpul celui de-al II-lea război mondial, propria sa experienţă îi arată toate potenţialele pericole şi adevărata teroare a celei mai cumplite invazii. Puşcaşii marini care au asaltat Peleliu la jumătatea lui septembrie 1944 nu au exagerat în reevaluarea experienţelor lor. După cum arată documentaţia din paginile anterioare, terenul şi climatul combinate cu determinarea încăpăţînată, fatalistă, a japonezilor au făcut din fiecare zi petrecută la Peleliu un tip special de iad. Schimbînd stilul de bază al acţiunii de infanterie japoneză, colonelul Nakagawa a folosit sutele de adîncituri, văi, culmi şi povîrnişuri pentru a lovi cu maximum de avarii pe cei care atacau.

Se poate argumenta fără rezultat asupra întrebării care a fost cea mai înfricoşătoare şi mai disputată campanie din războiul din Pacific. Totuşi, declaraţiile multor puşcaşi marini pare să dovedească faptul că Peleliu apare împreună

cu Iwo Jima în oricare din listele cu campaniile majore ale Marinei cele mai dificile. În această ordine de idei, este bine să consemnăm cîteva opinii ale unor participanţi şi observatori. Robert Martin de la „Time“, unul din puţinii corespondenţi care dezbat invazia Peleliu, scrie:

„Peleliu este incomparabil mai rău decît Guam, prin caracterul sîngeros, teroare, climat şi tenacitatea incomprehensibilă a japonezilor. Prin absoluta brutalitate şi extenuare, cred că întrece orice altceva văzut pînă acum în Pacific bineînţeles din punct de vedere al numărului celor implicaţi şi al timpului necesar pentru a întări insula.”

Toţi ofiţerii implicaţi care au scris despre Peleliu sînt de acord cu această declaraţie. Generalul Geiger a declarat:

„Singura diferenţă dintre Iwo Jima şi Peleliu a fost aceea că la Iwo Jima erau de două ori mai mulţi japonezi pe o insulă de două ori mai mare şi s-a dispus de trei divizii ale Marinei pentru a o cuceri în timp ce noi am avut una singură pentru a lua Peleliu.“

Generalul Fields notează:

„Aceasta (Peleliu) a fost una dintre cele mai grele bătălii ale Marinei chiar dacă publicitatea... De exemplu, se vorbeşte despre Tarawa şi Iwo Jima şi toate celelalte. Acelea au fost două bătălii dificile. Dar Peleliu a fost tot atît de dificil – şi chiar mai mult decît atît în unele chestiuni – dar publicitatea sa a fost practic nulă... “

Generalul Deakin a fost chiar mai pozitiv. El a declarat:

„Aici (la Peleliu) este cea mai dificilă campanie din istoria războiului şi Peleliu – sînt convins că istoricii trebuie să fi fost capabili să descopere pînă acum – a fost cu mult mai rău decît Iwo Jima sau altele. Cred că veţi găsi statistic că ferocitatea de la Peleliu a fost mai rea...”

Comentariile cu măsură ale generalului Oliver Smith sînt probabil mai aproape de adevăr. El a declarat:

„Primele cinci zile la Peleliu au fost la fel de rezistente ca şi la Iwo Jima, dar rezistenţa a scăzut de tot (tapered of) şi Iwo Jima a mers mai departe.“

Dacă cele arătate în capitolele precedente sînt corecte, atunci de ce nu i s-a acordat lui Peleliu locul pe care îl merită în cadrul istoric al operaţiunilor din Pacific? Sînt o mulţime de motive în acest sens. Primul constă în profunda antipatie pe care Generalul Rupertus o avea pentru presă. Atitudinea sa generală, combinată cu încrederea că această campanie se va termina repede, a redus numărul corespondenţilor de presă care au scris despre invazia Peleliu. Doar cîţiva oameni, ca Robert Martin şi Tom Lea, au fost prezenţi pentru a înregistra acţiunea grea a puşcaşilor marini în timp ce despre Guadalcanal, Tarawa şi Iwo Jima s-a scris foarte mult. Apoi, de asemenea, a fost împins spre spatele scenei de alte aparent mai importante evenimente. Teatrul european acoperea cele mai multe din reportajele vremii şi operaţiunea Arnheim a generalului Montgomery se desfăşurau în acelaşi timp ca şi invazia Peleliu. Apărarea încăpăţînată a japonezilor la Peleliu a însemnat faptul că lupta încă se mai purta, cînd generalul MacArthur a invadat Filipinele. Operaţiunea Leyte a obliterat aproape complet rapoartele de pretutindeni din Pacific.

Chiar dacă se pune problema că Peleliu ar trebui să-şi afle locul printre cele mai grele operaţiuni din Pacific, şi că eroismul personalului Marinei şi Armatei a trecut neconsemnat în mare parte [în presă], cele mai importante întrebări îşi caută încă răspunsul. A meritat? Au fost sacrificiile atîtor oameni justificate de rezultate? Înainte de a ne încumeta să dăm un răspuns final, să ne gîndim la prudenţa căreia i-a dat glas amiralul Oldendorf, care nota:

„Dacă conducătorii militari (incluzîndu-i pe cei navali) ar fi fost dăruiţi cu aceeaşi acurateţe a previziunii pe cît sînt în privinţa înălţătorului, fără îndoială că asaltul şi capturarea Palau-ului nu s-ar fi încercat niciodată.“

Ca să fim cinstiţi, aşadar, critica ar trebui să aibă în

vedere condiţiile din acele timpuri şi nu să fie bazată pe ştiinţa de acum. Ce se poate spune în definitiv despre situaţia de la mijlocul lui 1944? Cea mai evidentă a fost căderea puterii navale şi aeriene a japonezilor din Pacificul Central. Încă din februarie şi martie ale acelui an navele şi avioanele Flotei a 5-a stăpîneau relativ situaţia în tot Pacificul Central. Cu cît puterea japonezilor scădea, cu atît cea a Satelor Unite creştea, pînă la punctul în care o mulţime de campanii erau puse la punct aproape simultan. Saipan, Tinian, Guam şi Filipinele au fost toate ori conduse ori plănuite în acelaşi timp cu STALEMATE. Ideea evitării punctelor cheie puternice ale japonezilor, izolînd astfel garnizoanele lor, era deja stabilită la acest punct al desfăşurării acţiunii. Astfel, dacă se alesese calea de ignorare a Peleliu-lui, nu s-ar fi introdus un nou concept. Aria Palau a fost la început considerată importantă pentru că, în primăvara lui 1944, ceea ce fusese estimat la Biroul de informaţii secrete oferea o imagine despre o forţă represivă a japonezilor în Pacificul Central care nu era, de fapt, reală. Data stabilită pentru deschiderea campaniei din Filipine trebuia să fie decembrie 1944 şi e puţin de mirare că MacArthur şi Nimitz erau îngrijoraţi de japonezii din Caroline. Porturile din Ulithi şi Malakal puteau adăposti o flotă mare, care, dacă era pe poziţii, putea să ameninţe flancurile oricărei invazii din Mindanao sau Luzon. Mai tîrziu, raportul biroului de informaţii care arăta că japonezii au peste 30.000 de oameni în acele insule le-a conferit o importanţă strategică exagerată în minţile celor care plănuiau situaţiile din Marină şi din Armată. S-a decis astfel organizarea unei ofensive majore în luptă împotriva acestor puncte puternice. Planurile preliminare admiteau acapararea lui Yap, Babeldaob, Peleliu şi Angaur, folosind trei divizii de armată şi una de marină. Dacă aceste insule erau cucerite, nu s-ar mai fi pus problema ameninţării cu ofensivele majore plănuite pentru mai tîrziu în acel an. Mai mult, Marina ar fi cîştigat porturi excelente şi cîmpurile aeriene din Palau ar fi împins şirul de avioane de pe sol mai spre nord şi vest.

Cît de logice au fost aceste planuri în primăvara lui 1944? Ele nu au mai fost valabile la timpul invaziei propuse. Acapararea Saipanului, Tinianului şi Guamului au făcut Palausul relativ neimportant, exceptînd funcţia sa de bază eşalon de plan secund. A doua bătălie a Mării Filipinelor le-a redat japonezilor toată aviaţia, dar nemaifiind bună de nimic. Biroul de informaţii ar fi trebuit să ştie că la Peleliu şi Babeldaob cîmpurile aeriene nu se reparaseră complet după loviturile avioanelor amiralului Mitscher şi că practic nu mai existau nave şi avioane în Palaus. Dacă japonezii nu putuseră stăpîni a 5-a Flotă în Mariane mai devreme, atunci de ce exista teama că elemente mari care foloseau porturi la Palaus ar fi putut fi o ameninţare pentru invazia plănuită a Filipinelor?

Argumentul hotărîtor în abandonarea acţiunii asupra Palausului a fost adus de amiralul Halsey, care nu fusese deloc entuziasmat (de la bun început) în privinţa STALEMATE. Recomandările sale către amiralul Nimitz în privinţa campaniei ce avea să urmeze în Filipinele centrale au fost în principal acceptate de şeful Statului Major şi de generalul MacArthur. Excepţia majoră a fost recomandarea sa de a abandona planul de cucerire a Peleliu-lui şi Angaur-ului. Dacă exista cu adevărat vreo arie în Palaus de mare importanţă, aceea era Ulithi; şi dacă biroul de informaţii secrete ale Marinei ar fi funcţionat corect, s-ar fi descoperit că atolul putea fi cucerit cu minimum de concentrare de trupe. Amiralul Nimitz nu a inclus niciodată în raportul său către Statul Major posibilitatea de a renunţa la operaţiunea Peleliu, deşi a fost de acord cu renunţarea la planurile de cucerire ale Palaus-ului de est. El nu a arătat niciodată adevăratele motive pentru aceasta. Se poate specula doar că şi el, ca şi generalul Rupertus, a crezut că Peleliu şi Angaur vor putea fi cucerite repede, doborîndu-i practic pe cei 25.000 de japonezi la Koror şi la Babeldaob. Chiar şi atunci cînd a devenit clar că anterioarele considerente fuseseră incorecte, o dată ce Prima Divizie a Marinei debarcase la Peleliu era necesar ca invazia să fie dusă pînă la capăt.

Planul pentru operaţiune pare să fi fost întrucîtva mai puţin competent decît era de aşteptat. Multe din presupunerile asupra naturii asaltului s-au dovedit a fi incorecte. Personalitatea şi atitudinile generalului Rupertus au fost chiar mai importante. Dacă el ar fi fost mai prudent, mai puţin ostil faţă de armată şi dacă ar fi fost mai puţin dificil să poată exista o cooperare, poate că multe din defectele planului ar fi putut fi rectificate. Dar ca să ataci o poziţie defensivă puternică doar cu un număr egal de trupe, chiar dacă acestea erau formate din puşcaşi marini, înseamnă să-i faci curte dezastrului. Lipsa unor rezerve potrivite însemna că puşcaşii marini obosiţi şi bolnavi trebuiau trimişi iarăşi şi iarăşi împotriva apărării japoneze bine pregătite în Umurbrogol. Numai superioritatea lor în dominarea completă a mării şi a aerului au permis puşcaşilor marini să facă un avans încet împotriva apărării lui Nakagawa.

Oare nu a contribuit capturarea lui Peleliu şi a insulei vecine din sud, Angaur, ca element vital la cîştigarea războiului din Pacific? Autorii istoriei oficiale a operaţiunii Corpului de Marină au înlăturat probleme de genul „conjunctură nefolositoare“ şi au decis că cei care au întocmit planurile STALEMATE „pe baza informaţiilor la îndemînă“ au ajuns la concluzia că asediul de la Peleliu era necesar în vederea reuşitei operaţiunii din Filipine, mai amplă şi mai importantă, ce avea să urmeze. O astfel de concluzie este pe larg o scuză pentru ofiţerii superiori de eşalonare – care întocmeau planurile – din Marină, care nu au folosit cu eficienţă rapoartele Biroului de informaţii ce erau la îndemînă lor. Ocupaţia americană a celor două insule a avut o mică influenţă asupra campaniei generalului MacArthur în Filipine şi a jucat numai un rol minor în acţiunile ulterioare din Pacificul Central. Cîmpul aerian de la Peleliu a fost mai tîrziu folosit doar ca staţie dosnică de eşalonare şi în cîteva cazuri ca pistă de aterizare forţată. Aerodromul subteran de la Angaur nu a fost gata pentru uz general decît după invazia Leyte, şi primul avion de bombardament nu a decolat decît în 17 noiembrie. Există

un mare semn de întrebare asupra problemei că zborurile ulterioare de B-24 au contrabalansat – prin contribuţia lor – fondurile şi pierderile de vieţi folosite pentru securizarea insulelor din Palaul de sud. Capturarea lui Peleliu a avut puţin de-a face cu negarea volumului de forţă japonez din Palaus. Cei aproximativ 25.000 de oameni de sub comanda generalului Inoue la Koror şi Babeldaob au fost efectiv izolaţi încă dinainte de 15 septembrie de controlul Marinei S.U.A. asupra Pacificului Central. Campaniile ulterioare împotriva Filipinelor, Iwo Jima şi Okinawa nu au făcut decît să le mărească izolarea. Colonelul Nakagawa putea fi lăsat în văgăunile lui şi singura schimbare la terminarea războiului din Pacificul Central ar fi constat în predarea a încă 13.000 de japonezi americanilor la căderea finală din 1945.

Nici o critică a ceea ce apare acum să fi fost o campanie fără necesitate nu se poate abate asupra puşcaşilor marini şi a ofiţerilor lor sau asupra unităţilor armatei care i-au înlocuit. Nu ei au întocmit planurile; nu le-a fost cerut niciodată sfatul în privinţa strategiei războiului din Pacific. Ei au fost, pur şi simplu, mijloacele prin care se putea încheia războiul. Aceşti oameni foarte tineri care au luptat într-un război patriotic, membri ai unor unităţi prestigioase, au fost chemaţi să ucidă sau să imobilizeze un duşman crud şi, dacă era necesar, să-şi dea vieţile pentru obiective – exprimate în termeni tereştri – ca o bucată de cîteva picioare de pămînt, o rocă sau un deluşor. Multe dintre trupele combatante nu s-au gîndit niciodată – în orice fel de termeni – la victoria finală. Au ţinut piept căldurii, umidităţii, muştelor, sistemului şi unor alte o mie şi una de alte lucruri care erau o parte din viaţa lor departe de siguranţa unui cămin. Dar cînd au fost chemaţi la ordine, ei au avut încredere în ofiţerii lor şi s-au sacrificat nu pentru o cauză, ci pentru mîndria lor personală şi cea a Corpului.

Făcînd astfel, ei au asigurat succesul planurilor defectuoase pentru ocuparea lui Peleliu. În termeni de pur eroism, fiecare om care a luptat la Peleliu a meritat cele mai înalte însemne cu care ţara sa putea să-l răsplătească.

Curajul lor a transformat Peleliul dintr-o operaţiune sub semn de întrebare, într-una care ar trebui mereu amintită cu mîndrie.

CUPRINS

Prefaţă V
Cap. 1 – Aşezarea 1
Cap. 2 – Planul de operaţii 13
Cap. 3 – Pregătiri japoneze 33
Cap. 4 – Comandanţii 49
Cap. 5 – Ziua D – Peleliu 59
Cap. 6 – Un cap de pod apărat 83
Cap. 7 – Angaur şi Ulithi 97
Cap. 8 – Creste însîngerate 107
Cap. 9 – Înaintarea spre nord 125
Cap. 10 – Reducînd „buzunarul“ 143
Cap. 11 – Limitele rezistenţei 159
Cap. 12 – Concluzii 171

Infanterişti marini blocaţi pe plajă, 15 septembrie 1944.

Infanterişti marini luînd cu asalt poziţia fortificată japoneză „Bloody Nose Ridge".

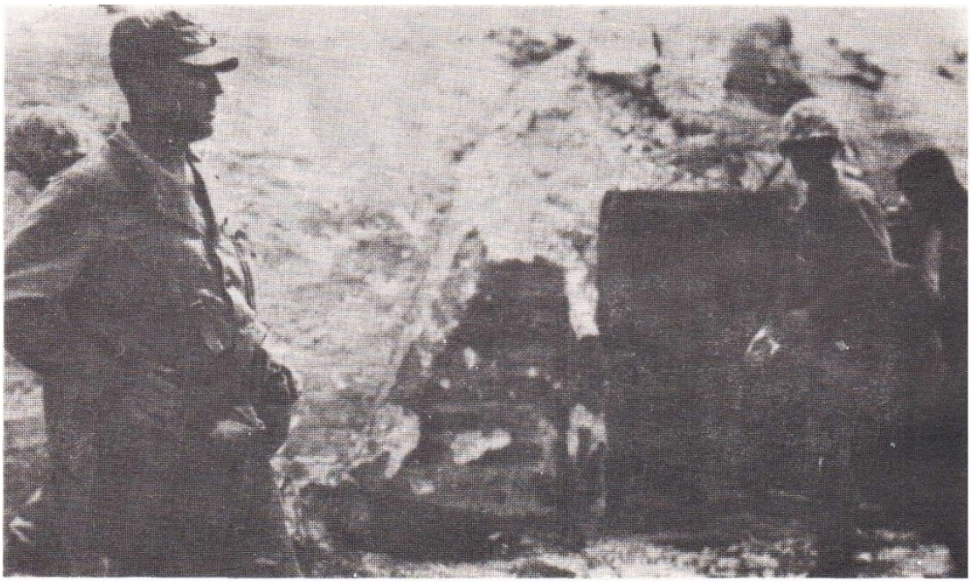

Colonelul Herman H. Hanneken (stînga) supraveghează evoluția situației de la postul său de comandă: septembrie 1944.

De la stînga la dreapta căpitanul D.A. Peppord, Colonelul H.D. Harris şi Locotenent Colonelul R.W. Boyd, analizează situația operativă pe 20 septembrie 1944.

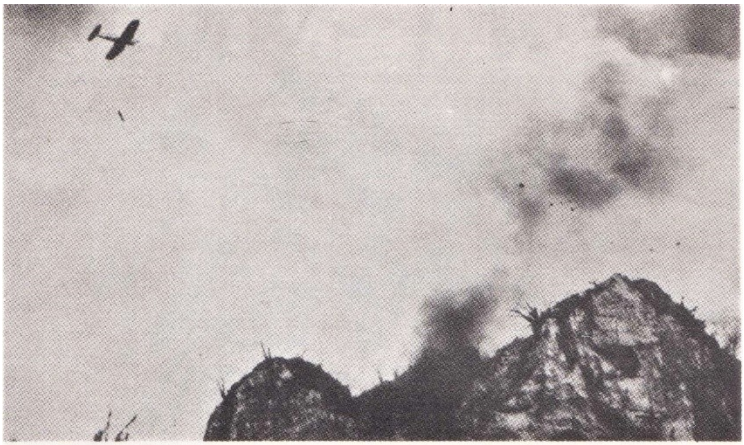

Aeroportul de pe Peleliu: octombrie 1944.

Interiorul unei cazemate.

Tancuri japoneze distruse şi cadavrele echipajelor după atacul de noapte asupra aeroportului din ziua D.

Rămăşiţele unei cazemate japoneze.

O „peşteră" japoneză în munte, la est de staţia de radio fiind orientată către Amiangal.

O ambrazură laterală a unei cazemate japoneze: octombrie 1944.

O luptă crîncenă pentru cucerirea unui cap de pod pe o plajă de pe Peleliu, dusă de infanteriştii marini la adăpostul unui tractor blindat amfibiu.

Un infanterist marin rănit aşteptînd brancardierii, bea apă pe insula răvăşită de explozii.

Colonelul Lewis B. „Pieptosul" Puller, ofițerul comandant al unui regiment de infanterie marină îl salută pe Amiralul Cochrane în septembrie 1944.

De la stînga la dreapta: Generalul maior R.S. Geiger discută cu Generalul maior W.H. Rupertus pe 21 septembrie 1944.

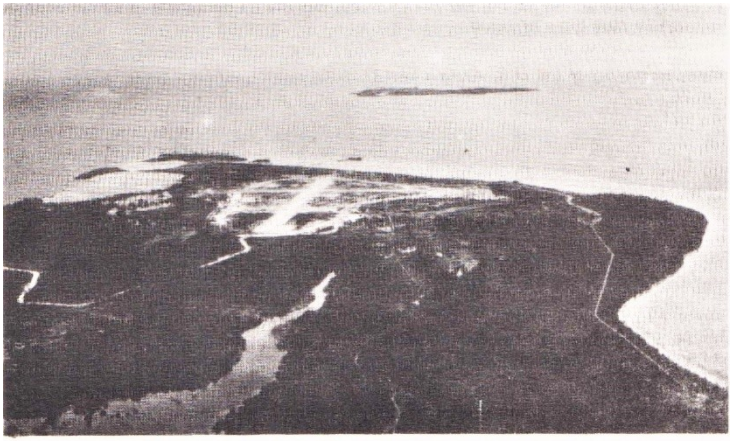

Un avion de tip „Corsair" atacă poziţiile deţinute de japonezi.

Vedere aeriană a poziţiei „Bloody Nose Ridge".

„Amtracs" – sau tractoare amfibii înconjoară poziţia „The Point" – unde s-a aflat o puternică poziţie japoneză formată din cazemate şi tranşee. Infanteriştii marini au suferit grave pierderi în timp ce au curăţit de inamici această poziţie fortificată japoneză.

Vedere a părții sudice a insulei Peleliu, devastată de navele americane care au sprijinit trupele angajate în luptă.

Întăriri ale Diviziei 81 a Armatei de uscat debarcînd pe un ponton.

ISBN 973-95036-0-8

LEI 49